

การออกแบบ Motion Graphic ความจริงของไซอิ๋ว
MOTION GRAPHIC DESIGN “Journey to the West”

นางสาวณัฐกนก เรืองพูนวิทยา

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขานิเทศศิลป์ ภาควิชานิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2559

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบ Motion Graphic ความจริงของไซอิ๋ว

MOTION GRAPHIC DESIGN "Journey to the West"

นางสาวณัฐกนก เรืองพูนวิทยา

Miss NATKANOK RUANGPOONWITAYA

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชานิตศศิลป์ ภาควิชานิตศศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่.....

(อาจารย์พรณศรี ชูอารยะประทีป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การออกแบบMotion Graphic ความจริงของไซอิ๋ว MOTION GRAPHIC DESIGN “Journey to the West”
นักศึกษา	นางสาวณัฐกนก เรืองพูนวิทยา
รหัสนักศึกษา	56020290
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา	นิเทศศิลป์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
ปีการศึกษา	2559
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พรรณศรี ซูอารยประทีป

บทคัดย่อ

ไซอิ๋วถือเป็นวรรณกรรมจีนที่ให้ความสนุกสนาน ความบันเทิงแก่คนทุกยุคทุกสมัย และได้รับความนิยมทั่วโลก รวมถึงในประเทศไทยเองก็เช่นกัน ตัวละครในการดำเนินเรื่องที่สำคัญได้แก่ พระถังซัมจั๋ง หงอคง ตี๋โป๊ยก่าย ชั่วเจิ้ง ซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นเรื่องของการเดินทางไปยังชมพูทวีป เพื่ออัญเชิญคัมภีร์พระไตรปิฎก ซึ่งระหว่างการเดินทางต้องพบกับ การขัดขวางของเหล่าปิศาจมากมาย ด้วยเนื้อหาที่เป็นการผจญภัย และมีสัตว์เป็นตัวเอก ทำให้ไซอิ๋วได้รับความนิยมจากหมู่เยาวชนมากที่สุด ในวรรณกรรมเอก แต่น้อยคนนักที่จะติดตามอ่านครบถ้วนจนจบ และไม่สามารถถอดความถึงสัญลักษณ์ต่างๆภายในเรื่องไม่ว่าจะเป็นพระถังซัมจั๋ง หงอคง ตี๋โป๊ยก่าย ชั่วเจิ้ง ปิศาจต่าง ฯลฯ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นถึงความสนุกของเนื้อเรื่อง ปริศนาธรรมภายในเรื่อง และเป็นข้อมูลที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ที่สำคัญอีกด้วย ข้าพเจ้าจึงจัดทำศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวในวรรณกรรมไซอิ๋วและข้อมูลประวัติศาสตร์ที่แท้จริงให้เข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วผ่านการใช้ Motion Graphic เพราะสื่อนี้มีทั้งภาพและเสียงประกอบบทบรรยายทำให้ไม่น่าเบื่อ และเข้าใจได้ง่าย กระชับภายในเวลาไม่นาน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ จะให้ประโยชน์แก่ท่านไม่มากนักน้อย

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินพจน์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความช่วยเหลือและเมตตาโดยอาจารย์

พรรณศรี ชูอารยประทีป อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือในหลายๆด้าน จึงทำให้มี Motion Graphic นี้ขึ้นมาได้จนจบอย่างสมบูรณ์ และครูที่ปรึกษาท่านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นครูนิต ครูอ้น และพี่โบที่ให้คำปรึกษาในด้านต่างๆ

ขอขอบคุณแม่ของข้าพเจ้า ที่มีความเข้าใจ ให้กำลังใจ และมอบกำลังใจพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ลูกตลอดเวลา ถ้าไม่ได้แม่ก็คงจะไม่มีข้าพเจ้าที่เรียนอยู่ในสาขาวิชานี้ ณ ที่แห่งนี้ก็เป็นได้

ขอบคุณน้องมัน ที่มาช่วยทำภาพประกอบภายใน Motion Graphic และคอยเป็นกำลังใจให้ระหว่างทำละคอนเวทีสถาปัตยกรรมศาสตร์มาโดยตลอด

ขอขอบคุณน้องอ้นบัน ที่มาช่วยพากย์เสียงบรรยาย และตัดต่อเสียงบรรยายให้ ขอคุณสำหรับการเป็นน้องที่ติทั้งหน้าทีในละคร และความช่วยเหลือที่ดีแม้จะละครไปแล้วก็ตาม

ขอขอบคุณชาวอิงน้ำ กอด คุดู แบงค์ บัน ที่อยู่เป็นเพื่อน คอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ถ้าไม่มีคงจะไม่มีพวกเราในวันนี้

สุดท้ายนี้ขอบคุณตัวเองที่ตัดสินใจทำทุกอย่างที่เกิดขึ้นจากความต้องการของตัวเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการทำละคอน หรือการเลือกทำ Motion Graphic อันนี้ ไม่ว่าจะผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเชื่อเสมอว่าข้าพเจ้าสามารถทำมันได้อย่างแน่นอน

นางสาวณัฐกนก เรืองพูนวิทยา

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญรูป.....	ฅ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 กลุ่มเป้าหมาย.....	1
1.4 ขอบเขตของโครงการ.....	1
1.5 แนวทางบรรลุเป้าหมาย.....	2
1.6 ผลที่คาดหวังจะได้รับ.....	2
บทที่2.....	3
2.1 ประวัติของไซอิ๋ว.....	3
2.2 ตัวละครหลัก.....	4
2.2.1 พระถังซัมจั๋ง.....	4
2.2.2 ชุนหงอคง.....	5
2.2.3 ตี๋อไป๋ก่าย.....	7
2.2.4 ซัวหงอเจิ้ง.....	8
2.2.5 ม้ามังกรขาว.....	9
2.2.6 พระยูไล.....	10
2.2.7 เจ้าแม่กวนอิม.....	12
2.3 ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของตัวละคร.....	13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.1 พระถังซัมจั๋ง	13
2.3.2 ชุนหงอคง	15
2.3.3 ตี๋อเปี้ยก่าย.....	15
2.3.4 ชัวหงอเจ้ง	17
2.3.5 ม้าขาว	18
2.3.6 พระยูไล.....	19
2.3.7 เจ้าแม่กวนอิม	23
2.3.8 โจร 6 นาย	24
2.4 ประวัติพระสมณะเสวียนจั้ง.....	26
2.5 สถานที่ที่ปรากฏในเรื่อง	31
2.5.1ภูเขาไฟของปีศาจค้ายุ้งหม้ออ่อง.....	31
บทที่3.....	33
ทฤษฎีทางการออกแบบที่เกี่ยวข้อง	33
3.1 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก.....	33
3.1.1 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก 2 มิติ.....	33
3.1.2 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก 3 มิติ.....	34
3.2 Motion Graphic.....	34
3.3 โปรแกรมที่ใช้ในการสร้าง Motion Graphic.....	35
3.4 การเตรียมไฟล์ที่จะนำมาใช้งาน	38
3.5 เทคนิคการเล่าเรื่องสื่อ Motion Graphic.....	39
3.5.1 วิธีการนำเสนอเรื่องราวผ่านมุมมอง (Point Of View) ในรูปแบบต่างๆ	39
3.5.2 เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อสร้างงานสื่อที่ดี	40
3.6 จิตวิทยาในการใช้สี	41
บทที่4.....	44
4.1 การเล่าเรื่อง	44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 การใช้สื่อ.....	44
4.3 เทคนิคของภาพ	44
4.4 สัญลักษณ์ต่างๆของตัวละคร	45
บทที่5.....	46
5.1 แบบร่างตัวละคร.....	46
5.2 แบบร่างฉาก	48
5.3 แบบร่างบทบรรยาย	51
5.3.2 แบบร่างบทสนทนาที่ 2.....	52
5.4 แบบร่าง Story board.....	54
บทที่ 6.....	65
6.1 ผลงานจริง.....	65
6.2 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	83

สารบัญรูป

ภาพที่ 2.1 เหล่าคณะอัญเชิญพระไตรปิฎกในไซอิ๋ว	3
ภาพที่ 2.2 รูปพระถังซัมจั๋ง และม้าขาวประกอบหนังสือไซอิ๋ว	4
ภาพที่ 2.3 พระถังซัมจั๋งในภาพยนตร์.....	5
ภาพที่ 2.4 รูปซุนหงอคงประกอบหนังสือไซอิ๋ว	6
ภาพที่ 2.5 ซุนหงอคงในละครโทรทัศน์.....	6
ภาพที่ 2.6 ซุนหงอคงในภาพยนตร์.....	7
ภาพที่ 2.7 รูปต้อโป๊ยก่ายประกอบหนังสือไซอิ๋ว	7
ภาพที่ 2.8 ต้อโป๊ยก่ายในละครโทรทัศน์	8
ภาพที่ 2.9 รูปซัวเจ๋งประกอบหนังสือไซอิ๋ว	8
ภาพที่ 2.10 ซัวเจ๋งในละครโทรทัศน์.....	9
ภาพที่ 2.11 รูปม้ามั่งกรขาวประกอบหนังสือไซอิ๋ว.....	9
ภาพที่ 2.12 รูปพระยูไลตามคติความเชื่อชาวจีน	11
ภาพที่ 2.13 รูปหงอคงพบพระยูไล ประกอบหนังสือไซอิ๋ว	11
ภาพที่ 2.14 พระยูไลขังหงอคงในฝ่ามือ	11
ภาพที่ 2.15 รูปเจ้าแม่กวนอิมตามคติความเชื่อชาวจีน	13
ภาพที่ 2.16 รูปเจ้าแม่กวนอิม และลูกศิษย์ประกอบหนังสือไซอิ๋ว	13
ภาพที่ 2.17 อนุสาวรีย์พระสมณะเสวียนจิ้ง ที่นาลันทา.....	31
ภาพที่ 2.18 รูปปั้นไซอิ๋วที่ทะเลทรายเมืองตูหลู่ฟาน	32
ภาพที่ 3.1 Motion Graphic ชุด Astrophysics and Religion	34
ภาพที่ 3.2 หน้าต่างโปรแกรม Photoshop.....	35
ภาพที่ 3.3 ไอคอน Photoshop.....	36
ภาพที่ 3.4 หน้าต่าง Illustrator	36
ภาพที่ 3.5 ไอคอน Illustrator	37
ภาพที่ 3.6 หน้าต่าง After Effect	37
ภาพที่ 3.7 ไอคอน After Effects.....	38
ภาพที่ 3.8 Color and Emotion Chart.....	43
ภาพที่ 5.1 ต้อโป๊ยก่าย ซุนหงอคง ซัวเจ๋ง เรียงจากซ้ายไปขวา	46
ภาพที่ 5.2 พระถังซัมจั๋งในไซอิ๋ว และพระสมณะเสวียนจิ้งในความจริง	46
ภาพที่ 5.3 พระยูไล.....	47

ภาพที่ 5.4 ตัวละครต้อเปียกกาย ชุนหงอคง ชั่วเจ้งในเซิงนามธรรม	47
ภาพที่ 5.5 เหล่าโจรทั้ง 6 (ผีสะสะ)	48
ภาพที่ 5.6 ฉากการเดินทางของพระสมณะเสวียนจั้ง	48
ภาพที่ 5.7 ฉากภูเขาเทียนซาน	49
ภาพที่ 5.8 ฉากภูเขาไฟ 800 ลี้ เมืองอุหลู่ฟาน	49
ภาพที่ 5.9 ฉากแผนที่	50
ภาพที่ 5.10 ฉากจำนวนของเงี้ยวแก่พระสมณะเสวียนจั้ง	50
ภาพที่ 6.1 พระถังทำหยั่ง	65
ภาพที่ 6.2 ในบรรดาวรรณกรรมอันทรงคุณค่าของจีน	65
ภาพที่ 6.3 ไซอิ๋วเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกที่กล่าวถึง	66
ภาพที่ 6.4 การเดินทางของพระ ลิง หมู และปีศาจปลา เพื่อไปตามหาพระไตรปิฎก	66
ภาพที่ 6.5 ถ้าคุณคิดว่าไซอิ๋วเป็นเพียงนิยายจีนที่แต่งขึ้นเรื่องหนึ่งแล้วละก็...คุณคิดผิด	67
ภาพที่ 6.6 เพราะเรื่องราวไซอิ๋วนี้เกิดขึ้นจริง ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.1170	67
ภาพที่ 6.7 พระถังซัมจั๋งหรือสมณะเสวียนจั้ง เริ่มออกเดินทางจากจีนสู่อินเดีย โดยมีปณิธานอัน แน่วแน่ที่จะอุทิศชีวิตเพื่อพระไตรปิฎกฉบับจริงให้สำเร็จ	68
ภาพที่ 6.8 เพราะในสมัยนั้นการแปลภาษาจากสันสกฤตมาเป็นภาษาจีนนั้นผิดเพี้ยนบ้าง	68
ภาพที่ 6.9 รวมถึงอาจารย์แต่ละท่านที่ศึกษาด้วย แม้เป็นคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่กลับมีการ ตีความต่างกันไป	69
ภาพที่ 6.10 แม้ว่าจะมีความลำบากเพียงใดด้วยความศรัทธาในพุทธศาสนา ท่านจึงต้องการ เดินทางไปสู่ดินแดน มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศอินเดียที่โด่งดังที่สุดในยุคนั้น	69
ภาพที่ 6.11 ก้าวแรกของท่านที่เป็นจริงเริ่มที่นครฉางอัน ด้วยการลักลอบออกนอกประเทศ เพียงลำพังด้วยเหตุผลของสงครามห้ามมิให้ประชาชนออกนอกประเทศ	70
ภาพที่ 6.12 ในนิยายนอกจากเจ้าม้าขาวที่ช่วยแบกสัมภาระเป็นเพื่อนร่วมเดินทางแล้ว ผู้ที่จะร่วม ต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้ายระหว่างทางจะเป็นใครไม่ได้นอกเสียจาก หงอคง ต้อเปียกกาย และชั่วเจ้ง	70
ภาพที่ 6.13 แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ช่วยเหลือและมอบสิ่งต่างๆให้ท่านตลอดระยะทางก็คือ เหล่า พระราชอาในแต่ละเมืองที่ท่านเดินทางผ่าน	71
ภาพที่ 6.14 ได้มอบเงิน สบงจิวร เครื่องนุ่งห่มต่างๆ ทองคำ เงินตรา ผ้าแพรพรรณ ซึ่งเป็นทุน เพียงพอที่ท่านจะอยู่ศึกษาในอินเดียถึง 20 ปี	71
ภาพที่ 6.15 พร้อมพาหนะม้า คนรับใช้ ที่คอยอำนวยความสะดวกให้ท่าน	72

ภาพที่ 6.16 นอกจากนั้นท่านก็ยังต้องเผชิญความยากลำบากนานับประการในการเดินทางอันยาวไกลร่วม 17 ปี ทั้งยังมีอุปสรรคทางด้านภูมิประเทศที่มีทั้งหนาวจัดอย่างเขาเทียนซาน	72
ภาพที่ 6.17 และร้อนจัดอย่างเมืองกุหลู่ฟานจนผู้แต่งได้รับแรงบันดาลใจนำมาแต่งในตอนภูเขาไฟ 800 ลีของปีศาจควายและเจ้าหญิงพัดเหล็ก	73
ภาพที่ 6.18 อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมในแต่ละเมืองที่บางเมืองกินเนื้อสัตว์แต่พระสมณะเสวียนจี้จ๋านเจ อุตสรรคทางด้านภาษาแถบตะวันออกกลาง สิ่งเหล่านี้ยังไม่อาจหยุดท่านให้มุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางได้	73
ภาพที่ 6.19 จุดหมายนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ จุดหมายทางโลก ที่ต้องเดินทางไปสู่อินเดียให้จงได้ และจุดหมายทางธรรมก็คือการเดินทางภายในจิตใจของเราเพื่อเข้าถึงหลักธรรมคำสั่งสอนของพระไตรปิฎก	74
ภาพที่ 6.20 แล้วหงอคง ตือโป๊ยก่าย ชั่วเจ๋ง ที่มีอยู่ในนิยายล่ะ? คืออะไรกันแน่ในชีวิตจริง? จากหนังสือ “เดินทางไกลกับไซอิ๋ว” ของท่านเขมานันทะ	74
ภาพที่ 6.21 เปรียบหงอคงคือปัญญา เป็นกำลังสำคัญในการปราบปีศาจทั้งหลาย	75
ภาพที่ 6.22 ตือโป๊ยก่าย คือ ศิล 8 ที่ต้องประทับประคองให้ประพุดติสมาเสมอ	75
ภาพที่ 6.23 ชั่วเจ๋ง คือ สมภาณี เกิดขึ้นเพราะ ปัญญาและศีล เมื่อมีศีลจึงมีสมภาณี เมื่อมีสมภาณี ปัญญาก็แรงขึ้น แล้วย้อนมาทำให้ศีลสูงขึ้น ศีลก็เพิ่มสมภาณีให้สูงยิ่งขึ้น	76
ภาพที่ 6.24 และม้าขาวคือวิริยะที่เพียรพยายามขับเคลื่อนให้ไปถึงหลักธรรม	76
ภาพที่ 6.25 เหล่าปีศาจร้ายต่างๆ เป็นดั่งกิเลสในใจคอยขัดขวางไม่ให้ไปถึงหลักธรรมได้ เช่น โจรทั้ง 6 ที่เข้าขัดขวางคณะ อันได้แก่ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ	77
ภาพที่ 6.26 หากเรายึดติดกับพวกมันก็เท่ากับโดนโจรเหล่านั้นปล้นสำเร็จ จึงต้องใช้หงอคงหรือปัญญา ตีโจรเหล่านั้นให้ตาย	77
ภาพที่ 6.27 หรือแม้กระทั่งตัวพระถังซัมจั๋งเองก็เปรียบเป็นขันติ ที่ต้องอดทนต่อลมฟ้าอากาศ ความไม่สบายตัว ไม่สบายใจ และอดทนต่อกิเลสทั้งหลาย	78
ภาพที่ 6.28 เมื่อเหล่าคณะรวมตัวพร้อมแล้วก็จะสามารถเดินทางจากประเทศจีนสู่อินเดียอันหมายถึงนิพพานได้สำเร็จ	78
ภาพที่ 6.29 ที่อินเดียในนิยายไซอิ๋ว เหล่าคณะจะพบกับพระยูไลที่คอยอยู่แล้ว จู่ๆมีลมหอบนำพระไตรปิฎกพัดกระจัดกระจาย	79
ภาพที่ 6.30 เมื่อรวบรวมเก็บได้ก็พบว่าไม่มีตัวอักษรอยู่ในนั้น พระถังซัมจั๋งจึงกลับไปถามพระยูไล	79

ภาพที่ 6.31 จึงได้คำตอบกลับมาว่าคัมภีร์ปิฎกที่ไม่มีอักษรเป็นฉบับแท้และวิเศษที่สุด หมายความว่าความเป็นอนัตตา ความไม่มีตัวตนของสรรพสิ่ง และธรรมะที่แท้ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้..... 80

ภาพที่ 6.32 ภูเขาเล่างิ้วหรืออินเดียนั้นคือจิตใจของเราเอง การเดินทางอันยาวไกลนี้คือการเดินทางภายในจิตใจครั้งสำคัญของทุกคน 80

ภาพที่ 6.33 ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆเหล่านี้ไขอ้อจึงเป็นมากกว่านิยายที่ให้ความสนุก ความบันเทิง แต่เป็นวรรณกรรมที่บันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความศรัทธา และหลักธรรม ที่สำคัญไม่เฉพาะต่อชาวจีนแต่เป็นวรรณกรรมที่ดีที่สุดในโลกอีกเล่มหนึ่งด้วย 81

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของโครงการ

ไซอิ๋ว (Journey to the West แปลตรงตัวว่า บันทึกการเดินทางสู่ตะวันตก) เป็นนิยายคลาสสิกของจีน แต่งขึ้นประมาณปี ค.ศ. 1590 ไซอิ๋วเป็นเรื่องของการเดินทางไปยังชมพูทวีป (อินเดีย) เพื่ออัญเชิญคัมภีร์พุทธศาสนาของหลวงจีนชื่อ พระถังซำจั๋ง (อ้างอิงจากผู้มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ มีนามว่าพระเสวียนจั๋ง) โดยมีสัตว์ 3 ตัวเป็นเพื่อนร่วมทาง คือ หงส์เจีย (สิง) ตี๋โป๊ย ก่าย (หมู) และซัวเจ๋ง (ปีศาจปลา) ซึ่งระหว่างการเดินทางต้องพบกับการขัดขวางของเหล่าปีศาจมากมาย ด้วยเนื้อหาที่เป็นการผจญภัย และมีสัตว์เป็นตัวเอก ทำให้ไซอิ๋วได้รับความนิยมจากหมู่เยาวชนมากที่สุดในช่วงแรกทั้ง 4 เรื่อง เป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีนร่วมกับสามก๊ก, ความฝันในหอแดงและซ้องกั๋ง แต่ยังมีเหตุผลบางประการที่จำเป็นจะต้องปรับปรุงให้ไซอิ๋วมีความน่าสนใจและเหมาะแก่การอ่านให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความยาวของวรรณกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการอ่านให้จบสมบูรณ์ และปริศนาธรรมที่แฝงไว้เป็นสัญลักษณ์ต่างๆในเรื่องที่เข้ายาก ดังนั้นจึงอยากเผยแพร่วรรณกรรมที่มีประโยชน์ให้ผู้ที่คิดอยากอ่านหรือเคยอ่านมาแล้วได้เข้าใจเนื้อหาเรื่องไซอิ๋ว และความเป็นจริงของพระถังซำจั๋งผ่านการนำเสนอแบบ Motion Graphic เหตุผลเพราะ Motion Graphic สามารถเข้าถึงคนได้ง่ายและดึงดูดผู้ชมได้ทุกเพศทุกวัย

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1 เพื่อพัฒนาให้ผู้อ่านไซอิ๋วในยุคปัจจุบันสามารถเข้าถึงวรรณกรรมที่เข้าใจยาก ให้เข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น

1.2.2 บอกเล่าเกร็ดความรู้นอกจากในวรรณกรรม เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ

1.2.3 ศึกษาขั้นตอนในการทำ Motion Graphic

1.2.4 ออกแบบ Motion Graphic เพื่อบอกเล่าเรื่องราวระหว่างเรื่องในวรรณกรรมและความเป็นจริงของไซอิ๋ว

1.3 กลุ่มเป้าหมาย

ผู้คนที่มีความสนใจเกี่ยวกับวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว

1.4 ขอบเขตของโครงการ

ออกแบบ Motion Graphic ความยาวประมาณ 5-7 นาที โดยดำเนินเรื่องด้วยตัวละครที่เป็นรูปภาพสไตล์ศิลปะจีน โดยควบคุมเนื้อหาดังนี้

1.4.1 ประวัติการเดินทางของสมณะเสวียนจั๋ง

1.4.2 ความเป็นจริงของการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4.3 สัญลักษณ์และความหมายต่างๆในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว

1.4.4 คุณค่าของวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว

1.5 แนวทางบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลของวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋วและประวัติของสมณะเสวียนจั้ง

1.5.2 สอบถามจากผู้รู้เรื่องราววรรณกรรมจีนต่างๆ

1.5.3 สรุปผลข้อมูล นำมาจัดเนื้อเรื่อง

1.6 ผลที่คาดหวังจะได้รับ

1.6.1 ได้เข้าใจกระบวนการทำ Motion Graphic

1.6.2 สามารถเล่าเรื่องไซอิ๋วให้เข้าใจง่าย

1.6.3 สามารถนำไซอิ๋วกลับมาเล่าใหม่ให้เป็นที่สนใจแก่คนในยุคปัจจุบันได้

บทที่ 2

ไซอิ๋ว

2.1 ประวัติของไซอิ๋ว

ไซอิ๋ว เป็นวรรณคดีที่มีคุณค่ามากเรื่องหนึ่งของจีน แต่งขึ้นประมาณปี ค.ศ. 1590 ช่วงราชวงศ์หมิง ประพันธ์โดย อุ๋เจิงเอน เป็นเรื่องของการเดินทางไปยังชมพูทวีป (อินเดีย) เพื่ออัญเชิญคัมภีร์พระพุทธรูปของหลวงจีนชื่อ พระถังซัมจั๋ง (อ้างอิงจากผู้มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ มีนามว่าพระเสวียนจั้ง โดยมีสัตว์ 3 ตัวเป็นเพื่อนร่วมทาง คือ เหนิงเจีย (ลิง) ต้อโปยก่าย (หมู) และซัวเจ๋ง (ปีศาจปลา) ซึ่งระหว่างการเดินทางต้องพบกับการขัดขวางของเหล่าปีศาจมากมาย ด้วยเนื้อหาที่เป็นการผจญภัย และมีสัตว์เป็นตัวเอก ทำให้ไซอิ๋วได้รับความนิยมจากหมู่เยาวชนเป็นอย่างมาก บนเส้นทางสู่ตะวันตก อัญเชิญพระคัมภีร์ สู้รบกับเหล่าปีศาจมารร้ายชนิดต่างๆ สุดท้ายไปถึงไซที่อัญเชิญพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์กลับมา คณะศิษย์อาจารย์ทั้งห้า ใช้เวลาสิบสี่ปี ผจญเภทภัยเก้าเก้าแปดสิบเอ็ดประการ ส่วนที่คลาสสิกที่สุดได้แก่ขุนหงอนทองอาละวาดแดนสวรรค์ รับโปยก่ายหมูบ้านสกุลเกา รับซัวเจ๋งแม่น้ำทิวซาเหอ สามสังหารปีศาจกระดูกขาว ผลิยมะเข็ญกัวย ถ้ำแมงมุมผานซ้อตั้ง ผจญภูเขาลาวเพลิง ราชาวานรตัวจริงตัวปลอมเป็นต้น ระหว่างต่อสู้กับปีศาจมารร้าย แสดงให้เห็นความโดดเด่นต่างๆ ของคณะศิษย์อาจารย์ เรื่องราวสนุกสนาน ตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี ก็ยังเหมาะสมกับทุกเพศทุกวัย

ภาพที่ 2.1 เหล่าคณะอัญเชิญพระไตรปิฎกในไซอิ๋ว

2.2 ตัวละครหลัก

ตัวละครหลักที่คอยดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบก็คือ พระถังซัมจั๋ง ชุนหงอคง ตือโป๊ยก่าย ชวีเจ๋ง และม้าขาว ซึ่งแต่ละตัวละครมีประวัติความเป็นมาที่แตกต่างกัน แต่ทุกๆตัวต่างก็มีความสำคัญเหมือนกันจะขาดตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้เช่นกัน ส่วนเจ้าแม่กวนอิม และพระยูไลนั้นเป็นตัวละครที่ถึงแม้จะไม่ได้ร่วมเดินทาง แต่จะคอยช่วยเหลือ และปราบปีศาจให้เหล่าคณะเดินทางนี้ให้ไปถึงจุดหมายได้สำเร็จ

2.2.1 พระถังซัมจั๋ง

พระถังซัมจั๋งในนิยายเป็นตัวละครสมมติ มีความแตกต่างจากพระเสวียนจิ้งในประวัติศาสตร์จริง พระถังซัมจั๋งในนิยายเดิมแซ่เจิน มีชื่อว่ากั๊งลิ้ว หรือผู้ลอมมากับแม่น้ำ มีนามในทางสงฆ์ว่าเสวียนจิ้ง ได้รับฉายาซัมจั๋ง ฮ่องเต้ถึงไท่จงพระราชทานแซ่ถัง เป็นพระจีนฉานจื่อ สาวกองค์ที่สองของพระยูไล กลับชาติมาเกิด ในนิยายข่อนนัยว่าเป็นธาตุไฟ เขาเป็นบุตรที่ติดครรภ์ บิดามารดาประสบกับเคราะห์กรรมที่เลวร้าย เติบโตอยู่ในวัดตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นออกบวชที่วัดฮัวเซิงชื่อ สุตท่ายย้ายมาจำวัด ปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดที่มีชื่อเสียงในนครหลวง พระถังขยันพากเพียร สติปัญญาสูงส่ง มีความโดดเด่นท่ามกลางหมู่สงฆ์ สุตท่ายได้รับเลือกโดยฮ่องเต้ถึงไท่จง เข้าพิธีสาบานตนเป็นพี่น้องกัน ออกเดินทางสู่ตะวันตก เพื่ออัญเชิญพระคัมภีร์ ระหว่างการเดินทาง พระถังซัมจั๋งรับศิษย์ด้วยกันสามคน คือ ชุนหงอคง ตือโป๊ยก่าย ชวีเจ๋ง สุตท่ายผลบุญครบถ้วนสมบูรณ์ ได้รับการแต่งตั้งจากพระยูไล เป็นบุญกุศลพุทธะ มือถือคทาเก้าห่วงที่เจ้าแม่กวนอิมประทานให้ ภายหม่มจีวรศักดิ์สิทธิ์

ภาพที่ 2.2 รูปพระถังซัมจั๋ง และม้าขาวประกอบหนังสือไซอิ๋ว

ภาพที่ 2.3 พระถังซำจั๋งในละครโทรทัศน์

ภาพที่ 2.3 พระถังซำจั๋งในภาพยนตร์

2.2.2 ชุนหงอคง

หรืออีกชื่อหนึ่งว่า ชุนเหิงเจีย ตั้งฉายาตัวเองว่าฉีเทียนต้าเซิง (แปลว่า มหาเทพเสมอฟ้า) ในหนังสือยังเรียกอีกว่า วานรใจ, จินกง เป็นวานรหินที่เกิดจากศิลาวิเศษซึ่งปริแตกและโดนลม ฝนดินแดนตงเซิงเสินโจว เมืองเอ้าหลายกั๋ว (เง่าล่ายัก) ภูเขาฮั่วกั๋วซาน (ฮวยกั๋วยชัว) ปกครองเป็นอ่องอยู่ ณ ถ้ำมาน้ำ (จื๋ยเสียมต่อง) สี่ห้าร้อยปี ภายหลังใช้เวลาแปดเก้าปี เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล ไปขอเป็นศิษย์ของพระอาจารย์สุภูติ (โผเถโจ้ซือ) ณ ภายสิทธีมณฑล เขาของคุลิ่งจันท์ ถ้ำตรีดารา สำเร็จวิชาแปลงกายเจ็ดสิบสองอย่าง อาวุธที่ใช้คือแท่งเหล็กกายสิทธิ์ที่ได้จากวังมังกร ก็คือกระบองทองสารพัดนึก ในนิยายสอนนัยว่าเป็นธาตุทอง นับแต่นั้นเป็นต้นมา ชุนหงอคงอาสาแดนสวรรค์ ตั้งฉายาตัวเองว่ามหาเทพเสมอฟ้า ถูกพระยูไล (พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในความเชื่อของพุทธมหายาน) สละกเอาไว้ได้ภูเขาเบญจคีรี ห้าร้อยปีให้หลัง พระถังซำจั๋งเดินทางสู่ตะวันตกเพื่ออัญเชิญพระคัมภีร์ระหว่างเดินผ่านภูเขาเบญจคีรี (ภูเขาห้ายอด) ดึงยันต์ศักร์สี่ทิศออก ชุนหงอคงจึงรอดพ้น ชุนหงอคงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซาบซึ่งบุญคุณ ภายหลังได้รับการชี้แนะของเจ้าแม่กวนอิม กราบพระถังเป็นอาจารย์ ได้ชื่อใหม่ว่าซุน
 เฮ้งเจีย ร่วมเดินทางสู่ตะวันตก ตลอดเส้นทางอัญเชิญพระคัมภีร์ ซุนหงอคงปราบปีศาจสยบมาร ทำ
 ความชอบมากมาย กระนั้นก็ยังถูกพระถังซัมจั๋งผู้เป็นอาจารย์เข้าใจผิด ขับไล่ออกจากกลุ่มหลายครั้ง
 หลายครา ในที่สุดคณะศิษย์อาจารย์ทั้งสี่ เดินทางจนถึงวัดล้วยอิม ได้รับพระคัมภีร์ ผลบุญครบถ้วน
 สมบูรณ์ สำเร็จมรรคผล ได้รับการแต่งตั้งจากพระยูไล ให้เป็นชนะศึกพุทธะ ซุนหงอคงมีความเฉลียว
 ฉลาด มีปฏิภาณไหวพริบ ชี้เล่น กล้าหาญ มีความภักดี รังเกียจความชั่วร้าย ถือเป็นตัวแทนของ
 ปฏิภาณไหวพริบ สติปัญญาและความกล้าหาญในวัฒนธรรมจีน ดังนั้นซุนหงอคงจึงเป็นวีรบุรุษที่
 เด็กผู้ชายชาวจีนทั่วไปยกย่องชื่นชม

ภาพที่ 2.4 รูปซุนหงอคงประกอบหนังสือไซอิ๋ว

ภาพที่ 2.5 ซุนหงอคงในละครโทรทัศน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้⁶

ภาพที่ 2.6 ซุนหงอคงในภาพยนตร์

2.2.3 ตือโป๊ยก่าย

เรียกตัวเองว่าจุกังเลี้ย มีชื่อในทางสงฆ์ว่าจู้เฮิง (หงอเหลง) ในหนังสือยังเรียกอีกว่ามู่หมู่ เดิมเป็นแม่ทัพเทียนฝงบนสวรรค์ เนื่องจากลวนลามนางฟ้าฉางเอ๋อ ถูกลงโทษให้มาเกิดบนโลกมนุษย์ แต่ผิดพลาดเข้าสู่ครรภ์หมู ทำให้กลายเป็นตัวคนหัวหมู นับแต่นั้นมาจึงขานแซ่ตนเองว่าจู้ ซึ่งแปลว่า หมู เรียกตนเองว่าจุกังเลี้ย รับศีลถือบวชโดยเจ้าแม่กวนอิม ตั้งชื่อว่าจู้เฮิง แต่งงานกับลูกสาว ชาวบ้านที่หมู่บ้านสกุลเกา ต่อมาลูกหงอคงปราบ พระถังซัมจั๋งตั้งชื่อให้ใหม่ว่าตือโป๊ยก่าย (จูปาเจี้ย) ในนิยายช่อนันย์ว่าเป็นชาติไม้ ภายหลังผลบุญครบถ้วนสมบุญ ได้รับแต่งตั้งเป็นพุทธพิธี อาวุธของตือโป๊ยก่ายคือคราดเก้าซี่ มีชื่อเต็มว่า ตือโป๊ยก่ายรู้เพียงวิชาแปลงกายสามสิบหกอย่าง

17. 八戒摇头叹道：“胡说，胡说！你项上挂满骷髅，分明是伤人妖精，竟假冒天宫神将，真不知羞耻！”

ภาพที่ 2.7 รูปตือโป๊ยก่ายประกอบหนังสือไซอิ๋ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.8 ตีอโปิยก่ายในละครโทรทัศน์

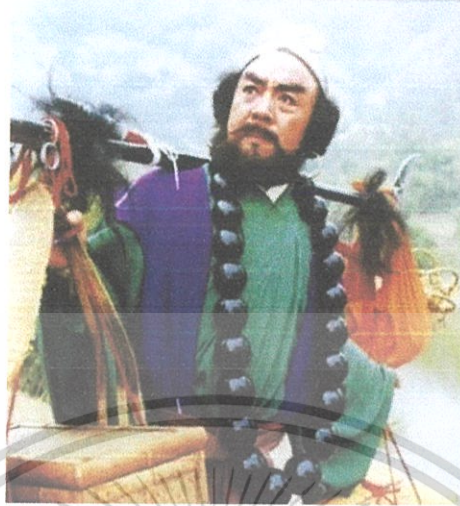
2.2.4 ชัวหงอเจ้ง

มีชื่อในทางสงฆ์ว่าชัวอู้จิ้ง (หงอเจ้ง) ในนิยายใช้ชื่อว่าชัวเจ้ง เดิมเป็นขุนศึกเปิดม่านบนสวรรค์ เนื่องจากทำโคมหลิวหลี่แตกในงานเลี้ยงชุมนุมท้อทิพย์ ทำให้เจ้าแม่ซีหวังหมู่โกรธ ถูกเนรเทศสู่โลกมนุษย์ เป็นปีศาจริมแม่น้ำหลิวซาเหอ จึงใช้ซา (ชัว) เป็นแซ่ ในนิยายช่อนนี่ย่าเป็นธาตุดิน รับศีลถือบวชโดยเจ้าแม่กวนอิม ตั้งชื่อว่าอู้จิ้ง ต่อมาพระถังซัมจั๋งรับไว้เป็นศิษย์ ตั้งชื่อให้ใหม่ว่าซาเหอซ่าง อาวุธที่ใช้คือพลองปราบปีศาจ ภายหลังผลบุญครบถ้วนสมบุรณ์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นอรรหันต์ร่างทอง มีชื่อเต็มว่าโพธิสัตว์อรรหันต์ร่างทองแปดรัตน์

52. 再说那怪惧怕猴王，逃回水府，正在歇息，忽听有人叫他法名，以为是菩萨到了，慌忙钻出水面。

ภาพที่ 2.9 รูปชัวเจ้งประกอบหนังสือไซอิ๋ว

ภาพที่ 2.10 ชัวเจ๋งในละครโทรทัศน์

2.2.5 ม้ามังกรขาว

องค์ชายที่สามของเจ้ามังกรทะเลตะวันตกเฝ้าอยู่น แฉ่เฮ้า (เป็นสกุลแห่งของราชินิกุลเผ่าพันธุ์มังกร) ในนิยายไม่ได้กล่าวถึงชื่อ และไม่ได้รับการตั้ง "ชื่อในทางสงฆ์" ในนิยายซ่อนความหมายว่าเป็น "จิตอาชา" เนื่องจากจุดไฟเผาไข่มุกวิเศษของตำหนักมังกร มีโทษประหาร แต่เจ้าแม่กวนอิมช่วยไว้ สั่งให้รอคณะพระถังซัมจั๋งเดินทางผ่านมาอยู่ที่ภูเขาเสอผานซาน ภายหลังจากกินม้าขาวพาหะของพระถังซัมจั๋งลงไป ในนิยายซ่อนนัยว่าเป็นธาตุน้ำ หลังจากพระถังซัมจั๋งรับไว้เป็นศิษย์ ได้ถอดเขาถอดเกล็ดแปลงกายเป็นม้าขาว แทนที่พาหะตัวเดิม เดินทางอัญเชิญพระคัมภีร์ ภายหลังจากผลบุญครบถ้วน สมบูรณ์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นม้ามังกรสวรรค์แปดเหล่า (ไซอ้วนฉบับภาษาไทยแปลว่า หมู่นาคมหาเศรชฐี) ไม่มีอาวุธประจำตัว ในการออกฉากครั้งแรก ต่อสู้กับขุนหงองคังด้วยร่างมังกร ไม่ได้ใช้อาวุธ ต่อมาในการสู้รบกับปีศาจกุมู่หลาง หลอกเอาดาบวิเศษมาจากปีศาจกุมู่หลาง จึงใช้ดาบเป็นอาวุธ

42. 悟空受了这番鼓励，才坚定了去西天的决心。那菩萨驾起祥云，回转身将去了。

ภาพที่ 2.11 รูปม้ามังกรขาวประกอบหนังสือไซอ้วน

2.2.6 พระยูไล

ในตำนานเรื่องเล่าขานเกี่ยวกับพระยูไล มักมีประติมากรรมเป็นรูปฝ่าพระหัตถ์ของพระยูไล เรียกกันว่า ฝ่ามือยูไล หรือ ยูไลเสินจ่าง ความหมายของคำๆนี้มาจากเรื่อง “ไซอิ๋ว” ที่เล่าถึงขุนหงองคัง ผู้เก่งกาจสามารถ ซึ่งแม้แต่กองทัพสวรรค์นับหมื่นก็ไม่อาจเอาชนะได้ แต่เพราะความทรนงของขุนหงองคังที่อาจหาญมาพัวพันขั้นต่อกับพระยูไล โดยประกาศว่าสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ไกลหลายพันลี้ และสามารถกระโดดข้ามพันฝ่าพระหัตถ์ของพระยูไลได้อย่างง่ายดาย แต่ท้ายที่สุดแล้ว ไม่ว่าขุนหงองคังจะกระโดดไกลเพียงใด เหาะเหินไปมากเพียงไหน ก็ยังไม่อาจก้าวข้ามพันภูเขา 5 ยอดสูงที่อยู่เบื้องหน้าได้ ซึ่งภูเขา 5 ยอดนั้น แท้ที่จริงแล้วก็คือฝ่าพระหัตถ์ของพระยูไลนั่นเอง ผลการพ่ายแพ้นี้ ทำให้ขุนหงองคังต้องถูกทับบ่อยู่เบื้องใต้ภูเขา 5 ยอดนั้น ซึ่งเรียกกันว่า ภูเขาจื่อชาน นานถึง 500 ปี จากเหตุการณ์ในตำนานนี้ จึงเป็นที่มาของคำว่า “หูลุไหลเสินจ่าง” (ฝ่ามือยูไล) และยังเป็นเสมือนรูปเคารพที่เป็นคติเตือนใจไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดมีความทรนงหรือหยิ่งยะโสในตนเอง

พระยูไล หรือในสำเนียงจีนกลางเรียกว่า หูลุไหลฝอ พระนามค่านี่เป็นที่กังขาของหลายคนที่สับสนในความหมาย ว่าหมายถึงพระพุทธรูปหรือพระโพธิสัตว์องค์ใด ซึ่งความหมายที่แท้จริงของพระนามนี้ไม่ได้หมายถึงพระนามที่เป็น “ชื่อเฉพาะ” ของพระองค์ใดเลย หากแต่เป็นเพียงคำเรียกแทนพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรงกับคำว่า “ตถาคต” หรือ “พระนามพระพุทธเจ้า” มีความหมายว่า “พระผู้ไปแล้วอย่างนั้น” ซึ่งเป็นคำที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกตัวพระองค์เอง

ดังนั้น “ยูไล” ก็คือคำคำเดียวกับกับ “พระพุทธเจ้า” ซึ่งชาวจีนนิยมเรียกว่า ชื่อเจียโหมวหนี่ โดยในสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงเรียกว่า เส็กเกี่ยมอนี่ หรือ พระศากยมุนีพุทธเจ้า นั่นเอง

พุทธลักษณะของพระองค์ยูไล มักอยู่ในปางประทับนั่งบนปีทมานส์ (บัลลังค์ดอกบัว) พระพักตร์อวบอ้อมเปี่ยมไปด้วยเมตตา ด้านหลังของพระองค์มักสร้างเป็นรูปประภายรัศมี หรือ ประภามณฑล (คล้ายเปลวไฟ) บางครั้งจะวาดให้มีประภายรัศมีดุจดวงอาทิตย์ บนพระอุระจะมีสัญลักษณ์ “สวัสติกะ” หรือ “ว่าน” อันเป็นสัญลักษณ์สำคัญแห่งความสุขสวัสดิ์ และเครื่องหมายประจำพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ดังนั้น การประดิษฐานองค์พระยูไลก็จึงมีความหมายเช่นเดียวกับพระศากยมุนีพุทธเจ้า และในการวางตำแหน่งพระยูไล จะนิยมวางไว้ตรงกึ่งกลาง บางครั้งจะมีการตั้งพระยูไลเพื่อสักการบูชา โดยด้านข้างอาจจะวางพระโพธิสัตว์องค์สำคัญไว้ก็มีให้เห็นเช่นกัน

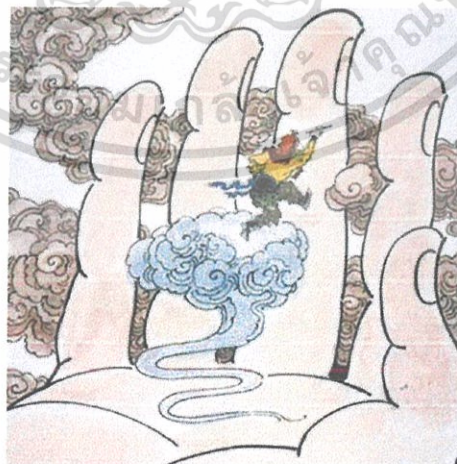

ภาพที่ 2.12 รูปพระยูไลตามคติความเชื่อชาวจีน

ภาพที่ 2.13 รูปหรงคกงพบพระยูไล ประกอบหนังสือไซอิ๋ว

39
齐天大圣孙悟空不识佛祖真身，怒气冲冲，厉声高叫道：“你是何方神圣，敢来管闲事？”如来佛祖微微一笑道：“我是西方极乐世界释迦牟尼尊者，阿弥陀佛。今闻你在此作乱，受玉帝之托，特来擒你。”

ภาพที่ 2.14 พระยูไลซังหรงคองในฝ่ามือ

2.2.7 เจ้าแม่กวนอิม

พระโพธิสัตว์กวนอิม (ประสูติ 19 เดือนยี่จิ้น)ชาติสุดท้ายเป็น ราชธิดานาม เมี่ยวช่าน เดิมเป็นเทพธิดา จุตติลงมายังโลกมนุษย์เพื่อมาช่วยปลดปล่อยทุกข์ภัยแก่มวลมนุษย์ เป็นราชธิดาองค์สุดท้ายของกษัตริย์ เมี่ยวจวง และ ของ พระนางเซียวหลิน ซึ่งมีพระราชธิดา 3 พระองค์ องค์โตชื่อ เมี่ยวอิม องค์รองชื่อ เมี่ยวหวน เยาววัย เจ้าหญิงเมี่ยวช่าน เป็นพุทธมามกะ รู้แจ้งในหลักธรรมลึกซึ้งตั้งพระทัยแน่วแน่จะบำเพ็ญภาวนา เพื่อหลุดพ้นสังสารวัฏ ออกบวชวันที่ 19 เดือน 9 พระเจ้าเมี่ยวจวงไม่เห็นด้วย จะบังคับให้เลือกราชบุตรชาย เพื่อจะได้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อไป แต่เจ้าหญิงเมี่ยวช่านไม่สนพระทัยเรื่องลาภ ยศ สรรเสริญ อันจอมปลอม แม้จะถูกพระบิดาคุด่าอย่างไร องค์หญิงก็ไม่เคยนึกโกรธเคืองแต่อย่างใด

ต่อมาองค์หญิงสามได้ถูกขับไปทำงานหนักในสวนดอกไม้ เช่น หาบน้ำ ปลูกดอกไม้ ทั้งนี้เพื่อทรมานให้เปลี่ยนความตั้งใจ แต่ก็มีเหล่ารุกขเทวดามาช่วยทำแทนให้ทั้งหมด พระบิดาเมื่อเห็นว่าได้ผล จึงรับสั่งให้หัวหน้าแม่ชี นำองค์หญิงสามไปอยู่ที่วัดนกงุ่ยขาว และให้เฝ้างานของแม่ชีที่วัดมออบให้องค์หญิงทำคนเดียว แต่องค์หญิงมีพระทัยเด็ดเดี่ยว ไม่เกี่ยงงานการต่างๆ ก็มีเหล่าเทพารักษ์มาช่วยทำแทนให้อีก พระเจ้าเมี่ยวจวงเข้าพระทัยว่า พวกแม่ชีไม่กล้าเคี่ยวเข็ญใช้งานหนัก ก็ยิ่งทรงกริ้วหนักขึ้น สั่งให้ทหารเฝ้าวัดนกงุ่ยขาวจนรอดเป็นจุณไป พร้อมกับพวกแม่ชีทั้งวัด มีแต่เจ้าหญิงเมี่ยวช่านเท่านั้นที่ปลอดภัยรอดชีวิตมาได้ พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงทราบดังนั้น จึงรับสั่งให้นำตัวราชธิดาไปประหารชีวิต เทพารักษ์คอยคุ้มครองเจ้าหญิงอยู่ โดยเนรมิตทองทิพย์เป็นเกราะท่อนั้หุ้มตัว คมดาบของนายทหารจึงไม่อาจระคายพระวรกาย ดาบหักถึง 3 ครั้ง 3 ครา พระบิดาทรงกริ้วยิ่งนัก โดยเข้าพระทัยว่านายทหารไม่กล้าประหารจริง จึงให้ประหารนายทหารแทน แล้วรับสั่งให้จับเจ้าหญิงไปแขวนคอ ทว่าผ้าแพรที่แขวนคอก็ขาดสะบั้นลงอีก

ทันใดนั้นปรากฏมีเสือเหวดาตัวหนึ่งได้นำเจ้าหญิงขึ้นพาดหลังแล้วเผ่นหนีไปที่เขาเซียงซัน ต่อมา เทพไท่โปได้แปลงร่างเป็นชายชรามาโปรดเจ้าหญิง ชี้แนะเคล็ดวิธีการบำเพ็ญเพียรเครื่องดับทุกข์ จนสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จจรรณ วันที่ 19 เดือน 6 ข้างฝ่ายพระบิดาเข้าพระทัยว่า เจ้าหญิงถูกเสือคาบไปกินเสียแล้ว จึงไม่ได้ติดตามวารีอีก

ต่อมาไม่นานบาปกรรมที่พระองค์ก่อไว้ส่งผล เกิดป่วยด้วยโรคร้ายแรง ไม่มียารักษาให้หายได้ เจ้าหญิงเมี่ยวช่านได้ทรงทราบด้วยญาณวิถึว่า พระบิดากำลังประสบเคราะห์กรรมอย่างหนัก ด้วยความกตัญญูตเวทีเป็นเลิศ มีได้ถือโทษโกรธการกระทำพระบิดาแม้แต่น้อย ทรงได้สละดวงตาและแขนสองข้าง เพื่อรักษาพระบิดาจนหายจากโรคร้าย ว่ากันว่า ภายหลังสำเร็จจอร์หันต์ ได้ดวงตาและพระกรคืน เคยแสดงปาฏิหาริย์เป็นปางกวนอิมพันมือ องค์หญิงเมี่ยวช่านนั้น ตอนแรกเป็นชาวพุทธ ตอนหลังเทพไท่โปได้มาโปรด ชี้แนะหนทางดับทุกข์ เหตุนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงเป็นเทพทั้งฝ่ายพุทธและฝ่ายเต๋าในเวลาเดียวกัน

ชาวจีนเชื่อว่า พระโพธิสัตว์กวนอิมยังมีบทบาทในวรรณกรรมเรื่องไซอิ๋ว โดยเริ่มแรกทีเดียว ชุนหงอคงไม่เชื่อฟังพระถังซำจั๋ง พระแม่กวนอิมจึงประทานเชือกประหลาดและมาบอกพระถังซำจั๋งว่า เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จงรับรัตเกล้านี้ไป ถ้าหากสวมไปแล้ว แล้วพูดว่า รัตเกล้า รอบเดียว ก็จะมีปวดหัวเหมือนมีสิ่งใดมัดศีรษะ

ภาพที่ 2.15 รูปเจ้าแม่กวนอิมตามคติความเชื่อชาวจีน

ภาพที่ 2.16 รูปเจ้าแม่กวนอิม และลูกศิษย์ประกอบหนังสือไซอิ๋ว

2.3 ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของตัวละคร

2.3.1 พระถังซัมจั๋ง

พระถังซัมจั๋งภายในเรื่องคือ ชันติ หมายถึง การรักษาปกติภาวะของตนไว้ได้ ไม่ว่าจะถูกรบกวนกระทบกระทั่งด้วยสิ่งอันเป็นที่พึงปรารถนา หรือไม่พึงปรารถนาก็ตาม มีความมั่นคงหนักแน่นเหมือนแผ่นดิน ซึ่งไม่หวั่นไหว ไม่ว่าจะมียศคนเทอะไรลงไป ของเสีย ของหอม ของสกปรกหรือของดีงามก็ตาม

ลักษณะความอดทนที่ถูกต้อง

- อดทนถนอมตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความชั่วให้ได้
- อดทนทำความดีต่อไป
- อดทนรักษาใจไว้ไม่ให้เศร้าหมอง

ประเภทของความอดทน

ความอดทนแบ่งตามเหตุที่มากระทบได้เป็น 4 ประเภทคือ

- อดทนต่อความลำบากตรากตรำ เป็นการอดทนต่อสภาพธรรมชาติ ดินฟ้าอากาศ ความหนาว ความร้อน
- อดทนต่อทุกขเวทนา เป็นการอดทนต่อการเจ็บไข้ได้ป่วยความไม่สบายกายของเราเอง ความปวด ความเมื่อย
- อดทนต่อความเจ็บใจ เป็นการอดทนต่อความโกรธ ความไม่พอใจ ความขัดใจ อันเกิดจากคำพูดที่ไม่ชอบใจ กิริยามารยาทที่ไม่งาม บางคน เพียงถูกคนโน้นกระทบที่ คนนี้กระทบที่ เขาว่า หน้อยค่อนขอดนิต ก็อดอดเจ็บใจบางคนทนต่อความเจ็บใจได้บ้าง เพราะเขาเป็นผู้บังคับบัญชาของตน ถึงจะทนไม่ได้ก็ต้องทน การทนอย่างนี้ได้ถือว่ายั้งไม่เรียกว่า ขันติบางคนทนต่อความเจ็บใจ ต่อคำพูดของคนในระดับเดียวกัน พรรคพวกเพื่อนฝูงในที่ทำงานเดียวกันได้ถือว่า มีขันติระดับปานกลางส่วนคนที่มีขันติ จริงๆ นั้น ต้องทนต่อการกระทบกระทั่งเย็บ เปรียบเปรย การทำให้เจ็บอกเจ็บใจ จากคนใต้บังคับบัญชาหรือผู้ต่ำกว่าได้ ในการทำงานนั้น เราต้องมีการติดต่อกับบุคคลหลายประเภท เพราะแต่ละคนมีการฝึกฝนตนเองต่างกัน ถ้าหากไม่มีขันติแล้ว ก็ไม่อาจจะทำงานให้ออกมาดีได้อย่างเป็นสุข ทั้งบางครั้งยังอาจทำให้มีเรื่องเดือดร้อนมาสู่ตัวเองอีกด้วย
- อดทนต่ออำนาจกิเลส เป็นการอดทนต่ออารมณ์อันน่าใคร่น่าพิสดารใจ อดทนต่อสิ่งที่เราอยากทำ แต่ไม่สมควรทำในที่นี้มุ่งหมายถึง การไม่เอาแต่ใจตัว ไม่ยอมปล่อยตัวตามกระแสโลก ความพิสดาร เช่น ความมึนงงสนาน การเที่ยวเตร่ ความฟุ้งเฟ้อต่าง ๆ หรือการได้ผลประโยชน์ในทางที่ไม่ควร เป็นต้น
กิเลสเป็นเชื้อโรคร้ายที่ฝังอยู่ในตัวเรามาตั้งแต่เกิด เวลามันกำเริบขึ้นมา จะคอยบีบคั้น บังคับ ให้เราทำความชั่วต่างๆ โดยไม่มีความละอาย แล้วพอเราไปทำเข้า กิเลสก็ทำให้เราได้รับทุกข์ เป็นความเดือดร้อนมากมาย เป็นเหตุให้เราต้องมานั่งตำหนิตนเองในภายหลัง อดบายมุข เป็นสิ่งเร้าภายนอกที่คอยกระตุ้นกิเลสให้กำเริบ และลูกกลมอยู่ภายในใจ จนกลายเป็นนิสัยที่ไม่ดี หรือ สันดานชั่วๆ ที่แก้ไขได้ยาก บุคคลบางคนทนต่อความลำบากตรากตรำได้ ทนต่อทุกขเวทนาได้ ทนต่อความเจ็บใจจากผู้ใต้บังคับบัญชา แต่ที่ทนได้ยากที่สุดคือ ทนต่ออำนาจกิเลส หรือ การอดทนต่อความอยากนั่นเอง ตัวอย่างเช่น ผู้ชายบางคน ทนแดดทนฝน ทนได้สารพัด แม้ที่สุด เขาเอาเงินมาติดสินบนก็ไม่ยอมรับ เอาปืนมาขู่จะฆ่าบังคับ จะให้ทำผิด ก็ไม่ยอมก้มหัว แต่พอเจอ

สาว ๆ สวย ๆ มาออกอ้อนอวอเซาะเอาใจเข้าหน่อย ก็เปลใจไปหมดทุกอย่าง อะไรที่ผิดก็ยอมทำ
ไม่ว่าจะ ผิดกฎหมาย ผิดศีล หรือผิดธรรมก็ตาม ถ้าหากเป็นเช่นนี้แล้วก็ยากที่จะสร้างตัวขึ้นมาได้

2.3.2 ชุนหองคอง

ชุนหองคองเปรียบได้ดังโพธิจิต หรือปัญญาเห็นสัจธรรม หมายความว่า ความรู้ทั่ว คือรู้ทั่วถึงเหตุถึง
ผล รู้อย่างชัดเจน, รู้เรื่องราวปบุญคุณโทษ, รู้สิ่งที่ควรทำควรเว้น เป็นต้น เป็นธรรมที่คอยกำกับศรัทธา
เพื่อให้เชื่อประกอบด้วยเหตุผล ไม่ให้หลงเชื่ออย่างมง่าย

ปัญญา ทำให้เกิดได้ 3 วิธี คือ

- โดยการสดับตรับฟัง การศึกษาเล่าเรียน (สุตมยปัญญา)
- โดยความคิดค้น การตรึกตรอง (จินตามยปัญญา)
- โดยการอบรมจิต การเจริญภาวนา (ภาวนามยปัญญา)

ปัญญา ที่เป็นระดับ อธิปัญญา คือปัญญาอย่างสูง จัดเป็นสิกขาข้อหนึ่งใน สิกขา 3 หรือ -
ไตรสิกขา คือ อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา

นอกจากนั้นการแปลงกายได้ 72 อย่างของหองคองก็คือ ปัญญากำหนดสภาวะธรรม 72

ชน 84,000 เส้นคือ ปัญญากำหนดรู้ปริยัติ 84,000 พระธรรมชั้นซึ่งรวมชนของทุกเส้นลงใน
ปัญญาเห็นสัจธรรม (คือหองคอง)

ตะบองยู่อี่ อารุคักายของหองคองคือ เจตจำนงเสรี ความประสงค์จะพ้นทุกข์
แห่งเจียถือตะบองยู่อี่ คือ โพธิจิตหรือโพธิปัญญานั้นมันมีเจตจำนงเสรี คือความประสงค์จะพ้นจาก
อุปสรรคทุกชนิดไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ตะบองยู่อี่จึงเล็กเสียไว้ในรูหู และอาจขยายใหญ่ได้ตั้งประสงค์

เครื่องแต่งกายพิเศษของแห่งเจียหมายถึง คุณสมบัติพิเศษของโพธิจิต

- เกือกพิเศษใส่แล้วเหาะได้ โพธิจิตนั้นว่องไว และทำงานได้ดุจเหาะ
- เพราะทองคำ โพธิจิตนั้นไม่อาจมีอะไรมาทำให้มันตายได้
- หมวกทองคำทำด้วยปีกหงส์ โพธิจิตนั้นรู้จักรอดด้วยตัวมันเอง และเป็นสิ่งสูงสุด

และยังมีห้วงมณฑล 3 ห้วงที่รวมกันเป็นหนึ่งคือ กัมมัญฐานมีไตรลักษณ์เป็นอารมณ์ คือ
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จรวมลงในสัจธรรม (ความว่างจากตัณหาอุปาทาน)

2.3.3 ตือโปยกาย

ตือโปยกายเปรียบได้ดังศีล 8 ซึ่งประกอบไปด้วยศีลแปด หรือ อุโบสถศีล เป็นศีลของคฤหัสถ์
หมายถึง อุบาสกอุบาสิกาทั่วไป มิใช่สงฆ์ (ซึ่งมีศีลเฉพาะตนอยู่แล้ว) โดยมักจะได้รับศีลแปดในวันพระ
นิยมรักษาศีลแปดเป็นเวลา 1 วัน หรือ 3 วัน จัดเป็นศีลขั้นต่ำของพระอนาคามี

โดยปกติผู้รักษาศีลจะเปล่งวาจาอธิษฐาน ที่จะขอสมาทานศีลตั้งแต่เช้าของวันนั้น หากรักษาศีลแปด
เป็นเวลา 1 วัน เรียกว่า "ปกติอุโบสถ" และหากรักษา 3 วัน เรียกว่า "ปฏิชาครอุโบสถ"

ศีลทั้งแปด มีดังนี้

- ปาณาติปาตา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการฆ่าสัตว์
- อทินนา ทานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการลักสิ่งของของผู้อื่นมิได้ให้
- อพฺรหมจฺริยา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการประพฤติดิตพรหมจรรย์ (ผู้ชายกับผู้หญิง อยู่ใกล้กันไม่ได้ แต่ศีล ๕ อยู่ใกล้กันได้)
- มุสาวาทา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการพูดปด ไม่พูดหยาบคาย ส่อเสียด เพื่อเจ้อ ซึ่งเป็นสัมมาวาจา
- สุราเมรยมชฺขปมาทญฺจานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการดื่มสุราเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่ง ความประมาท
- วิกาลโภชนา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการบริโภคอาหารในยามวิกาล (หลังเที่ยงวันถึง รุ่งเช้าของวันใหม่)
- นจฺจคีตฺวาทิตฺวิสุทฺทสฺสนา มาลาคนฺธวิเลปนธารณมณฺฑลนวิภูสนญฺจานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการพื้อนรำขบร้อม ประโคมดนตรี และประดับร่างกายด้วยดอกไม้ของหอม เครื่องประดับ เครื่องงา เครื่องข้อม
- อุจฺจาสนนมหาสนฺยา เวรมณี สิกขาปทํ สมาธิยามิ : เว้นจากการนั่งนอนเหนือเตียงตั้ง ที่ทำสูงเกิน ภายใต้มันนหรือสำลี แต่ก่อนที่จะมีนามว่าต้อเปียกายนั้น นามเดิมคือ ปีศาจหนูต้อก้างเจี้ย คือความทุสึล (ล่วงละเมิดศีลหรือ วินัย)
ต้อเปียก่ายยังมีอาวุธประจำกายคือ คราดวิเศษ 9 ซี่เปรี้ยบตั้ง สังกศณ 9 ประกอบไปด้วย
  - สุปฏิปนโน ภควโต สวากสงฺโฆ แปลว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าปฏิบัติดีแล้ว หมายถึง พระสงฆ์สาวกผู้ปฏิบัติตามทางสายกลาง (มัชฌิมปฏิปทา) ไม่หย่อนนั้ก ไม่ตึงนั้ก ปฏิบัติไม่ถอยหลัง ปฏิบัติกลมเกลียวกับพระศาสดา ไม่ปฏิบัติเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน
  - อุชฺฐปฏิปนโน ภควโต สวากสงฺโฆ แปลว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตรง หมายถึง ไม่ปฏิบัติเป็นคนลวงโลก ไม่มีมายาสาโถย ปฏิบัติมุ่งตรงต่อข้อปฏิบัติอันยังสัตว์ให้ถึงพระ นิพพาน ปฏิบัติตรงต่อพระศาสดา และเพื่อนพระสาวกด้วยกัน ไม่มีข้อลั้ลับที่จะปิดบังอำพรางไว้ในใจ
  - ญายปฏิปนโน ภควโต สวากสงฺโฆ แปลว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติถูก ทาง หมายถึง ปฏิบัติไม่ผิดเพี้ยนไปจากหลักคำสอนของพระศาสดา ไม่ผิดไปจากธรรมเนียมอันดีงาม ปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบแบบแผน
  - สามิจิปฏิปนโน ภควโต สวากสงฺโฆ แปลว่า พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติ สมควร หมายถึง สมควรที่จะได้รับความเคารพนับถือ เป็นผู้ปฏิบัติตั้งอยู่ในสังวร ปฏิบัติเป็นผู้ตั้งน้อย คือรู้ถึงเหตุการณ์อันเป็นไปอยู่ไม่ม่งมาย รู้จักประพฤติกิริยาทางกาย และวาจาต่อผู้อื่นโดยไม่ทะนงตน มีใจหนักแน่นเผื่อแผ่ มีใจกว้างไม่คับแคบ

- อาหุเนยโย แปลว่า เป็นผู้ควรแก่ของที่เขานำมาถวาย หรือผู้ควรแก่ของค่านับ หมายถึง เป็นผู้ที่เหมาะสมควรได้รับของถวายและได้รับการแสดงความเคารพด้วยเครื่องสักการะเนื่องในเทศกาลต่าง ๆ
- ปาหุเนยโย แปลว่า เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ หมายถึง พระสงฆ์สาวกเป็นผู้ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติถูกต้อง และเป็นผู้ปฏิบัติสมควรแล้ว ไม่ว่าจะท่านจะใคร่จะไปอยู่ที่ใด ย่อมยังประโยชน์สุขและประโยชน์เกื้อกูลให้เกิด ณ ที่นั้น ผู้เลื่อมใสจึงเปิดประตูบ้านต้อนรับด้วยความปิติ ที่ได้พบเห็นอันถือเป็นมงคลในชีวิตอย่างหนึ่ง
- ทกขิณเณยโย แปลว่า เป็นผู้ควรแก่ทักษิณาทาน หมายถึง พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้บริสุทธ์ สมควรที่จะได้รับของบริจาคทาน (ทักษิณาทาน) และจะต้องได้รับผลดีอย่างแน่นอน
- อณชลิกรณเณยโย แปลว่า เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้ หมายถึง พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ เป็นผู้บริสุทธ์ ย่อมตั้งอยู่ในฐานะที่ควรแก่กระทำอัญชลีคือการกราบไหว้ด้วยความเคารพ ยกย่อง
- อนุตตร ปุณฺณุกเขตต์ โลกสฺส แปลว่า เป็นเนื่อนาบุญอันยอดเยี่ยมของโลก ไม่มีเนื่อนาบุญอื่นยิ่งกว่า หมายถึง พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติถูกต้อง ปฏิบัติสมควร และเป็นผู้บริสุทธ์ สมควรได้รับการกราบไหว้บูชาแล้วการบริจาคทานแก่ท่านย่อมมีานิสงส์มาก ดุจผืนนาที่มีดินดีสมบูรณ์ด้วยปุ๋ยอันเป็นธาตุอินทรีย์ เมล็ดพืชที่หว่านหรือปลูกลงบนผืนดินนี้ย่อมผลิตผลอย่างสมบูรณ์เต็มเม็ดเต็มหน่วย พระสงฆ์สาวกเหล่านี้จึงเป็นปฏิคาหก (ผู้รับ) ที่ยอดเยี่ยม เป็นที่ปลูกฝังความดีงามและเป็นที่รักษาไว้ซึ่งความดีงามทั้งปวง

2.3.4 ชั่วหองเจ้ง

ชั่วหองเจ้งเปรียบได้ดั่ง สัมมาสมาธิ แปลว่า สมาธิชอบ คือความตั้งใจมั่นโดยถูกต้อง โดยการที่กุศลจิตมีอารมณ์เป็นอันเดียว (ความตั้งมั่นแห่งกุศลจิตในในอารมณ์อันใดอันหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน)เข้าถึงปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน และ จตุตถฌาน (จิตตั้งมั่นในฌานทั้ง 4 นี้ ส่วนอรุปรฌาน)ทั้ง 4 ท่านจัดเข้าในจตุตถฌาน ตามอารมณ์ที่อรุปรฌานมีเจตสิกที่เข้ามาประกอบในจิต คือ อุเบกขาเจตสิกและเอกัคคตาเจตสิก เช่นเดียวกับจตุตถฌาน ความแตกต่างของสมาธิและสัมมาสมาธิ คำว่าสมาธิ กับคำว่า สัมมาสมาธิ มีความแตกต่างกัน สมาธิได้แก่การถือเอา อารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง ทำให้แน่วแน่อยู่ในอารมณ์นั้น แบบสมถะสมาธิ สัมมาสมาธินั้น เป็นสมาธิที่มีรากฐานจากการกำหนดรู้ ในมหาสติปัฏฐานทั้ง 4 คือกาย เวทนา จิต ธรรมอริยมรรค 8 คือหนทางแห่งการดำรงชีวิตอย่างรู้แจ้ง มีสติเป็นพื้นฐาน ด้วยการฝึกสติสามารถพัฒนาสมาธิจิตซึ่งจะช่วยให้บรรลุถึงปัญญา เพราะ สัมมาสมาธิจึงสามารถบรรลุถึงสัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ และสัมมาวายามะ ปัญญา ความเข้าใจซึ่งพัฒนาขึ้นนั้นสามารถกำจัดความไม่รู้ (อวิชชา) ได้ในที่สุด

ลักษณะของสัมมาสมาธิ

จิตสงบแล้วจากกามทั้งหลาย สงัดแล้วจากกรรมที่เป็นอกุศลธรรมทั้งหลาย เข้าถึงปฐมฌาน ประกอบด้วยวิตกวิจารณ์ มีปีติและสุขอันเกิดจากวิเวก

เพราะความที่วิตกวิจารณ์ทั้งสองระงับลง เข้าถึงทุติยฌาน เป็นเครื่องผ่อนคลายแห่งใจในภายใน ให้สมาธิเป็นธรรมอันเอกผุดขึ้น ไม่มีวิตกวิจารณ์ มีแต่ปีติและสุขอันเกิดจากสมาธิ

เพราะความจางคลายไปแห่งปีติ เป็นผู้อยู่อุเบกขา มีสติและสัมปชัญญะ และเสวยสุขด้วยนามกาย มีสติ อยู่เป็นปรกติสุข เข้าถึงตติยฌาน

เพราะละสุขและทุกข์เสียได้ เพราะความดับไปแห่งโสมนัสและโทมนัสทั้งสอง เข้าถึงจตุตถฌาน ไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข มีแต่ความที่สติเป็นธรรมชาติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขา

ชั่วแจ้งเป็นสมาธิที่เกิดขึ้นเพราะ ปัญญาและศีล เมื่อมีศีลจึงมีสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ปัญญาก็แรงขึ้น แล้วย้อนมาทำให้ศีลสูงขึ้น ศีลก็เพิ่มสมาธิให้สูงยิ่งขึ้น ชั่วแจ้งเป็นสมาธิในองค์แห่งมรรค

2.3.5 ม้าขาว

ม้าขาวเปรียบได้ตั้ง วิริยะ ความเพียร ความพยายาม ความกล้าที่จะลงมือทำ ภาวะของผู้กล้า เป็นแนวทางให้ดำเนินไปสู่ความสำเร็จตามประสงค์ หมายถึง การลงมือปฏิบัติลงมือทำงานที่ตนชอบที่ตนรัก ทำด้วยความพากเพียรพยายาม ทำด้วยความสนุก กล้าหาญ กล้าเผชิญกับความทุกข์ยาก ปัญหาและอุปสรรคที่จะเกิดขึ้น หากมีอุปสรรคข้อขัดข้องใดๆ ก็เพียรกำจัดปิดเป่าไปให้หมดสิ้นไป โดยไม่ย่อท้อ ไม่สิ้นหวัง เดินหน้าเรื่อยไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายคือ ความสำเร็จ

"วิริยะ" เป็นเหตุให้กล้าลงมือทำงานและกล้าเผชิญปัญหาอุปสรรคต่างๆ ขณะทำงาน ตรงกันข้าม หากขาดความเพียรพยายามเสียแล้วก็ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า คนจะล่วงทุกข์ได้ก็เพราะความเพียร

- วิริยารัมภะ หมายถึง การปรารภความเพียร คือ ลงมือทำความเพียรอย่างเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว
- วิริยารัมภกถา เป็น ถ้อยคำที่ชักนำไปปรารภความเพียร (ข้อ 5 ในกถาวัตถุ 10)

วิริยะในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

วิริยะรวมอยู่ในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาหลายหมวด เช่น

- อิทธิบาท 4 (ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) อันเป็น คุณธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จ แห่งผลที่มุ่งหมาย
- พละ 5 (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา) คือ ธรรมอันเป็นกำลัง
- อินทรีย์ 5 (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา) คือ ธรรมที่เป็นใหญ่ในกิจของตน
- โพชฌงค์ 7 (สติ ธัมมวิจยะ วิริยะ ปิติ ปัสสัทธิ สมาธิ อุเบกขา) อันเป็น ธรรมที่เป็นองค์แห่งการตรัสรู้
- บารมี 10 (ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขา) อันเป็น

ปฏิบัติอันยิ่งยวด คือ ความดีที่บำเพ็ญอย่างพิเศษ เพื่อบรรลุซึ่งจุดหมายอันสูงสุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิริยเจตสิก

ในทางอภิธรรม มีการกล่าวถึงวิริยะ ในลักษณะของเจตสิก (คือ ธรรมชาติที่อาศัยจิตเกิด ธรรมชาติที่ประกอบด้วยจิตเป็นนิมิต) วิริยเจตสิก เป็นธรรมชาติที่อดทนต่อสู้กับความยากลำบาก ที่เกี่ยวกับการงานต่างๆ ทั้งฝ่ายดีและไม่ดี

- มีความอดทนต่อสู้กับความลำบาก เป็นลักษณะ
- มีความอดทนธรรมที่เกิดพร้อมกับตน ไม่ให้ถอยหลัง เป็นกิจ
- มีการไม่ท้อถอย เป็นผลปรากฏ
- มีความสลด คือสังเวควัตถุ8 เป็นเหตุใกล้ หรือมีวิริยารัมภวัตถุ8 เป็นเหตุใกล้

จิตและเจตสิกที่เกิดพร้อมกับวิริยเจตสิกนี้ ย่อมมีอุตสาหะ พากเพียร ไม่ท้อถอย เพราะอำนาจของวิริยะนั่นเอง ที่ช่วยอดทนไว้ ส่วนการที่วิริยะจะเกิดขึ้นได้นั้น ย่อมเกิดขึ้นได้ เพราะอาศัยเหตุ ที่มีสังเวควัตถุ8 (ชาติทุกข์ , ขราททุกข์ , พยาธิทุกข์ (ทุกข์จากความป่วยไข้) , มรณทุกข์ , นิรยทุกข์ , เปตติทุกข์ , อสุรกายทุกข์ , ตีรจฉานทุกข์ (ทุกข์จากการเกิดในสภาพที่ไม่ดีต่างๆ)) หรือ วิริยารัมภวัตถุ8 (วัตถุอันเป็นอารมณ์ ให้เกิดการปรารถนาความเพียร เช่น การงาน , การเดินทาง , สุขภาพ , อาหาร)

2.3.6 พระยูล

พระยูล (ศากยมนุสิพฺทโร) หรือ เช็กเกียมองนี้สุดใจ้ว เปรียบได้ตั้ง พุทธภาวะในคนทุกคน หมายถึงธรรมชาติอันหนึ่ง ซึ่งทำสัตว์ให้เข้าถึงพุทธภาวะ และมีอยู่ในทุกหนทุกแห่ง ทุกกาลเวลา ตามความหมายของไควลยธรรม การวิวัฒนาการของสิ่งที่มีชีวิต ย่อมไปถึงวาระสุดท้ายคือ "พุทธภาวะ" อันหมายถึงภาวะแห่งความรู้ ความตื่น ความเบิกบาน สิ่งนี้เรียกว่า "ความรู้" ในที่นี้ หมายถึง การรู้แจ้ง ด้วยปัญญาอันชอบว่า ความทุกข์ได้หมดสิ้นไปแล้ว ชาติสิ้นแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ความเกิดย่อมไม่มีอีกต่อไป อย่างนี้เรียก "เบิกบานถึงที่สุด" ซึ่งจัดเป็นจุดหมายปลายทางที่แท้จริงของทุกชีวิต

ความเบิกบานตามธรรมชาติของสิ่งมีชีวิต

การมีชีวิตที่สมบูรณ์ หมายถึง การเข้าถึง "พุทธภาวะ" ในทางวิทยาศาสตร์ ได้แสดงให้เห็นว่า โลกที่เราอาศัยอยู่นี้ แยกมาจากดวงอาทิตย์ แรกเริ่มเดิมที ก็เป็นดวงไฟ ครั้นเย็นลง จึงเกิดมีชีวิตขึ้น ลักษณะอย่างนี้ย่อมกล่าวได้ว่า มีชีวิตซ่อนอยู่แล้วในดวงไฟ เมื่อได้โอกาสจึงปรากฏตัวออกมาเป็นชีวิตคน ดังที่ปรากฏอยู่นี้ วิวัฒนาการอย่างนี้ กล่าวตามหลักธรรม ก็ได้แก่ กฎเกณฑ์ของ "อิทัปปัจจยตา" หรือ "สามัญญลักษณะ" มีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยไม่หยุดยั้ง จนเกิดความรู้สึกรู้จักคิด สุขความทุกข์ ทำให้มีการแสวงหา สุขที่แท้จริง จนกระทั่งพบการดับความรู้สึกรู้จักคิดที่เป็นทุกข์ได้ในที่สุด เป็นสภาวะของความเบิกบานถึงที่สุดแห่งความเป็น "พุทธภาวะ" ข้อนี้ เป็นการแสดงว่า เชื้อแห่งความเป็น "พุทธภาวะ" ได้มีมาแล้ว ตั้งแต่แรกเริ่มเดิมที มิฉะนั้นก็ไม่อาจเจริญเติบโตขึ้นมา เป็นพุทธภาวะได้ โดยความหมายนี้ ต้องการชี้ให้เห็นว่า เชื้อแห่งความเป็น "พุทธะ" ได้มีอยู่แล้วในคนทุกคน ในชีวิตทุกชีวิต

รอเวลาที่จะทำให้เจริญเติบโตเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถึงที่สุด อันเป็นลักษณะของการเข้าถึง หรือเป็นปรากฏการณ์ของ "พุทธภาวะ" จัดเป็นการเข้าถึง "ความสมบูรณ์" แห่งชีวิต.

ไควล์ยธรรม กับความเป็นพุทธะ

คำว่า "ไควล์ยตา" หมายถึง "ความที่มั่นเป็นอย่างนั้น" ส่วนคำว่า "ไควล์ยธรรม" หมายถึง "สิ่งที่เป็นอย่างนั้น" คือเป็นสิ่งเดียวกันทั้งหมด และมีอยู่ในสิ่งทั้งปวงตลอดเวลา บุคคลจะสามารถเข้าถึง "ไควล์ยธรรม" ด้วยการทำให้ "พุทธภาวะ" เปิดเผยออกมา จากสิ่งที่ห่อหุ้มอยู่ คือ กิเลส ฉะนั้น หน้าที่สำคัญของพุทธบริษัท จึงอยู่ที่การเรียนรู้ ปฏิบัติ พัฒนาให้รู้จักธรรมชาติของตัวเองตามเป็นจริง แล้วปล่อยวางเสีย ก็จะทำให้เข้าถึง "พุทธภาวะ" โดยความหมายนี้ เป็นการแสดงว่า "ไควล์ยตา" กับ "พุทธภาวะ" ก็เป็นสิ่งเดียวกัน ต่างกันโดยสิ่งแรกเป็นพื้นฐานของธรรมชาติแห่งพุทธะ สิ่งที่สองเป็นปรากฏการณ์ของพุทธะ เรียก "ไควล์ยธรรม" เปรียบได้กับเชื้อแห่งการเกิด และสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น การเกิดขึ้นของคนมาจากเชื้อเริ่มแรกที่ยังมองไม่เห็น อันเนื่องมาจากการผสมพันธุ์ของพ่อแม่ แล้วคลอดออกมาเป็นคนในภายหลัง หรือเปรียบอีกนัยหนึ่ง ความเป็นต้นมะม่วง มันย่อมรวมอยู่เสร็จแล้วในเมล็ดมะม่วง ไควล์ยตาเปรียบเมล็ดมะม่วง พุทธภาวะเปรียบต้นมะม่วง นั่นคือ สิ่งทั้งสองนี้ เป็นเหตุผลต่อกัน หรือจะกล่าวว่าเป็นอันเดียวกันก็ได้

ถ้าเปรียบด้วยการฟักไข่ จะเห็นชัดยิ่งขึ้น ในไข่ไก่ฟองหนึ่ง ย่อมมีความเป็นตัวไก่อยู่ในนั้น แต่ในฟองไข่ จะไม่ปรากฏความเป็นตัวไก่แต่ประการใด จนกระทั่ง ทำการฟักช่วงเวลาหนึ่ง จึงออกมาเป็นตัวไก่ ข้อนี้หมายความว่า ใน "ความที่จะต้องเป็นอย่างนั้น" เรามองไม่เห็นด้วยตา แต่ยอมให้ความมั่นใจว่า "มันต้องเป็นอย่างนั้น" เป็นการแน่นอน นั่นคือ ในทุกชีวิตมีเชื้อแห่งความเป็น "พุทธะ" อยู่แล้ว รอเวลาที่จะมีการฟักออกมาเป็นตัว พระพุทธองค์ทรงเปรียบพระองค์เองเหมือนลูกไก่ตัวพี ซึ่งฟักออกมา ก่อนใคร

ข้อนี้เป็นการแสดงว่า "ไควล์ยตา" เป็นเชื้อแห่ง "ไควล์ยธรรม" เมื่อฟักออกมาเป็นตัวได้ ชื่อว่าเข้าถึง "พุทธะ" นั่นคือ "ไควล์ยธรรม" กับ "พุทธะ" ก็คือสิ่งเดียวกัน

เชื้อแห่งความเป็นพุทธะ มีอยู่ในทุกสิ่ง

คำว่า "ทุกสิ่ง" ในที่นี้ หมายถึงรวมทั้งสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต แต่สิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ต้องรอการวิวัฒนาการอีกไกล จึงจะปรากฏเป็นความพร้อมที่จะเข้าถึงพุทธภาวะ ผู้ที่มีความพร้อมต่อการที่จะเข้าถึงความเป็น "พุทธะ" ได้แก่ สภาวะแห่งความเป็นคน ดังที่คนโบราณได้กล่าวเป็นสุภาษิตไว้ว่า "เกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทศศาสนา เป็นลาภอันประเสริฐ" ดังนี้ สิ่งทีเรียกว่า "ลาภอันประเสริฐ" ในที่นี้ ก็คือ โอกาสที่จะเข้าถึง "ความเป็นพุทธะ" ในตัวเอง.

ธาตุแห่งความเป็น "พุทธะ" ในตัวคน ได้แก่ "ความรู้สึนึกคิด" เมื่อมีความรู้สึนึกคิด ทำให้เกิดปัญญา รู้จักตัวเองตามเป็นจริงว่า เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีการปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น เมื่อปล่อยวาง

ย่อมหลุดพ้นและนิพพาน นั่นคือ ลำดับของการเข้าถึง "พุทธะ" อันเริ่มต้นมาจาก "ความรู้สึกนึกคิด" ฉะนั้น ความเป็นคนจึงจัดเป็นธรรมชาติที่มีความพร้อมต่อการเข้าถึง "ความเป็นพุทธะ" ในตัวเอง.

ทุกสิ่งมีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะ

การมองเห็นว่า สิ่งทั้งปวงทุกสิ่งย่อมเต็มไปด้วยเชื้อแห่งความเป็นพุทธะ ทำให้มีความเคารพ รักในสิทธิของสิ่งทั้งปวง แม้เมื่ดกรวดเม็ดยศราย ไม่ทำให้เกิดการดูถูกว่า เป็นของชั้นต่ำ อันเป็นเหตุให้เกิดการแบ่งชั้นวรรณะ ยึดมั่นถือมั่นเป็นเขาเป็นเรา จะมีความเห็นแจ่มแจ้งอยู่ว่า ทุกสิ่งมีสภาพแห่งความเป็นพุทธะอย่างเดียวกัน เป็นการเข้าถึงสภาวะแห่งความเป็นหนึ่ง ไม่มีการแบ่งแยกเป็น คน สัตว์ พืช หรือสิ่งของ นั่นคือ มีแต่ธรรมชาติแห่ง "ความเป็นพุทธะ"

แม้ในปรมาณูหนึ่งๆ ก็มีค่าสำหรับความเป็นพุทธะ หรือสำหรับความมีชีวิตในอนาคต ถ้าได้มีความเปลี่ยนแปลงที่ถูกต้องครบถ้วน เหมาะสมเมื่อไร มันก็แสดงรูปออกมาเป็นความมีชีวิต หรือมีความรู้สึก ซึ่งเป็นเชื้อแห่งความเป็นพุทธะโดยตรง อันจะต้องมีการพัฒนาต่อไป จนเป็นมนุษย์ ซึ่งมีความพร้อมต่อการที่จะรู้แจ้ง "อริยสัจ ๔" ความรู้สึกที่เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา ไปสู่ความรู้แจ้ง คือรู้ผิดรู้ถูก แต่ธรรมชาติแห่งความรู้สึก กับเชื้อแห่งความรู้สึก มันอยู่ห่างไกลกันมาก ยกตัวอย่างคนๆ หนึ่ง นับตั้งแต่เกิดในท้องแม่ ย่อมมีความรู้สึกเกิดมาก่อน แล้วต่อมาจึงมีความนึกคิด และการที่ปรากฏออกมาเป็นความรู้สึกนึกคิด ย่อมแสดงว่า มันมีเชื้อแห่งความรู้สึกนึกคิดก่อตัวมาก่อนแล้ว ดังกล่าวแล้วว่า ความรู้แจ้งได้แก่ "การรู้ผิดรู้ถูก" ความรู้นี้จะรุดหน้าต่อไปจนกระทั่ง มีความเบิกบานเต็มທີ່ถึงที่สุด เรียก "พุทธสภาวะ" การที่มีความรู้แจ้งได้แบบนี้ แสดงว่า "ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ" ได้มีอยู่แล้วในธรรมชาติอันนั้น.

ความเป็นพุทธะ รุดหน้าได้ถึงจุดสมบูรณ์

ในเมื่อธรรมชาติแห่งพุทธะ เป็นสิ่งที่มีอยู่ในทุกคน ฉะนั้น ทุกชีวิตย่อมไหลไปสู่นิพพาน ทั้งนี้มีความแตกต่างกัน ตรงที่ธรรมชาติแห่งพุทธะจะเบิกบานได้ช้าหรือเร็ว ซึ่งขึ้นอยู่กับอำนาจของเหตุปัจจัย ดูตัวอย่างพระเทวทัต แม้จะทำผิดถึงขั้นอนันตริยกรรม ครั้นรับบาปใช้กรรมใช้เวรหมดแล้ว ในที่สุดก็ยังสามารถเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ด้วยเหตุแห่งการสำนึกผิด และน้อมจิตถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งก่อนถูกแผ่นดินสูบ นี่เป็นการแสดงถึง ความถูกต้องที่พัฒนาขึ้นมาจากความผิด การที่พุทธสภาวะ หรือเชื้อแห่งความเป็นพุทธะ ได้วิวัฒนาการมาถึงระดับความเป็นคน นั้นแสดงว่า มีความพร้อมในการที่จะเข้าถึงพุทธสภาวะได้โดยเร็ว ดังเช่นมีปรากฏว่า สามเณรเล็กๆ ก็สามารถบรรลุอรหัตต์ได้ ข้อนี้ หมายความว่า บุคคลถ้าไม่ปิดประตูตัวเองเสียด้วยอุปาทาน ผู้นั้นจักดำเนินเข้าสู่พุทธสภาวะได้โดยเร็ว

เวลานี้มีการกล่าวกันว่า การบรรลุธรรมเป็นพระอรหัตต์เป็นสิ่งหมดสมัยแล้ว แต่ถ้าเข้าใจว่า ธรรมชาติแห่งพุทธสภาวะไม่ถูกจำกัดด้วยเวลาและสถานที่ อย่างเดียวกับไภวฉลยธรรม เพราะธรรมชาติแห่ง

ความเป็นพุทธะ ย่อมมีอยู่ในทุกสิ่งทุกส่วนของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ "ไภวฉลยธรรม" ดังนี้แล้ว ย่อมทำให้พบ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความจริงว่า ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ จักไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา และสถานที่เช่นเดียวกัน โดยนัยนี้ ถ้ากล่าวตามหลักอริยสัจ ๔ แล้ว จะยืนยันได้ทันทีว่า ทุกคนสามารถบรรลุพุทธภาวะได้ที่นี้ เดียวนี้

ทุกศาสนา มีธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ

เป็นที่ทราบอยู่แล้วว่า "ไควล์ธรรม" เป็นสิ่งเดียวที่มีอยู่ และมีสภาพเป็นหนึ่งเดียว แม้จะแยก ออกเป็นกี่ส่วน ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน ดังที่กล่าวว่า "หนึ่งสิ่งในทุกสิ่งและทุกสิ่งในสิ่งหนึ่ง" เปรียบด้วยน้ำ แม้จะแยกไปอยู่ในที่ใดก็ตาม ย่อมยังมีสภาพแห่งความเป็นน้ำอย่างเดียวกัน โดย ความหมายนี้แสดงว่า ทุกศาสนาย่อมมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือ "ดับทุกข์" ฉะนั้น ทุกศาสนาแม้จะ ต่างกันโดยชื่อหรือรูปแบบ แต่ก็ตั้งอยู่ในกฎแห่งไควล์ธรรมอย่างเดียวกัน ในเมื่อธรรมชาติแห่งความ เป็นพุทธะ เป็นอันเดียวกับไควล์ธรรม โดยเหตุนี้ จึงกล่าวได้ว่า ทุกศาสนาย่อมมีธรรมชาติแห่งความ เป็นพุทธะอย่างเดียวกัน กล่าวให้ชัดถึงตัวบุคคล โดยเหตุที่ทุกคนมีเชื่อหรือธรรมชาติแห่งพุทธะและ ทุกศาสนาก็บัญญัติขึ้นเพื่อคน แล้วจุดหมายปลายทางของทุกคนจักไปสู่ความดับทุกข์ คือ "พุทธภาวะ" ฉะนั้น ทุกศาสนาย่อมบัญญัติขึ้นสอน เพื่อนำไปสู่จุดหมายอันเดียวกัน คือ "ความเป็นพุทธะ"

ความหวังต่อการเข้าถึงพุทธภาวะ

เมื่อทำความเข้าใจได้ว่า "พุทธภาวะ" เป็นสิ่งที่มีอยู่ทั่วไปในไควล์ธรรม โดยเหตุที่ไควล์ ธรรมเป็นที่รวมของทุกสิ่ง ฉะนั้น ทุกสิ่งย่อมมีเชื่อแห่งความเป็นพุทธะในตัวมันเอง เมื่อเป็นดังนี้ ย่อม ทำให้มีความหวัง มีความมั่นใจ มีความแน่ใจ และมีความกล้าหาญต่อการที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงพุทธ ภาวะในตนเอง พร้อมกันนั้น ก็จะมีเมตตากรุณา หรือเครพรักในสิ่งทั้งปวง ในฐานะที่มี ธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะอย่างเดียวกัน

ชาวโลกจะไม่มีทางเบียดเบียนกันด้วยความเข้าใจอันนี้ เพราะการเบียดเบียนผู้อื่นที่แท้ก็คือ การ เบียดเบียนตนเอง ในทางตรงกันข้าม การช่วยเหลือผู้อื่น ก็คือการช่วยเหลือตัวเอง ในความหมาย เดียวกัน การมองเห็นความเป็นพุทธะในสิ่งอื่น ย่อมทำให้ความเป็นพุทธะในตนเองเบิกบานงอกงามขึ้น ชาวธิเบตทำความเคารพผู้อื่น ด้วยการทำความรู้สึกว่าเป็นการเคารพพระพุทธเจ้าในตัวผู้นั้น

สรุปความ

ตามที่ได้แสดงมาในตอนนี ต้องการชี้ให้เห็นว่า เชื่อแห่งความเป็นพุทธะมีอยู่ในทุกสิ่ง ในฐานะ เป็นไควล์ธรรม เช่นเดียวกับเชื่อแห่งความมีชีวิต ย่อมมีในทุกสิ่ง และไม่อาจแบ่งแยกกระหว่างสิ่งที่มี ชีวิต กับสิ่งที่ไม่มีชีวิต เพราะในสิ่งที่ไม่มีชีวิต ย่อมมีเชื่อแห่งความมีชีวิตพร้อมอยู่ในนั้น แม้สิ่งที่ไม่มี ความรู้สึกอะไรเลย แต่มันก็มีเชื่อแห่งความที่จะมีความรู้สึกซ่อนอยู่ในนั้น รอเวลาต่อการที่จะพัฒนา ไปสู่ความมีชีวิต และความรู้สึกต่อไป.

เป็นอันว่า ความที่จะวิวัฒนาการเป็นบุคคลผู้รู้แจ้งถึงที่สุด นับเป็นของธรรมดาสามัญที่สุด มีได้แก่ทุกหน่วยของสิ่งที่กำลังถูกสมมติว่า เป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต เมื่อทำใจให้เปิดกว้างอย่างนี้ เชื่อว่าเป็นการแผ่เมตตาไปยังสรรพสิ่ง เมื่อเมตตาเจริญ ปัญญาก็ย่อมเจริญ แล้วการ "ตรัสรู้" ก็เป็นสิ่งที่หวังได้โดยง่าย

2.3.7 เจ้าแม่กวนอิม

เจ้าแม่กวนอิมเปรียบได้ตั้ง ความเมตตา หมายถึง หลักธรรมหนึ่งในพรหมวิหาร 4 ซึ่งประกอบไปด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา โดยเป็นปัจจัยให้เกิดพรหมวิหารอื่นได้

ลักษณะของเมตตา

ในวิสุทธิมรรค สมานิทเทศ พรหมวิหารนิเทศ แสดงลักษณะของเมตตาพรหมวิหารไว้ว่า

- เมตตาเมื่ออาการประพฤติก่ออกเป็นลักษณะ
- มีการน้อมนำเข้าไปแก้ออกุศลประโยชน์ในสัตว์เป็นรส
- มีการบำบัดความอาฆาตเป็นปัจจัยฐาน (อาการที่ปรากฏ)
- มีการเห็นสัตว์เป็นที่ชอบใจ คือไม่โกรธเคือง ไม่ขุ่นเคืองในขณะนั้นเป็นปฏิฐาน (เหตุใกล้)
- มีการเข้าไปสงบความพยาบาทเป็นสมบัติ
- มีความเสนาหาเป็นวิบัติ

ตามอรรถสาสนี อรรถถกตา พระธัมมสังคณีปกรณ์ ทุกนิกเขปกถา เหตุโคจรณะ พระบาลีนิทเทอโหสะ (1062) ได้แสดงลักษณะของเมตตาไว้ว่า

- เมตตาเมื่อชื่อว่าไมตรี เนื่องจากเป็นกิริยาที่สนิทสนม
- เมตตาเมื่อชื่อว่าการเอ็นดู เพราะคอยปกป้องคุ้มครอง
- เมตตาเมื่อชื่อว่าความแสงสว่างผลประโยชน์แก้ออกุศล
- เมตตาเมื่อชื่อว่าความสงสาร เนื่องจากคอยหวั่นไหวตามไปด้วย

ดังนั้น การจะแสดงว่ามีเมตตาต่อบุคคลใด จึงต้องมีลักษณะดังกล่าว ซึ่งหากว่าไม่ใช่อาการเหล่านี้จิตขณะนี้อาจเป็นโลภะหรือโทสะซึ่งเป็นอกุศลจิต ไม่ใช่เมตตา

อานิสงส์ของเมตตา

ในอังคุตตรนิกาย อัฐกนิบาต เมตตาวรรคที่ 1 เมตตาสูตร และในอังคุตตรนิกาย เอกาทสนิบาต เมตตาสูตร ได้สรุปอานิสงส์ของเมตตาไว้ดังนี้

- ย่อมหลับเป็นสุข
- ย่อมตื่นเป็นสุข
- ย่อมไม่ฝันลามก (คืออกุศลทั้งหลาย)
- ย่อมเป็นที่รักแห่งมนุษย์ทั้งหลาย
- ย่อมเป็นที่รักแห่งอมมนุษย์ทั้งหลาย

- เทวดาย่อมรักษา
- ไฟ ยาพิษ หรือศาสตรา ย่อมไม่กล้ากราย
- จิตย่อมตั้งมั่นโดยเร็ว
- สี่หน้าย่อมผ่องใส
- เป็นผู้ไม่หลงไหลท่ากालะ
- เมื่อไม่แหงตลอดคุณที่ยิ่งยอด (เป็นพระอรหันต์) ย่อมเข้าถึงพรหมโลก

การแผ่เมตตา

บทสวดแผ่เมตตาโดยทั่วไป จะกล่าวว่าขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงจงเป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มี ความเบียดเบียน ไม่มีทุกข์ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ทั้งสิ้นเถิด แต่ในชุกกนิกาย ปฏิสัมภิทามรรค ยุคนัทธวรรค เมตตากถา ได้แสดงไว้ว่า "เมตตาเจโตวิมุตติ แผ่ไปโดยไม่เจาะจงด้วยอาการ 5 เมตตาเจโตวิมุตติ แผ่ไปโดยเจาะจงด้วยอาการ 7 เมตตาเจโตวิมุตติ แผ่ไปสู่ทิศทั้งหลายด้วยอาการ 10" ซึ่งในวิสุทธิมรรคได้แสดงไว้ว่าผู้จะแผ่เมตตาดังกล่าวได้ต้องบรรลุปบนาสมาธิแล้วคือได้ฌานจิตแล้ว ดังนั้นตามอรรถกถาในคัมภีร์วิสุทธิมรรค ผู้ยังไม่บรรลุฌานจิตจึงไม่อาจแผ่เมตตาให้สัตว์ทั้งปวงได้ แต่สามารถมีเมตตาต่อสัตว์หรือบุคคลได้

2.3.8 โจร 6 นาย

ในตอนหนึ่งของชาโอวีปรากฎโจร 6 นายออกมาปล้นคณะเดินทางของพระถึงขัมจิง เปรียบได้ตั้ง ผัสสะ 6 คือ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วยินดียินร้าย อุบมาด้วยโจรปล้น

- จักขุสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางตา คือ ตา+รูป+จักขุวิญญาณ
- โสตสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางหู คือ หู+เสียง+โสตวิญาณ
- ฆานสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางจมูก คือ จมูก+กลิ่น+ฆานวิญาณ
- ชิวหาสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางลิ้น คือ ลิ้น+รส+ชิวหาวิญาณ
- กายสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางกาย คือ กาย+โผฏฐัพพะ(เช่น ร้อน เย็น อ่อน แข็ง)+กายวิญาณ
- มโนสัมผัส หมายถึง ความกระทบทางใจ คือ ใจ+ธรรมารมณ(สิ่งที่ใจนึกคิด)+มโนวิญาณ

ผัสสะเจตสิก

ในคัมภีร์พระอภิธรรม มีการกล่าวถึงผัสสะ ในลักษณะที่เป็นเจตสิก(คือ ธรรมชาติที่อาศัยจิตเกิด) เรียกว่า ผัสสะเจตสิก เป็นธรรมชาติที่กระทบถูกต้องอารมณ์

ลักษณะเฉพาะตัวของ ผัสสเจตสิก มียู่สี่ประการคือ

- มีการกระทบ เป็นลักษณะ
- มีการประสาน (อารมณ์+วัตถุ+วิญญาณ) เป็นกิจ
- มีการประชุมพร้อมกัน เป็นผลปรากฏ
- มีอารมณ์ที่ปรากฏเฉพาะหน้า เป็นเหตุใกล้

ผัสสะเป็นสิ่งประสานจิตกับอารมณ์ เกิดการประชุมพร้อมกันแห่ง สภาวะธรรมสามประการ คือ อารมณ์+วัตถุ+วิญญาณ

ผัสสะตามหลักปฏิจจนุปบาท

เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย จึงมีผัสสะ เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงมีเวทนา...

เพราะสฬายตนะดับ ผัสสะจึงดับ เพราะผัสสะดับเวทนาจึงดับ...

(สฬายตนะ หมายถึง อายตนะภายในหกอย่าง คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

จาก สัมมสสูตรที่ 2 พระไตรปิฎก เล่มที่ 16

ไม้อ้อ ๒ กำ พึงตั้งอยู่ได้เพราะต่างอาศัยซึ่งกันและกันฉันใด

เพราะนามรูปเป็นปัจจัย จึงมีวิญญาณ เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย จึงมีนามรูป

เพราะนามรูปเป็นปัจจัย จึงมีสฬายตนะ เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย จึงมีผัสสะ

ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งมวลนี้ ย่อมมีด้วยประการอย่างนี้

ถ้าไม้อ้อ ๒ กำนั้น พึงเอาออกเสียกำหนึ่ง อีกกำหนึ่งก็ล้มไป ถ้าดึงอีกกำหนึ่งออก อีกกำหนึ่งก็ล้มไปฉันใด

เพราะนามรูปดับ วิญญาณจึงดับ เพราะวิญญาณดับ นามรูปจึงดับ

เพราะนามรูปดับ สฬายตนะจึงดับ เพราะสฬายตนะดับ ผัสสะจึงดับ

ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งมวลนี้ ย่อมมีด้วยประการอย่างนี้

จาก ทุกขนิโรธสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๖

ก็ความดับแห่งทุกข์เป็นไฉน

เพราะอาศัยจักขุและรูป จึงเกิดจักขุวิญญาณ ความประชุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็นผัสสะ

เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงเกิดเวทนา เพราะเวทนาเป็นปัจจัย จึงเกิดตัณหา

เพราะตัณหานั้นเที่ยวดับด้วยสාරอกโดยไม่เหลือ อุปาทานจึงดับ เพราะอุปาทานดับ

ภพจึงดับ เพราะภพดับชาติจึงดับ เพราะชาติดับ ชราและมรณะ

โสภปริเทวทุกขโทมนัสและอุปายาสจึงดับ ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งมวลนี้ ย่อมมีด้วยประการอย่างนี้

(นัยเดียวกันนี้กับหูและเสียง จมูกและกลิ่น ลิ้นและรส กายและโผฏฐัพพะ ใจและธรรมารมณ์)

2.4 ประวัติพระสมณะเสวียนจิ้ง

สมณะเสวียนจิ้งเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์มีชีวิตอยู่ในช่วง พ.ศ. 1143-1207 ปลายราชวงศ์ซุ่ยตันราชวงศ์ถัง ซึ่งเป็นยุคทองของประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาจีน ในวัยเด็กท่านศึกษาคัมภีร์ลัทธิเต๋าและขงจื้อจากบิดาของท่าน และออกบวชเมื่ออายุได้ 13 ปี เป็นช่วงที่กระแสการศึกษาวิชายาจารย์แพร่หลายอย่างกว้างขวาง ประกอบกับท่านมีอุปนิสัยที่เป็นคนชอบขบคิด วิชานี้จึงเป็นที่ถูกจริตกับท่านมากเป็นพิเศษ ภายหลังได้จาริกไปศึกษากับอาจารย์ที่มีชื่อเสียงตามเมืองใหญ่ๆ ในประเทศจีน กลับพบว่าอาจารย์แต่ละท่านต่างมีแนวการตีความแตกต่างกัน สาเหตุมาจากคัมภีร์มีการแปลกันหลายฝ่าย และแปลไม่ครบตลอดทั้งฉบับ เป็นเหตุกระตุ้นให้ท่านตัดสินใจจาริกไปชมพูทวีปเพื่อศึกษาและอัญเชิญคัมภีร์ฉบับจริงกลับประเทศ

สมณะเสวียนจิ้ง เป็นพระธรรมทูตจีนที่มีความมุ่งมั่น ในการจาริกไปชมพูทวีปเพื่อแสวงหาพระสัทธรรม แม้เพื่อนสหธรรมิกได้ถอนตัวเนื่องจากขอหนังสือเดินทางออกนอกราชอาณาจักรไม่ได้ ท่านต้องใช้วิธีลักลอบเดินทางในตอนกลางคืน เกือบเอาชีวิตไม่รอดจากการฝ่าด่านเหล็กของประเทศจีน อีกทั้งต้องผ่านทะเลทรายโกบีร้อนระอุไร้ผู้คน ดังพระเถระจีนโบราณที่เคยเดินทางผ่านเส้นทางนี้บันทึกว่า “บนท้องฟ้าไม่มีสัตว์ปีก มีเพียงกองกระดูก และมูลสัตว์เป็นเครื่องหมายบอกทิศทาง” ท่านต้องปีนป่าข้ามเทือกเขาฮินดูกูชสูงชันไปเพียงลำพังผู้เดียวแต่ด้วยศรัทธาอันแรงกล้าและจิตใจที่ตั้งมั่น ขอถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ตั้งจิตอธิษฐานขอพระบารมีแห่งโพธิสัตว์ช่วยปกป้องชี้ทางทำให้ท่านสามารถฝ่าฟันภัยอันตราย ผ่านอุปสรรคนานัปการไปได้ตลอดทาง ท่านได้จาริกแคว้นต่างๆ นับร้อยแคว้น เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยลันทา ฝากตัวเป็นศิษย์ของพระคัลภทศศึกษาวิชาโยคอาจารย์ เหตุวิทยาเป็นต้น ศึกษาภาษาสันสกฤตจนแตกฉาน ผลงานของท่านไม่ว่าจะเป็น ชุมนุมวิถีสรรพ กัจจิมัจฉาทิฐิตรีกายศาสตร์ ล้วนแต่งด้วยภาษาสันสกฤตที่มีสำนวนไพเราะ ถึงขนาดเจ้าของภาษาต่างยกย่องชมเชย นำเสียดายที่ผลงานเหล่านี้สูญหายไป

การศึกษาของท่านไม่จำกัดเพียงในมหาวิทยาลัยลันทา ท่านยังจาริกไปขอความรู้จากผู้ทรงธรรมตามแคว้นต่างๆ ทั้งอินเดีย ทั้ง ๕ (ทั้ง ๕ ภาคของประเทศอินเดียโบราณคือ กลาง เหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก) ด้านหนึ่งเพื่อตรวจสอบภูมิความรู้ความเข้าใจในวิชาที่ได้ศึกษาร่ำเรียนมา อีกด้านเพื่อทัศนศึกษาประวัติศาสตร์พุทธสถาน

ท่านมีความศรัทธาและภักดีต่อพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง มีความกระตือรือร้นที่ทำหน้าที่ของบรรพชิต ในการเผยแผ่พระธรรมคำสอนแก่พุทธบริษัท ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชั้นวรรณะ ด้วยจิตใจที่ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคความยากลำบาก ประกอบกับความมีกิริยามารยาทอ่อนน้อมถ่อมตนต่อครูอาจารย์ มีฉันทะวิริยะในการแสวงหาความรู้ เมื่อมีโอกาสได้ศึกษาสาขาวิชาใด จะมุ่งมั่นศึกษาสาขาวิชานั้นๆ กระทั่งแตกฉาน โดยไม่มีอคติว่าเป็นวิชาการความรู้ของนิกายใด ท่านจึงเป็นพระภิกษุชาวจีนที่มีชื่อเสียงโด่งดังในอินเดียโบราณ เป็นพระตรีปิฎกอาจารย์ผู้มีความรู้แตกฉานทั้งในวิชาของมหาวิทยาลัยขึ้นได้วาทีธรรม สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้แก่สถาบัน และประเทศชาติ

อย่างสมภาคภูมิ ได้รับสมญานามจากคณะสงฆ์ฝ่ายมหายานว่า “ มหายานเทวะ ” (Mahayandeva) และ “ พระโมกษเทวะ ” (Moksadeva) จากฝ่ายสาวกยาน

ภายหลังจากที่สมณะเสวียนจั้งเดินทางจากประเทศอินเดีย พร้อมอัญเชิญพระไตรปิฎกฉบับภาษาสันสกฤตเป็นจำนวน ๖๕๗ ปกรณกลับสู่ประเทศจีนแล้ว ท่านได้จัดตั้งสนามแปลคัมภีร์ขึ้น ภายใต้พระราชูปถัมภ์ของพระถังไถ่จง (Tang Tai Zong) ด้วยปฏิบัติและความรู้รอบรู้อันน่าเลื่อมใส จึงทำให้พระมหากษัตริย์จีนหันมาเลื่อมใสพระพุทธศาสนาทรงรับเป็นองค์อุปถัมภ์และยกย่องพระพุทธศาสนาให้มีฐานะทัดเทียมกับลัทธิเต๋าและขงจื้อ ซึ่งเป็นลัทธิความเชื่อเดิมและเป็นที่เคารพนับถือของชาวจีนมาช้านาน

ท่านเป็นผู้ที่มีจุดยืนหนักแน่น ที่เป้าหมายชีวิตที่วางไว้ชัดเจนตลอดชีวิต ท่านอุทิศตัวเพื่อการเผยแผ่พระสัทธรรมอย่างไม่มีเงื่อนไข ท่านตระหนักดีว่า สิ่งที่จะเป็นเครื่องมือในการประกาศสัทธรรมให้กว้างไกลนั้นคือ ต้องแปลพระธรรมคัมภีร์ที่นำมาจากอินเดียให้เป็นภาษาจีน ด้วยเหตุนี้ ภายหลังจากที่เดินทางกลับสู่มาตุภูมิ ท่านจึงปฏิเสธการอาราธนาหลานครั้งจากพระถังไถ่จง ที่ทรงขอให้ท่านลาสิกขามาช่วยบริหารงานราชการแผ่นดิน ในทางตรงกันข้าม ท่านกลับเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทขอให้นำพระถังไถ่จงให้หันมาเลื่อมใสพระพุทธศาสนา และทรงเป็นเอกองค์อุปถัมภ์งานแปลพระคัมภีร์อย่างแข็งขัน ภายในเวลาเพียง ๑๐๐ วันของการเตรียมการจัดตั้งสนามแปล ท่านก็เริ่มลงมือทำงานแปลอย่างจริงจัง ร่วมกับพระเถระผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาต่างๆทั่วประเทศจีน

ตลอดระยะเวลา ๑๙ พรรษา นับตั้งแต่เดินทางกลับสู่มาตุภูมิ ท่านได้อุทิศเวลาส่วนใหญ่ไปกับงานแปลพระคัมภีร์ จำนวนคัมภีร์ที่ท่านแปลออกมามีมากถึง ๗๕ ปกรณ ๑๓๕๕ ผูก ซึ่งล้วนเป็นการแปลออกมามาตลอดทั้งฉบับตามสถิติที่มีบันทึกในประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาจีน เฉพาะยุคสมัยต้นราชวงศ์สุย (พ.ศ. ๑๑๒๔) ถึงต้นราชวงศ์ถัง (พ.ศ. ๑๓๔๓) รวมเวลา ๒๒๐ ปี มีคัมภีร์ที่แปลออกมาแล้วทั้งสิ้น ๔๘๑ ปกรณ ๒๖๒๒ ผูก เมื่อติดตามจำนวนผูกแล้วจะเห็นว่า กว่าครึ่งหนึ่งเป็นงานแปลของท่าน ในวงการนักประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาจีน ให้การยกย่องพระกุมารชีพ พระปรมมรดกสมณะเสวียนจั้ง และ พระอโมหวัชระ (Amoghavajra) (บางฝ่ายยกย่องสมณะอั้งจั้ง) ว่าเป็น “ สี่นักแปลผู้ยิ่งใหญ่ ” เพราะผลงานที่ทั้งสี่ท่านแปลออกมานั้น เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณภาพและปริมาณ แต่จำนวนพระคัมภีร์ ที่พระกุมารชีพแปลมีเพียง ๗๕ ปกรณ ๓๘๕ ผูก คัมภีร์ที่พระปรมมรดกแปลมี ๔๙ ปกรณ ๑๔๒ ผูก และคัมภีร์ที่พระอโมหวัชระแปลมี ๑๑๑ ปกรณ ๑๔๓ ผูก เมื่อเอาจำนวนผูกของทั้งสามท่านมารวมกัน ยังน้อยกว่างานแปลของสมณะเสวียนจั้ง

ผลงานอันโดดเด่นและสร้างชื่อเสียงให้กับท่านข้ามยุคข้ามสมัยคือ การแปลคัมภีร์ เพราะท่านมีความถึงพร้อมในด้านภาษาและหลักธรรมคัมภีร์ อันเป็นเงื่อนไขสำคัญในการแปล ท่านศึกษาปรับปรุงและพัฒนาวิธีการแปลของคนรุ่นก่อนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผสมผสานลักษณะวิธีการแปลที่มีทั้งการแปลโดยอรรถ และการแปลโดยพยัญชนะ ภายใต้หลัก “ ๕ ประเภทไม่แปล ” ซึ่งท่านได้พัฒนามาจากคนโบราณ ส่วนหลักการเดิมที่ติดอยู่แล้ว เช่น “ ความพร้อม ๘ ประการ ” ของสมณะเอี้ยงฉง ก็นำมาใช้ในสนามแปลของท่านเช่นกัน นอกจากนี้ยังได้จัดแบ่งตำแหน่งหน้าที่ในสนามแปลเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไป 27

อย่างรอบคอบรัดกุม จัดวางบุคลากรตามความถนัด ทำให้พระเถระทุกรูปได้แสดงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ความพิถีพิถันและจริงจังกับการเลือกให้คำศัพท์ภาษาจีน โดนคงความหมายเดิมของต้นฉบับไว้โดยสมบูรณ์ ทำให้คัมภีร์ที่แปลออกมาเปี่ยมด้วยคุณภาพและปริมาณ เป็นแม่แบบของสยามแปลในยุคต่อๆ มา

งานแปลของท่านเป็นที่นิยมศึกษาของนักธรรมในยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นคัมภีร์ที่ยาวที่สุด เช่น ปรัชญาปารมิตาสูต หรือคัมภีร์ที่สั้นที่สุด เช่น ปรัชญาปารมิตาหฤทยสุต หรืออภิธรรมมหายาน เช่นโยคอาจารย์ เป็นต้น

สมณะเสวียนจั้งยังมีผลงานอีกชิ้นหนึ่งสร้างชื่อเสียง ส่งให้ท่านเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกคือ บันทึกการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตก ด้วยผลงานของท่านชิ้นนี้เอง ที่ทำให้ชาวโลกได้รับทราบถึงสังคมพระพุทธศาสนาในอินเดีย และดินแดนในแถบเอเชียกลาง ภายหลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธมาแล้วนับพันปี บันทึกเล่มนี้ได้เผยให้เห็นภาพความยิ่งใหญ่มหาวิทยาลัยนาลันทา สถาบันที่เป็นแหล่งรวมความรู้ ทุกศาสตร์ ทุกแขนงวิชา มีนักศึกษาทั้งที่เป็นชาวอินเดียและชาวต่างชาติมากมายเดินทางมาศึกษาที่สถาบันแห่งนี้ โดยการอุปถัมภ์จากสถาบันพระมหากษัตริย์อินเดียในยุคนั้น บันทึกการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตกจึงนับเป็นหลักฐานสำคัญในการยืนยันถึงความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาในยุคสมัยพุทธศตวรรษที่ ๑๑ - ๑๒

ความสำเร็จของการจัดสยามแปล ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงภูมิความรู้ในทางธรรมของสมณะเสวียนจั้งเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความยึดมั่นในอุดมการณ์ ความอ่อนน้อมถ่อมตน ยืนหยัดผ่อนปรน รู้กาละเทศะต่อการปฏิบัติตนในสังคมและการทำงานร่วมกับคนหมู่มาก โดยไม่สูญเสียความเป็นสมณะเพศ เป็นการบ่งบอกถึงความมีมนุษยสัมพันธ์เป็นเลิศ ซึ่งเห็นได้เด่นชัดจากการที่ท่านมีปฏิสัมพันธ์กับผู้นำประเทศหลายพระองค์ นับตั้งแต่พระราชแห่งแคว้นเกาซังผู้ให้ทุนการศึกษาแก่สมณะเสวียนจั้งเพียงพอที่ท่านจะอยู่ในอินเดียถึง ๒๐ ปี บวชพระใหม่เพื่อติดตามรับใช้ท่านระหว่างเดินทาง โดยมีข้อตกลงว่าเมื่อท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว จะต้องกลับไปเผยพระพุทธธรรมที่เมืองเกาซังเป็นเวลา ๓ ปี

ท่านแห่งแคว้นสามารถกันต์ ทรงให้ล่ำที่รู้ภาษาจีนและภาษาเอเชียกลางร่วมเดินทางไปกับท่าน พร้อมมีราชสาสน์ถึงแคว้นต่างๆ ให้คอยอำนวยความสะดวกระหว่างที่ท่านต้องจาริกผ่านไป

พระเจ้ากุมารแห่งแคว้นกามรูป ทรงหันมาเลื่อมใสพระพุทธศาสนาและปวารณาจะสร้างวัด ร้อยวัดถวายเป็นทานไม่กลับคืนประเทศจีน

พระเจ้าศิลาทิตย์แห่งอินเดีย ทรงเป็นเอกองค์อุปถัมภ์มหาวิทยาลัยนาลันทา และเป็นผู้จัดเวทีธรรมสภาจกฉาขึ้นที่เมืองกันยาคุพชะ เปิดโอกาสให้สมณะเสวียนจั้งได้แสดงหลักธรรม ตามที่ท่านได้ประมวลขึ้นเป็นคัมภีร์ จนท่านได้สมญานามว่า “ มหายานเทวะ ” และ “ โมกษะเทวะ ” จากการได้กระทำธรรมในครั้งนั้น

พระเจ้าถังไท่จงแห่งราชวงศ์ถัง แม้ว่าสมณะเสวียนจั้งจะมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าถังไท่จงเป็นเวลานับปี เพียง ๕ ปี แต่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่ง เพราะทรงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไป 28

การแปลคัมภีร์ และแม้ว่าในทางนิตินัยลัทธิเต๋าจะมีสถานะเหนือกว่า แต่ในทางพฤตินัย พระเจ้าถังไท่จงทรงให้ความสำคัญกับพระพุทธศาสนาไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

พระเจ้าถังเกาจงพระโอรสในพระเจ้าถังไท่จง ทรงให้การสนับสนุนสมณะเสวียนจิ้งตั้งตั้งแต่เมื่อครั้งที่ยังทรงเป็นสมเด็จพระยุพราช ทรงให้ความเคารพท่านอย่างสูงยิ่งทรงมีพระบรมราชานุญาตให้พระโอรสพระองค์หนึ่งเสด็จบรรพชาในสำนักของท่านตั้งแต่วัยทรงเป็นทารก และในคราวที่ท่านมรณภาพ ถึงกับงดว่าราชการหลายวัน ตรัสด้วยความเศร้าว่า “ ดวงมณีของชาติได้แตกดับแล้ว ”

สมณะเสวียนจิ้งยังได้เข้าเฝ้ากษัตริย์แคว้นต่างๆ ที่จาริกไปในอินเดียอีกหลายพระองค์ ซึ่งทุกพระองค์ล้วนให้ความเคารพท่านอย่างสูงยิ่ง เพราะมีความผูกพันใกล้ชิดกับพระมหากษัตริย์หลายพระองค์เช่นนี้ จึงทำให้มีนักวิชาการปัจจุบันบางคนตำหนิท่านว่าเป็นพระนักการเมือง ประจบเจ้านายหรือกรทำในสิ่งที่ไม่ใช่กิจของสงฆ์ แต่สิ่งที่ท่านทำไปนั้นน่าจะเป็นการแสวงจตุรร่วมสงวนจุดต่างมากกว่า เพราะผู้นำเหล่านี้คือแนวร่วมที่เป็นกำลังสำคัญ ในการสร้างความมั่นคงให้กับสถาบันพระพุทธศาสนาและคณะสงฆ์ โดยเฉพาะพระมหากษัตริย์จีนในอดีตที่ให้ความเคารพ ศรัทธาลัทธิเต๋าเหนือพระพุทธศาสนามาช้านาน เป็นผู้ที่มีอำนาจซึ่งเป็นชัยทุกสรรพชีวิต

จากการที่สมณะเสวียนจิ้งมีความรู้จักมักคุ้นกับผู้นำของสองดินแดนอารยธรรมเก่าแก่ ท่านจึงกลายเป็นทูตสัมพันธ์ที่ดีทั้งด้านศาสนาและการเมืองกล่าวในด้านศาสนา ท่านทำให้มีการติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร ความเคลื่อนไหวในวงการพระพุทธศาสนาโดยทางจดหมาย และมีการเดินทางไปมาหาสู่ของพระภิกษุทั้งสองประเทศมากขึ้น ในทางการเมือง ทำให้ประเทศจีนและประเทศอินเดียเปิดการเจริญสัมพันธไมตรีทางการทูตและวัฒนธรรมกันโดยตรง

ความเจริญรุ่งเรืองของราชวงศ์ถัง ยังส่งอิทธิพลไปถึงประเทศที่มีชายแดนติดกัน เช่น ประเทศเกาหลีญี่ปุ่น ทั้งสองประเทศต่างทยอยส่งทูตไปเจริญสัมพันธไมตรี และส่งคนไปศึกษาเล่าเรียนสาขาวิชาต่างๆ ในประเทศจีนเป็นจำนวนมาก ดังนั้น สิ่งที่ประเทศเกาหลีและประเทศญี่ปุ่นรับไป จึงไม่ได้มีเพียงพระพุทธศาสนาเท่านั้น แต่ยังรับเอาระบบการเมืองการปกครอง อักษรศาสตร์วรรณคดี และศิลปวัฒนธรรมประเพณีไปด้วย

สมณะเสวียนจิ้ง ผู้ยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาจีนนอกจากเป็นพระนักแปล นักปฏิวัติ ผู้รอบรู้พระพุทธศาสนา โดยการนำความรู้ที่ได้ศึกษากลับไปเผยแพร่ยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน อุทิศชีวิตให้กับงานพระพุทธศาสนาด้วยการศึกษาค้นคว้าแปลพระธรรมคัมภีร์ และเผยแพร่พระพุทธศาสนา ท่านยังเป็นนักเดินทาง นักภาษาศาสตร์ เป็นแบบอย่างของนักเรียนนอกและนักเรียนทุนดีเด่น เป็นพระธรรมทูตระดับนานาชาติที่สร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นระหว่างประเทศจีนและประเทศอินเดีย รวมไปถึงดินแดนในเอเชียกลางที่ท่านจาริกผ่านไป บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยธรรมจริยาอันงดงามเช่นนี้ สมควรที่อนุชนคนรุ่นหลังจะได้ศึกษาเป็นแบบอย่าง และนำไปเป็นหลักในการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่าสืบไป

ชีวิตและงานของสมณะเสวียนจิ้ง มีหลากหลายแง่มุมที่ยังคงความเป็นอกาลิโก ช้ำมยุคช้ำม

สมัย ในงานเขียนด้านประวัติศาสตร์สากลของนักวิชาการชาวตะวันตก มักกล่าวถึงท่านหรืออ้างอิงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไป 29

ของท่านด้วยเสมอ ในประเทศอินเดียชื่อของท่านเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีในหมู่ชาวภารตะ อดีต นายกรัฐมนตรีอินเดียเยาواهرลาล เนห์รู (Jawaharlal Nehru) ยกย่องท่านว่าเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ประวัติศาสตร์ แต่ในประเทศไทย ยังมีความรู้ความเข้าใจในตัวท่านน้อยมาก ส่วนใหญ่รู้จักท่านน้อย มาก ส่วนใหญ่รู้จักท่านในภาพของหลวงจีนในนวนิยายไซอิ๋ว ที่อ่อนแอไร้ความสามารถ แต่ไม่ค่อยรู้จัก ท่านในฐานะนักแปล นักประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีน หรือถ้านักวิชาการไทยจะ กล่าวถึงท่านบ้างในเอกสารหรือหนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาในสมัยพุทธศตวรรษ ที่ ๑๑-๑๒ ก็มักต้องอ้างถึงบันทึกการเดินทางของท่าน ซึ่งได้บรรยายภาพความยิ่งใหญ่ของ มหาวิทยาลัยนาลันทา หรือกล่าวถึงภูมิศาสตร์แถบดินแดนสุวรรณภูมิ ที่ท่านรับทราบมาจากคำบอก เล่า มากกว่าที่จะศึกษาหรือกล่าวอ้างถึงท่านโดยตรงในด้านที่เป็นนักอักษรศาสตร์มีผลงานการแปล คัมภีร์ หรือนักตรรกศาสตร์ นักปรัชญาผู้แตกฉานในคัมภีร์โยคาจารภูมิศาสตร์ (Yogacarabumisastra) คัมภีร์สำคัญแห่งนิกายวิชฌานวาทิน (Vijnanavada) ซึ่งเป็นต้นแบบให้ กำเนิดนิกายหนึ่งที่มีบทบาทและมีชื่อเสียงในประเทศจีนคือ นิกายธรรมลักษณะ (Dharmalaksana) และมีความเข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นผู้ก่อตั้งนิกายนี้ขึ้น จึงคิดว่าท่านคงดำเนินชีวิตด้วยการเผยแพร่ หลักธรรมของนิกายเหมือนเข้าสำนักนิกายอื่นๆ

เบื้องหลังแห่งความสำเร็จแห่งความสำเร็จของสมณะเสวียนจิ้ง อันประกอบด้วยปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก กล่าวโดยพื้นฐานของปัจจัยภายในคือ ท่านมีขันติเป็นเลิศในด้านการศึกษา การ จาริกไปแสวงหาพระสัทธรรมทั้งในและต่างประเทศ มีวิริยะเป็นเลิศในด้านความเพียรพยายามต่อ ภาระหน้าที่ การเผยแผ่และการแปลคัมภีร์ มีปัญญาเป็นเลิศ ในด้านความสามารถทรงจำพระไตรปิฎกทั้งสองฝ่ายไว้ได้ทั้งหมด มีปฏิภาณเป็นเลิศในด้านไม่มีใคร คู่กรณีได้วาทะได้

ในส่วนของปัจจัยภายนอกคือ สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษายุทธ ศาสตร์ การได้รับการสนับสนุนจากบุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะผู้มีอำนาจการปกครอง ซึ่งเป็นแรงหนุนอัน สำคัญที่ส่งให้ท่านบรรลุจุดหมายสูงสุดของชีวิต

หวังว่างานรวบรวมเรียบเรียงขึ้นนี้จะมีส่วนช่วยเผยให้เห็นภาพความเป็นนักวิชาการ ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่อย่างที่สุดในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาของสมณะเสวียนจิ้งได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน ก็เป็นการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง ถึงความแตกต่างระหว่างสมณะเสวียนจิ้งพระภิกษุ ชาวจีนผู้มีบทบาทสำคัญในการแปลคัมภีร์ และการเผยแพร่พระพุทธศาสนาในสมัยราชวงศ์ถัง กับ บทบาทของพระถังซำจั๋งหลวงจีนในนวนิยายไซอิ๋ว

ภาพที่ 2.17 อนุสาวรีย์พระสมณะเสวียนจิ่ง ที่นาลันทา

2.5 สถานที่ที่ปรากฏในเรื่อง

วรรณกรรมไซอิ๋วถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นมาตามจินตนาการของผู้แต่ง แต่ก็ยังมีเค้าโครงเรื่องจริงอยู่บ้าง แม้กระทั่งสถานที่ที่ปรากฏในเรื่องบางตอนก็ได้รับแรงบันดาลใจมาจากสถานที่จริง

2.5.1 ภูเขาไฟของปีศาจควายจู้หม้ออ่อง

ภายในเรื่องระบุว่าเมื่อเดินผ่านสถานที่นั้นจะมีอากาศที่ร้อนจัด สภาพเป็นทะเลทรายซึ่งมีภูเขาที่มีไฟลุกท่วมอยู่จนไม่สามารถเดินทางผ่านได้ จึงต้องนำพัดเหล็กมาพัดไฟให้ดับจึงจะสามารถผ่านไป

ภูเขาไฟของปีศาจควายได้รับแรงบันดาลใจมาจากเมืองถูหลู่ฟาน ซึ่งเป็นพื้นที่ต่ำสุดของจีน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย ทะเลทรายทากลามากัน (ถ้าเค่อสาหม่ากัน) เป็นทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุดของจีน และอันดับที่สองของโลก และมีทะเลทรายกุเอ๋อบันทงกุเอ๋อ เป็นทะเลทรายใหญ่อันดับที่สองของจีน อุดมด้วยทรัพยากรน้ำมันปิโตรเลียม แก๊สธรรมชาติ พื้นที่ 1.66 ล้านตร.กม แบ่งเขตการปกครองเป็น 17 เมือง 70 อำเภอ และ 844 หมู่บ้าน ในจำนวนนี้มีหมู่บ้านชนส่วนน้อยถึง 42 หมู่บ้าน ในเมืองใหญ่ทั้ง 13 เมือง เป็นเขตปกครองตนเองของชนส่วนน้อยถึง 5 เมือง

เมืองถูหลู่ฟานอยู่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ เป็นเขตปกครองตนเองของจีนในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ เป็นเขตปกครองใหญ่ที่สุดของจีน เป็นเขตการปกครองชาติที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับ 8 ของโลก กินพื้นที่กว่า 1.6 ล้านตารางกิโลเมตรและเป็นเขตการปกครองที่มีประชากรมากที่สุดติดอันดับหนึ่งในสิบ มีดินแดนพิพาทอากัสเซินที่จีนบริหารอยู่ ซินเจียงมีพรมแดนติดต่อกับประเทศรัสเซีย มองโกเลีย คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน ทาจิกิสถาน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน และอินเดีย นอกจากนี้ยังมีพรมแดนติดต่อกับทิเบต มีน้ำมันสำรองอุดมสมบูรณ์และเป็นภาคที่ผลิตแก๊สธรรมชาติใหญ่ที่สุดของจีน

ภาพที่ 2.18 รูปปั้นไซอิ๋วที่ทะเลทรายเมืองอูหลูฟาน

บทที่ 3

ทฤษฎีทางการออกแบบที่เกี่ยวข้อง

3.1 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก

หมายถึง การสร้าง การตกแต่งแก้ไข หรือการจัดการเกี่ยวกับภาพกราฟิกโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการจัดการ ยกตัวอย่างเช่น การตกแต่งภาพ การวาดภาพ การสร้างภาพตามจินตนาการ และการใช้ภาพกราฟิกในการนำเสนอข้อมูลต่างๆ ในปัจจุบันมีการใช้ภาพกราฟิกในงานทุกๆ ด้านไม่ว่า ด้านธุรกิจ งานพิมพ์ งานศิลปะ การบันเทิง งานโฆษณา การศึกษา ซึ่งเห็นได้ชัดว่าคอมพิวเตอร์กราฟิก นั้นมีบทบาทสำคัญมากในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สามารถช่วยงานในด้านการออกแบบทางด้านกราฟิก ให้เป็นไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว โดยใช้เพียงคอมพิวเตอร์เพียงเครื่องเดียว อีกทั้งผู้ออกแบบเองก็สามารถดูผลงานการออกแบบของตนเองได้โดยทันที คอมพิวเตอร์กราฟิกแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือคอมพิวเตอร์กราฟิก 2 มิติ กับ คอมพิวเตอร์กราฟิกแบบ 3 มิติ

3.1.1 คอมพิวเตอร์กราฟิก 2 มิติ

คอมพิวเตอร์กราฟิก 2 มิติ คือ ภาพ 2 มิติ ที่สร้างขึ้นจากคอมพิวเตอร์ ซึ่งอาจประกอบด้วยภาพกราฟิกแบบแรสเตอร์ ภาพกราฟิกแบบเวกเตอร์ที่ไม่มีการคำนวณความลึก ฟอนต์ ฯลฯ

3.1.1.1 ภาพกราฟิกแบบแรสเตอร์

การประมวลผลแบบแรสเตอร์ หรือแบบ บิตแมป (Bitmap) หรือเรียกว่าเป็นภาพแบบ Resolution Dependent โดยหลักการทำงาน คือ จะเป็นการประมวลผลแบบอาศัยการอ่านค่าสีในแต่ละพิกเซล ซึ่งมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Bitmap ซึ่งจะเก็บค่าของข้อมูลเป็นค่า 0 และ 1 และในแต่ละพิกเซลจะมีการเก็บค่าสีที่เจาะจงในแต่ละตำแหน่ง ลักษณะสำคัญของภาพประเภทนี้ คือ จะประกอบขึ้นด้วยจุดสีต่างๆ ที่มีจำนวนคงที่ตายตัว ตามการสร้างภาพที่มีความละเอียดแตกต่างกันไป ภาพแบบ Bitmap นี้มีข้อดี คือ เหมาะสำหรับภาพที่ต้องการระบายสี สร้างสี หรือกำหนดสีที่ต้องละเอียดและสวยงามได้ง่าย ข้อจำกัดคือ เมื่อมีพิกเซลจำนวนคงที่ นำภาพมาขยายให้ใหญ่ขึ้น ความละเอียดก็จะลดลงมองเห็นภาพเป็นแบบจุด และถ้าเพิ่มความละเอียดให้แก่ภาพ จะทำให้ไฟล์มีขนาดใหญ่ และเปลืองเนื้อที่หน่วยความจำมาก

ไฟล์ของรูปภาพที่เกิดจากการประมวลผลแบบ Raster คือ ไฟล์พวกที่มี นามสกุล เป็น .BMP .PCX .TIF .JPG .GIF .MSP .PNG .PCT โดยโปรแกรมที่ใช้จัดการกับภาพประเภทนี้ คือ โปรแกรมประเภทจัดการภาพ ตกแต่งภาพ ซึ่งปัจจุบันนี้มีโปรแกรมมากมายให้เราได้ใช้กัน เช่น Photoscape, Paintbrush, Photoshop, Photostyler และอีกมากมาย

3.3.1.2 ภาพกราฟฟิกแบบเวกเตอร์

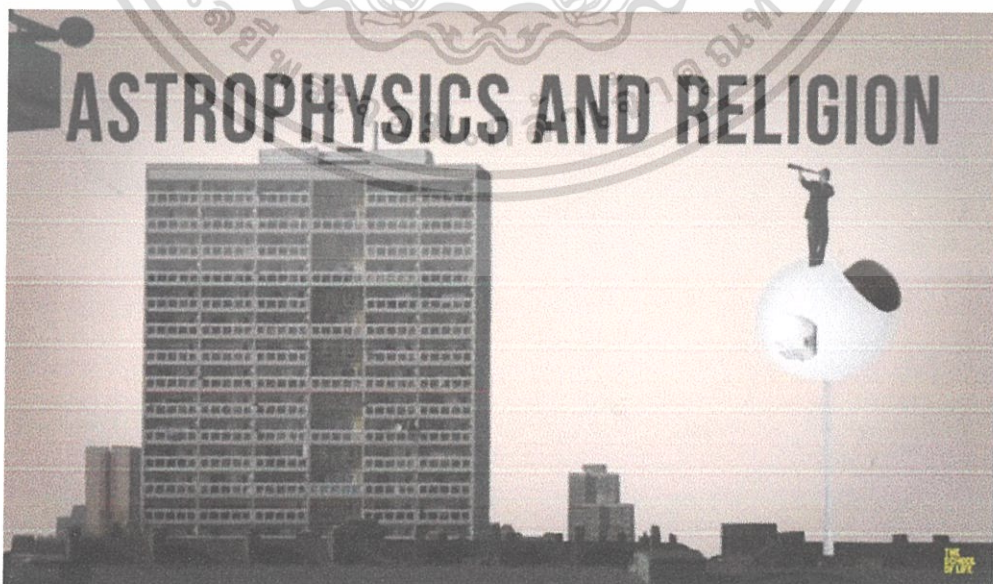
ภาพแบบเวกเตอร์ หรือ Object-Oriented Graphics หรือ เรียกว่า เป็นรูปภาพ Resolution-Independent เป็นภาพที่มีลักษณะของการสร้างจากคอมพิวเตอร์ที่มีการสร้างให้แต่ละส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกัน โดยแยกชิ้นส่วนของภาพทั้งหมดออกเป็นเส้นตรง รูปทรง หรือ ส่วนโค้ง โดยอ้างอิงตามความสัมพันธ์ทางคณิตศาสตร์ หรืออาศัยการคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยมีสีและตำแหน่งของสีที่แน่นอน ฉะนั้นไม่ว่าจะมีการเคลื่อนย้าย หรือย่อขยายขนาดของภาพ ก็จะไม่เสียรูปทรง และความละเอียดของภาพจะไม่ลดลง จึงทำให้ภาพยังคงชัดเจนเหมือนเดิม แม้ขนาดของภาพจะมีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงก็ตาม แต่มีข้อเสียที่ไม่สามารถใช้เอฟเฟคในการปรับแต่งภาพได้เหมือนกับภาพแบบ Raster การประมวลผลภาพแบบ Vector ได้แก่ภาพที่มีนามสกุล .AI, .DRW, .CDR, .EPS, .PS ซึ่งโปรแกรมที่ใช้ในการวาดภาพก็มีมากมายหลายโปรแกรม เช่น Illustrator, CorelDraw

3.1.2 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก 3 มิติ

คอมพิวเตอร์กราฟฟิก 3 มิติ คือ ภาพที่สร้างขึ้นจากการจำลองโมเดล 3 มิติทางคณิตศาสตร์ โดยใช้การคำนวณในด้านต่างๆ เช่น พีชคณิตเชิงเส้น ตรีโกณมิติ เพื่อหา Perspective เพื่อนำมาทำการจำลองภาพกลับเป็น 2 มิติหรือ 3D หรืออาจหมายถึงการคำนวณอื่นๆเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปร่างของโมเดล 3 มิติ

3.2 Motion Graphic

Motion Graphic คือ งานกราฟฟิกที่เคลื่อนไหวได้ โดยการนำมาจัดเรียงต่อกันหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งคือ การผสมผสานกันระหว่างงานดีไซน์กับภาพเคลื่อนไหว ก่อให้เกิดเป็นตัวงานที่น่าสนใจขึ้นมา เป็นไฟล์งานอยู่ในภาพยนตร์ เพื่อให้งานออกมาดูสะดุดตาและให้งานมีความน่าสนใจมากขึ้น

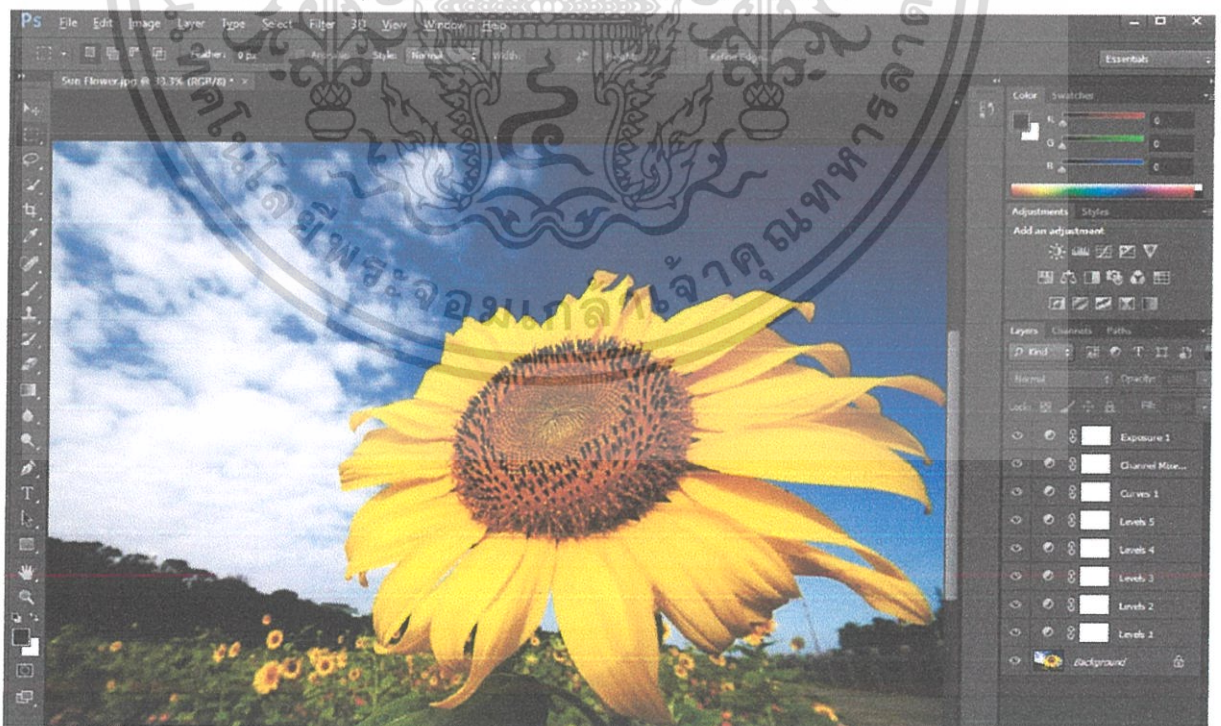

ภาพที่ 3.1 Motion Graphic ชุด Astrophysics and Religion

3.3 โปรแกรมที่ใช้ในการสร้าง Motion Graphic

โปรแกรมที่นิยมนำมาใช้เพื่อทำ Motion Graphic คือโปรแกรม After effect ซึ่งโปรแกรม After Effect เป็นโปรแกรมสำหรับงานทางด้าน Video Compost หรืองานซ้อนภาพวิดีโอ รวมถึงงานทางด้านกราฟิกตกแต่ง หรือเพิ่มเติม Effect พิเศษให้กับภาพ โปรแกรม After Effect ก็คือโปรแกรม Photoshop เพียงแต่เปลี่ยนจากการทำงานภาพนิ่งมาเป็นภาพเคลื่อนไหว ผู้ที่มีพื้นฐานทางด้านการใช้งานโปรแกรม Photoshop มาก่อน ก็จะสามารถใช้งานโปรแกรม After Effect ได้ง่ายมากขึ้น โดยใช้โปรแกรม Adobe After Effect ซึ่งเป็นโปรแกรมยอดนิยมทางด้าน Motion Graphic ใช้ในธุรกิจการตัดต่อภาพยนตร์ งานโทรทัศน์ การสร้าง Project การใช้ Transition , Effect และ Plug in ต่างๆ ในการทำงาน การตัดต่องาน Motion Graphic เช่น การบันทึกเสียง , การทำเสียงพากย์ , การใส่ดนตรีประกอบ นอกจากนี้ยังมีเทคนิคพิเศษต่างๆ เช่น การทำตัวอักษรให้เคลื่อนไหว , การซ้อนภาพ ร่วมกับโปรแกรมยอดนิยมต่างๆ และการทำ Mastering , การบันทึกผลงานลงเทป DV , VHS และการแปลงไฟล์เพื่อทำ VCD , DVD

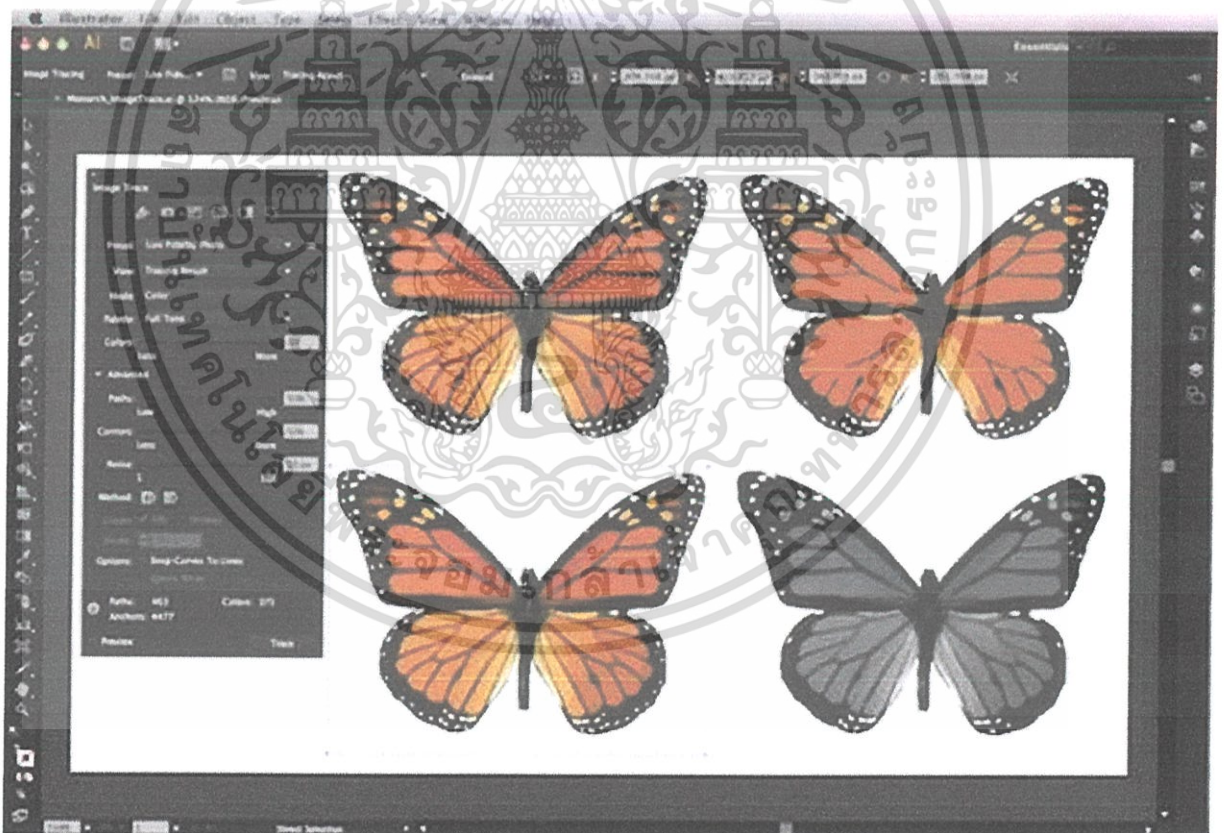
โปรแกรม After Effects เป็นโปรแกรมที่นิยมใช้ในการทำงานด้าน Motion graphic และ Visual – Effect ที่เหมาะสำหรับนำมาใช้ในงาน Presentation , Multimedia , งานโฆษณา และรวมไปถึงการทำ Special – Effect ต่าง ๆ ให้กับงานภาพยนตร์ โดยเครื่องมือที่ใช้และลักษณะการใช้งานโดยทั่วไปในโปรแกรมนั้น ก็จะคล้ายกับโปรแกรมอื่นๆ ในตระกูล Adobe ดังนั้นในการเริ่มต้นใช้งาน After Effects ก็จะง่ายขึ้น ถ้าผู้ใช้เคยได้ใช้โปรแกรมของ Adobe เช่น Photoshop , Illustrator หรือ Premiere มาก่อน

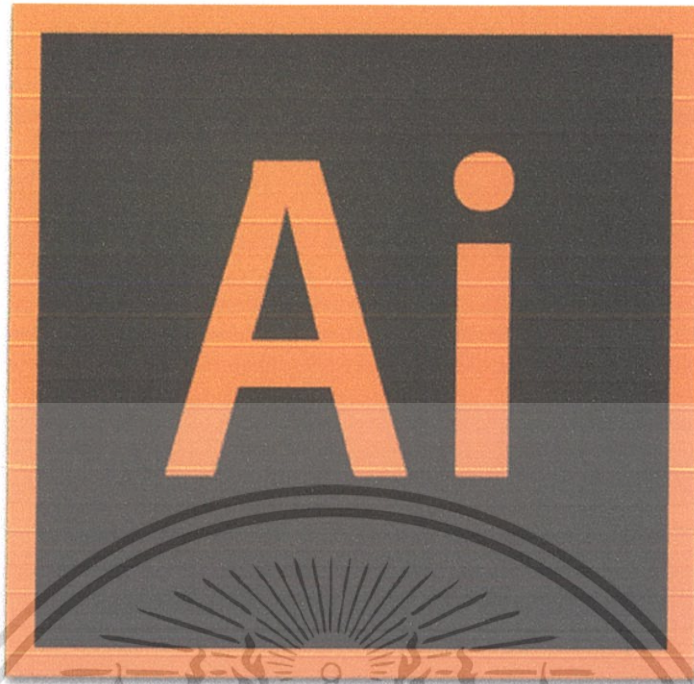
ภาพที่ 3.19 หน้าต่างโปรแกรม Photoshop

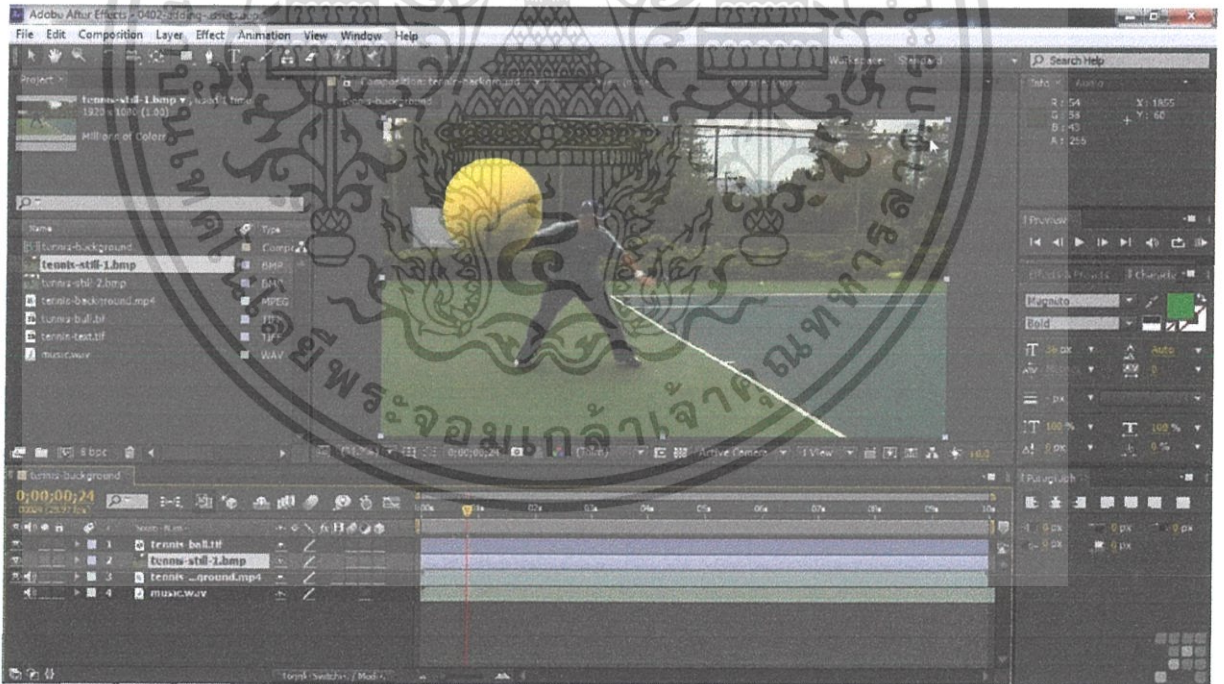
ภาพที่ 3.3 ไอคอน Photoshop

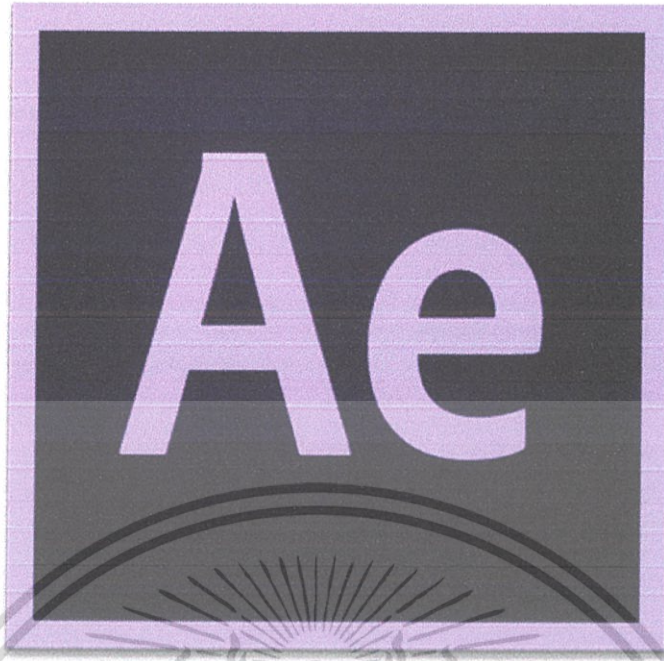
ภาพที่ 3.4 หน้าต่าง Illustrator

ภาพที่ 3.5 ไอคอน Illustrator

ภาพที่ 3.6 หน้าต่าง After Effect

ภาพที่ 3.7 ไอคอน After Effects

3.4 การเตรียมไฟล์ที่จะนำมาใช้งาน

เนื่องจากการทำงานกับโปรแกรม After Effects จำเป็นจะต้องมีการนำไฟล์อื่นเข้ามาใช้ร่วมด้วยอยู่เสมอจึงต้องมีการเตรียมไฟล์ที่จะใช้งานไว้ให้เรียบร้อยก่อน และจึงนำไฟล์ที่ได้เตรียมไว้แล้วมาใช้เป็นฟุตเทจในการทำงานของโปรแกรม After Effects

ระบบดิจิทัลวิดีโอ

สำหรับระบบ NTSC digital video ในมาตรฐานของ CCIR - 601 ที่นิยมใช้กันอยู่ทั่วไป คือ NTSC D1 จะมีอัตราส่วนเท่ากับ 720 x 486 pixels และเช่นเดียวกันสำหรับ PAL D1 จะมีอัตราส่วนเท่ากับ 720 x 576 โดยอัตราส่วน 720 x 486 ของระบบ NTSC D1 จะไม่ได้เป็น 4:3 เท่ากับหน้าจอในระบบอื่น ๆ และเนื่องจากว่า pixels ของระบบ D1 ไม่ได้มีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสเหมือน pixels ที่ใช้ในระบบอื่น ๆ แต่จะมีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ด้านกว้างมีขนาดแค่ 90 % ของด้านสูง จึงทำให้ pixels ของระบบ D1 จะมีลักษณะผอมสูง และผลจากความแตกต่างของรูปร่าง pixels ส่งผลให้งานบางชนิดเกิดการผิดพลาดได้เมื่อมีการย้ายจากระบบหนึ่งไปอีกระบบหนึ่ง

เมื่อนำงานจากระบบ NTSC D1 ไปแสดงผลบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก็จะมีภาพที่มีลักษณะแคบลง เมื่อนำไปใช้งานที่หน้าจอระบบ NTSC D1

ส่วนในระบบ PAL D1 ก็จะมี pixels ในทางกลับกันกับ

ระบบ NTSC D1 คือ pixels ระบบ PAL D1 จะมีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่กว้าง

เตี้ย ดังนั้นในการแสดงผลงานที่หน้าจอจะเป็นในทางกลับกันด้วยเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้สิ่ง

สำคัญที่ควรระวังในการทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับระบบ D1 คือ อย่ามองข้ามอัตราส่วนต่าง ๆ ของ pixels เหล่านี้

โปรแกรม After Effects สามารถเลือกที่จะกำหนดการแสดงผลในอัตราส่วนของ pixels ระบบต่าง ๆ ของได้ ด้วยการกำหนดค่าที่หน้าต่าง Composition Settings ในการกำหนดค่าเพื่อสร้างหน้าต่าง Composition ขึ้นมา

และในปัจจุบันก็ได้มี PC ดิจิตอลวีดิโอรุ่นใหม่ ๆ บางรุ่น ที่สามารถใช้ได้กับพื้นที่การแสดงผลงานที่มีขนาด 720 x 480 pixels โดยระบบนี้ชื่อว่า ระบบ DV (digital video) ซึ่ง pixel จะมีอัตราส่วนที่เท่ากับอัตราส่วนของระบบ D1

Adobe After Effect เป็นโปรแกรมที่ใช้ในการสร้าง motion graphic งาน Composite ซึ่งรูปแบบการใช้งานค่อนข้างง่าย เหมาะสำหรับผู้เริ่มต้น และมีคอนเซ็ปท์ของโปรแกรมที่ทำงานในแบบเลย์เออร์

3.5 เทคนิคการเล่าเรื่องคือ Motion Graphic

3.5.1 วิธีการนำเสนอเรื่องราวผ่านมุมมอง (Point Of View) ในรูปแบบต่างๆ

3.5.1.1 การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1

การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 คือการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครเพียงตัวเดียว และมักเป็นตัวละครหลักของเรื่อง หรือเป็นการเล่าโดยใช้คำสรรพนามเช่น ฉัน ดิฉัน ผม ข้า หนู เป็นต้น จุดเด่นของการบรรยายประเภทนี้คือเน้นเหตุการณ์ที่ตัวละครตัวนี้ไปพบเจอมา แล้วเล่าให้ผู้รับสารฟัง เช่น ฉันตื่นนอนขึ้นมาและพบว่าข้างนอกรังเป็นเวลากลางคืนอยู่ แต่นาฬิกาบอกเวลาแปดโมงเช้าแล้ว “พ่อคะ แม่คะ” ฉันตะโกนเรียกแต่ไม่มีเสียงตอบ แมแต่น้องชายจอมแสบก็หาตัวไม่เจอ ทุกคนหายไปไหนกันหมดนะ เมื่อสำรวจรอบบ้านแล้วไม่พบใคร ฉันจึงเดินออกจากบ้านท่ามกลางความมืด นาฬิกาเรือนอื่นๆ บอกเวลาแปดโมงเช้าเหมือนกันหมด ต้องไม่ใช่เรื่องปกติแน่

ข้อดี - เล่าเรื่องง่าย เล่าผ่านตัวละครเดียว และอธิบายความคิดเห็นของตัวละครได้ชัดเจน มีความต่อเนื่องเพราะต้องมีตัวละครนี้อยู่ทุกฉากทุกตอนตลอดเรื่อง

ข้อด้อย - เพราะเล่าผ่านมุมมองของคนคนเดียว จึงไม่อาจบรรยายความคิดเห็นของตัวละครอื่น หรือการกระทำและฉากอื่นๆ ที่ไม่มีตัวละครนี้ร่วมอยู่ด้วยได้ เช่น จะตัดไปยังฉากนอกโลกที่มีมนุษย์ต่างดาวคุยกันโดยไม่มีตัวเอกไม่ได้

3.5.1.2 การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 2

การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 2 คือการเล่าเรื่องถึงตัวละคร ในมุมมองของตัวละครเช่น แม่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพ่อว่าก่อนแต่งงานเขาตามจับตามจ้อแม่อย่างไรบ้าง เป็นต้น หรืออีกวิธีหนึ่งคือการสมมติว่าให้ผู้อ่านเป็นผู้เดินเรื่อง โดยใช้สรรพนามว่า คุณ เช่น คุณตื่นนอนขึ้นมาและพบว่าข้างนอกรังเป็นเวลากลางคืนอยู่ แต่นาฬิกาบอกเวลาแปดโมงเช้าแล้ว “พ่อคะ แม่คะ” คุณตะโกนเรียกแต่ไม่มีเสียงตอบ แมแต่น้องชายจอมแสบของคุณเองก็หาตัวไม่เจอ ทุกคนหายไปไหนกันหมดนะ เมื่อ

สำรวจรอบบ้านแล้วไม่พบใคร คุณจึงเดินออกจากบ้านท่ามกลางความมืด นาฬิกาเรือนอื่นๆ บอเวลาแปดโมงเช้าเหมือนกันหมด ต้องไม่ใช่เรื่องปกติแน่

ข้อดี - ทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วม เสมือนตัวเองเข้าไปอยู่ในเรื่อง และต้องตัดสินใจเมื่อถึงเวลาคับขัน

ข้อด้อย - วิธีนี้ไม่เป็นที่นิยมเพราะบรรยายยาก และอาจไม่ทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมได้เท่าที่ควร หากจะบรรยายโดยวิธีนี้จะต้องมีความสามารถในการบรรยายระดับหนึ่ง

3.5.1.3 การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3

การเล่าเรื่องด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 คือการบรรยายในมุมมองของผู้เขียนทั้งหมด เปรียบเสมือนผู้เขียนคือพระเจ้า สามารถเล่าเรื่อง บรรยายฉากเหตุการณ์ หรือบทสนทนาระหว่างตัวละครได้อย่างอิสระ เป็นวิธีที่นิยมเขียนมากที่สุดเพราะเล่าเรื่องได้กว้างและเห็นภาพชัดเจน เช่น มีนาตื่นนอนขึ้นมาและพบว่าช่างนอนก็ยังเป็นเวลากลางคืนอยู่ แต่นาฬิกาบอเวลาแปดโมงเช้าแล้ว “พ่อคะ แม่คะ” เด็กสาวตะโกนเรียกแต่ไม่มีเสียงตอบ แม่นั่งมองชายจอมแสบของเธอเองก็หาตัวไม่เจอ ทุกคนหายไปไหนกันหมดนะ เมื่อสำรวจรอบบ้านแล้วไม่พบใคร มีนาจึงเดินออกจากบ้านท่ามกลางความมืด นาฬิกาเรือนอื่นๆ บอเวลาแปดโมงเช้าเหมือนกันหมด ต้องไม่ใช่เรื่องปกติแน่

ข้อดี - มีอิสระในการเล่าเรื่องเพราะไม่จำกัดมุมมอง สามารถสลับไปยังฉากที่ไม่มีตัวละครเอกได้

ข้อด้อย - หากตัดสลับฉากเยอะเกินอาจทำให้ผู้อ่านผู้ฟังสับสน และต้องควบคุมการบรรยายให้ดีและมีเหตุผลว่าทำไมจึงเปลี่ยนมาเดินเรื่องด้วยตัวละครนี้

3.5.2 เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อสร้างงานสื่อที่ดี

3.5.2.1 Humour

การสร้างอารมณ์ขัน หรือการใช้มุขตลกช่วยเป็นเทคนิคที่นิยมมากทั่วโลก

3.5.2.2 Fantasy

การสร้างภาพที่เหนือจริง หรือใช้สิ่งที่ไม่เป็นจริงไม่มีตัวตนให้ตัวตนขึ้นมา เพื่อให้ชิ้นงานสื่อแตกต่างเกิดเป็นภาพใหม่ที่จะดึงดูดสายตาผู้ชมได้

3.5.2.3 Slice of life

การนำความจริงของชีวิต บางส่วนของชีวิตมาเป็นการนำเสนอเรื่อง ต้องการความรู้สึกร่วมจากผู้ชมมาก ๆ

3.5.2.4 Presenter

เป็นการเล่าเรื่องโดย ผ่านบุคคลที่เชื่อว่าจะเป็นที่ถูกอกถูกใจ น่าเชื่อถือมากที่สุด แล้วจะคล้อยตามเห็นด้วยหรือเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ

3.5.2.5 Testimonial

คล้ายคลึงกับการใช้วิธี Presenter แตกต่างกันที่เป็นการใช้บุคคลใดก็ได้ที่ได้พิสูจน์แล้วเห็นจริง วิธีนี้จึงเป็นลักษณะของคำยืนยันหรือความเห็นชอบกับสิ่งที่ต้องการสื่อสารถึงผู้ชม

3.5.2.6 Demonstration

เทคนิคการเล่าเรื่องโดยการสาธิตให้เห็น หรือทดลองให้ดู ให้ผู้ชมรู้แจ้งเห็นจริงถึงประสิทธิภาพหรือข้อเท็จจริงของสื่อ

3.5.2.7 Spoof

วิธีการเล่าเรื่องโดยใช้การล้อเลียน อาจเป็นการล้อเลียนหนังบางเรื่องหรือการนำ Character ของบุคคลที่เป็นที่รู้จักกันดีมาเลียนแบบเพื่อให้เกิดการจดจำ

3.5.2.8 Comparison

การเล่าเรื่องโดยลักษณะการเปรียบเทียบให้เห็น ซึ่งส่วนใหญ่การเปรียบเทียบถูกใช้เพื่อให้เห็นความแตกต่างและให้เห็นความคล้ายคลึง

3.5.2.9 Simile

การเล่าเรื่องโดยวิธีอุปมาอุปมัย หรือเป็นลักษณะเปรียบเทียบ ส่วนใหญ่จะเป็นการเอาประสิทธิภาพไปเปรียบเทียบกับสิ่งต่าง ๆ การที่จะตัดสินใจเลือกวิธีใดวิธีหนึ่ง ต้องคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายเป็นหลัก ว่าเป็นใคร มีทัศนคติอย่างไร เพื่อพิจารณาว่าผู้รับจะสามารถรับการสื่อสารของเราด้วยวิธีเล่าเรื่องแบบใดจึงจะเข้าใจได้ง่ายที่สุด ในขณะที่เดียวกันวิธีนั้น ๆ ต้องสะท้อนประสิทธิภาพของสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารได้ดีที่สุดด้วยเช่นกัน

3.6 จิตวิทยาในการใช้สี

แม้ว่าจะมีทฤษฎี เกี่ยวกับสีอย่างมากมายแตกต่างกันไป ตามลักษณะของการนำไปใช้งานแต่ลักษณะเฉพาะ หรือคุณค่าเฉพาะของสี แต่ละสี ย่อมจะเป็นตัวแทน ของอารมณ์ต่างๆ ในวัตถุที่มีสีปรากฏขึ้นในตัวเมื่อสายตา ได้สัมผัสวัตถุได้เห็นความแตกต่าง หลากหลายของสีย่อมเกิดความรู้สึกต่างๆ ขึ้น เช่น ตื่นเต้น หนาวเย็น อบอุ่น อ่อนหวาน นอกจากสีที่เกิดขึ้น แล้วสียังเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงนามธรรม บางประการอีกด้วย เช่น ความสงบสุข ความสันติ การเคลื่อนไหว อันตราย การมีความรู้ในเรื่องสี ของนักออกแบบจึงเป็นส่วนสำคัญ ที่ทำให้เอกสารเหล่านั้นบรรลุเป้าหมายตามต้องการ ได้ไม่ยากนัก การเรียนรู้ถึงอิทธิพลต่อความรู้สึก ของการมองสีแต่ละสี จึงมีความจำเป็นดังตัวอย่างต่อไปนี้

สีแดง เป็นสีของไฟ การปฏิวัติ ความรู้สึกทางกามอารมณ์ ความปรารถนา สีของความอ่อนเยาว์ ดังนั้นจึงเป็นสีที่ชอบมากสำหรับเด็กๆ สีแดงเป็นสีที่มีพลังมาก สามารถดึงดูดสิ่งอื่นๆ จึงไม่เหมาะที่จะนำมา เป็น สีพื้น หรือฉากหลัง เมื่อนำสีแดงมาผสมกับสีขาว เป็นสีชมพู สีแดงจะลดพลังลง ทำให้เกิดความรู้สึกอ่อนหวานนุ่มนวลเป็นกวี มากขึ้น แต่ถ้าสีแดงถูก ผสมให้เข้มคือสีน้ำตาล ไม่ว่าจะอ่อนแก่ ต่างกันจะให้ความรู้สึกเกี่ยวกับพื้นดิน ความมั่นคง ความแข็งแรง ความเป็นจริงและอบอุ่น

สีเหลือง เป็นสีที่มีพลังด้าน ความสว่างอยู่อย่างมากให้ความรู้สึกเย็นมากกว่า สีเหลืองอมส้ม แต่อ่อนกว่า สีเหลือง อมเขียว สีเหลืองสะท้อนถึงสติปัญญา มากกว่าจิตใจ คุณลักษณะของ สีเหลืองจะรู้สึกได้ เมื่อมีสีทองปรากฏอยู่

สีเขียว เป็นสีทางชีววิทยา ซึ่งใกล้เคียงธรรมชาติ และช่วยให้ความคิดพุ่งพล่านสงบลง เป็นสีกลางๆ ไม่เย็นไม่ร้อน ถ้าปนน้ำเงินจะดูเป็นน้ำ สีเขียวอมฟ้า เป็นสัญลักษณ์ของน้ำ

สีน้ำเงิน เป็นสีที่ช่างเก็บกด ช่างฝัน เปลา่เปลี่ยว ถึงแม้ว่าการทำให้สีขึ้นโดยการผสมสีขาว เข้าไปด้วยก็ตาม สีน้ำเงินทำให้เกิดความประทับใจ ความสะอาด

สีเหลือง สีเขียว สีม่วง ทูกระดืบสี มีค่าแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสีที่มาผสม สีดังกล่าว อาจทำให้เกิดความรู้สึก ในทางบวก การแสดงออกเต็มไปด้วยความรู้สึกซาญฉลาด หรือความรู้สึกในทางลบ กดดันก็ได้

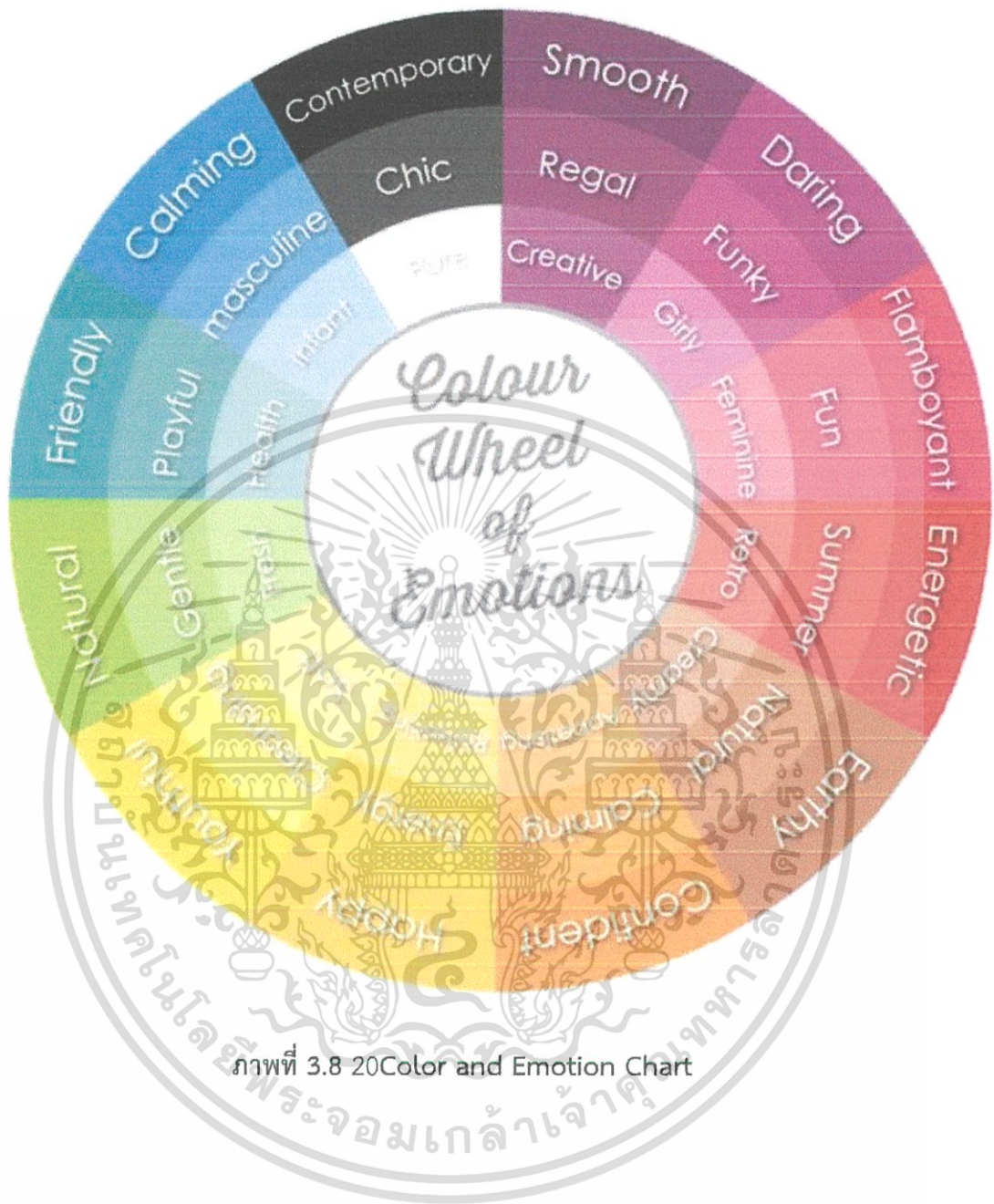
สีม่วง แสดงความรู้สึกใคร่ครวญการทำสมาธิ ความลึกกลับ เวทย์มนต์คาถา และความเก่าแก่โบราณ

สีทอง มีตำแหน่งสีใกล้สีส้ม และนับว่าเป็นสีอุ่น ในขณะที่สีเงินจัดเป็นสีเย็น และมีความคล้ายคลึงกับ สีเทา กลาง การใช้สีเงินออกจะยากกว่าเนื่องจากต้องมีสีอุ่น มาใช้ร่วมด้วยหากว่าต้องการผลในทางบวก

สีเทา มีระดับแตกต่างกันมากมายหลายระดับ อาจเป็นที่คุ้นเคยกันดีจากการดูภาพขาวดำ และหนังสือทั่วไป

สีดำ เป็นสัญลักษณ์แห่งความมืดความสว่าง ในการตีพิมพ์สีดำมีค่าในทางบวกมากขึ้น เนื่องจากเราใช้สีอื่นวางทับลงไปบนตัวอักษรหรือพื้นสีดำ

สีขาว ไม่เป็นทั้งสีอุ่นและเย็น ยกเว้นอยู่กับ สีเหลือง จะทำให้สีเหลืองจางขึ้นเราสามารถว่าภาพต่าง ๆ ลงบนพื้นขาวจะเกิดผลเช่นเดียวกับสีดำ

ภาพที่ 3.8 20Color and Emotion Chart

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การเล่าเรื่อง

วรรณกรรมเรื่องไซอิ๋วเป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อหาค่อนข้างมากด้วยภาษาแบบโบราณและการบรรยายบรรยายภาพ ตัวละคร การต่อสู้ รวมทั้งมีการซ่อนปริศนาธรรมในเรื่องอีกด้วย และยังมีประวัติของพระสมณะเสวียนจิ้ง หรือพระถังซัมจั๋งในความจริงตั้งแต่เกิดจนมรณภาพรวมถึงคุณประโยชน์ที่ท่านได้สร้างเอาไว้อีกมากมายนับประการ ซึ่งการจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดทั้งเรื่องในวรรณกรรมและความจริงนั้นจำเป็นที่จะต้องตัดเนื้อหาบางส่วนที่สำคัญน้อยออกไปแล้วเลือกแต่จุดเด่นของทั้งสองเรื่องที่มีความใกล้เคียงกัน หรือเป็นเรื่องที่ไซอิ๋วได้รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่องจริง ซึ่งการเล่าเรื่องไปเรื่อยๆจนจบในแต่ละเรื่องนั้นเป็นไปได้ยาก และใช้เวลานานเกินไป จึงต้องใช้การเล่าเรื่องที่เป็นการเปรียบเทียบทั้งในวรรณกรรมและความเป็นจริงควบคู่ไปด้วย จะทำให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนของวรรณกรรม และเรื่องจริง ทำให้เข้าใจได้ง่าย กระชับทั้งเนื้อหาและเวลา

4.2 การใช้สื่อ

เนื่องจากวรรณกรรมไซอิ๋ว และประวัติของสมณะเสวียนจิ้ง เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาเยอะเป็นอย่างมาก จำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อทำความเข้าใจ และต้องอ่านซ้ำเพื่อซึมซับการถ่ายทอดเนื้อหาของผู้แต่ง เพราะฉะนั้นสื่อที่จะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาของทั้งสองเรื่องนี้จำเป็นที่จะสามารถใช้เวลาได้น้อย แต่รับข้อมูลที่มีคุณภาพจำนวนมากได้เข้าใจอย่างง่ายที่สุด ก็คือสื่อ motion graphic ซึ่งเป็นสื่อที่ไม่จำเป็นต้องมีตัวอักษรเยอะ มีแค่ภาพและเสียงซึ่งทำให้รับสารได้ง่าย ใช้การtransitionในการเปลี่ยนฉากเพื่อความไม่ติดขัดเมื่อจะเปลี่ยนหัวข้อเรื่อง ซึ่งเสียงดนตรีประกอบที่ใช้เป็นสไตล์เพลงจีนยุคเก่า ส่วนผู้บรรยายเนื้อเรื่องใช้เทคนิคการเล่าเรื่องอย่างเป็นมิตร และไม่มีการใส่อารมณ์เข้าไปในน้ำเสียงเพื่อความลื่นไหลในการฟัง โดยสื่อชิ้นนี้ จะใช้เวลา 5-6 นาที เพราะเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับเนื้อหา และไม่น่าเบื่อเกินไปสำหรับคนดู

4.3 เทคนิคของภาพ

ภาพที่ใช้ประกอบการเล่าเรื่องภายใน motion graphic ได้รับแรงบันดาลใจมาจากศิลปะของจีนไม่ว่าจะเป็นตัวครคน และองค์ประกอบศิลป์ของจีนที่จะช่วยเพิ่มอารมณ์ในการรับชมมากขึ้น แต่เนื่องจากศิลปะของจีนนั้นยังมีความโบราณอยู่ ซึ่งขัดกับจุดประสงค์ที่ต้องการให้ทุกเพศทุกวัยสามารถรับชมได้ จึงใช้เทคนิคเวกเตอร์มาใช้เพื่อให้ดูทันสมัยยิ่งขึ้น

4.4 สัญลักษณ์ต่างๆของตัวละคร

ตัวละครหลักที่มีการเทียบเชิงสัญลักษณ์ภายใน motion graphic นี้จะมีพระถึงซัมจั้ง ซุน หงอคง ตี๋อเปี้ยก่าย ชัวเจ๋ง ม้าขาว ซึ่งสัญลักษณ์ของตัวละครต่างๆเป็นนามธรรมทั้งหมด ไม่สามารถใช้รูปใดๆสื่อถึงความเป็นนามธรรมได้ดีที่สุดเท่าที่ใช้การเขียนเป็นตัวอักษรใส่ลงไปในรูปแบบของตัวละครนั้น เพื่อให้คนดูเข้าใจได้ทันที และเข้าใจได้ง่าย

บทที่ 5

ขั้นตอนการดำเนินงาน

5.1 แบบร่างตัวละคร

ในส่วนของการเล่าเรื่องคือ จะเล่าเรื่องทั้งในวรรณกรรมไซอิ๋ว และชีวิตจริงของพระสมณะเสวียนจิ้งควบคู่กันไป จึงต้องแบ่งตัวละครเป็นสองฝั่งคือตัวละครที่อยู่ในวรรณกรรมซึ่งจะมีพระถังซัมจั๋ง ชุนหงอคง ตือโป๊ยก่าย ชวีเจ๋ง และม้าขาว โดยใช้เทคนิคเวกเตอร์ในการสร้างรูปของตัวละครแต่ละตัว ในลักษณะการ์ตูน ซึ่งจะแตกต่างกับฝั่งความจริงคือ พระสมณะเสวียนจิ้ง ซึ่งใช้เทคนิคเวกเตอร์ เช่นเดียวกันแต่ลักษณะตัวละครจะอิงตามแบบศิลปะแบบจีนร่วมสมัย จะทำให้คนดูสามารถแยกออกได้ว่ากำลังรับชมในส่วนของวรรณกรรม หรือความจริง

ภาพที่ 5.1 ตือโป๊ยก่าย ชุนหงอคง ชวีเจ๋ง เรียงจากซ้ายไปขวา

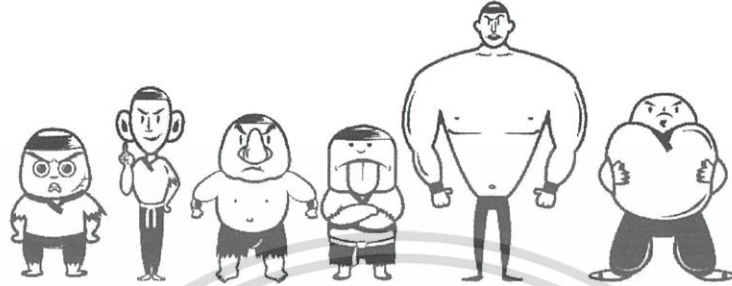

ภาพที่ 5.2 พระถังซัมจั๋งในไซอิ๋ว และพระสมณะเสวียนจิ้งในความจริง

ภาพที่ 5.3 พระยูไล

ภาพที่ 5.4 ตัวละครต่อปีย่กาย ชุนหงอคง ชั่วเจ้งในเซิงนามธรรม

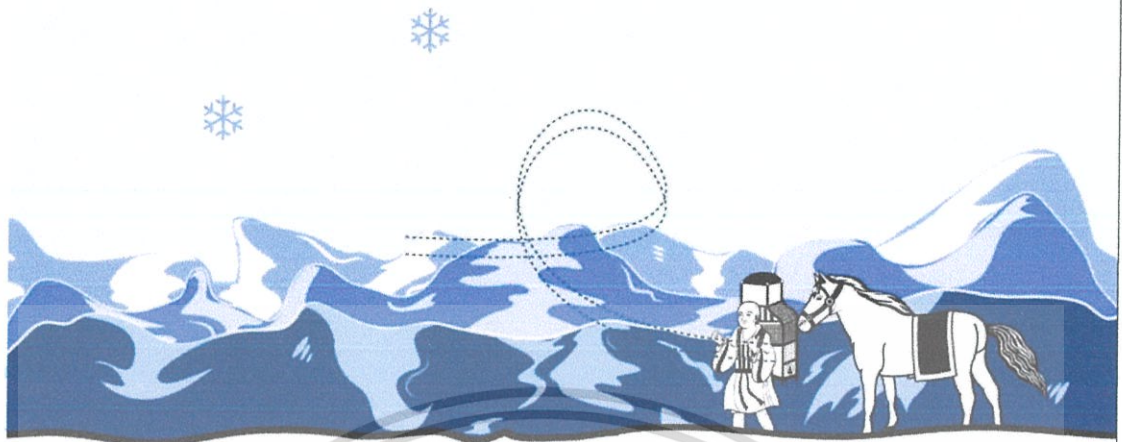

ภาพที่ 5.5 เหล่าโจรทั้ง 6 (ผีสะ 6)

5.2 แบบร่างฉาก

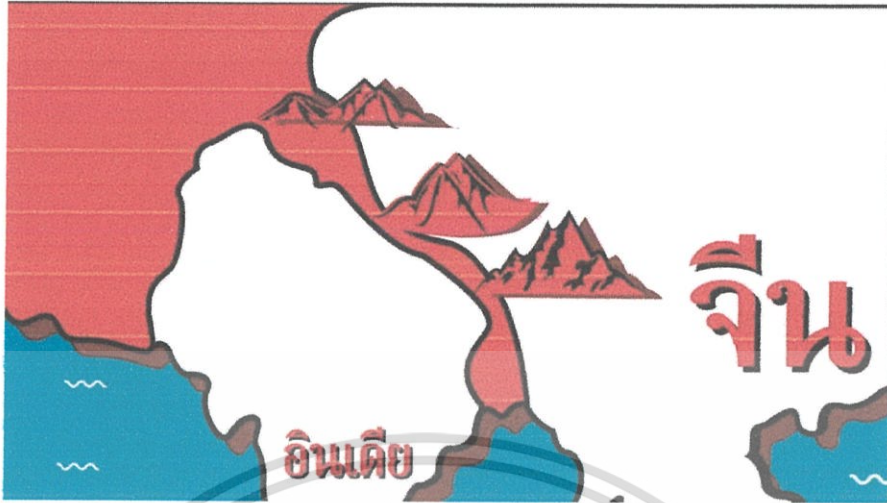
ภาพที่ 5.6 ฉากการเดินทางของพระสมณะเสวียนจั้ง

ภาพที่ 5.7 จากภูเขาเทียนชาน

ภาพที่ 5.8 จากภูเขาไฟ 800ลี เมืองอุหลูฟาน

ภาพที่ 5.9 ฉากแผนที่

ภาพที่ 5.10 ฉากจำนวนของถ้วยแก่พระสมณะเสวียนจั้ง

5.3 แบบร่างบทบรรยาย

5.3.1 แบบร่างบทสนทนาที่ 1

ในบรรดาวรรณกรรมอันทรงคุณค่าของจีน ไช้อิว้เป็นวรรณกรรมชิ้นเอกที่กล่าวถึงการเดินทางของพระ ลิง หมู และปีศาจปลา เพื่อไปตามหาพระไตรปิฎก ถ้าคุณคิดว่าเป็นไช้อิว้เป็นเพียงนิยายจีนที่แต่งขึ้นเรื่องหนึ่งแล้วละก็ คุณคิดผิด เพราะเรื่องราวไช้อิว้เกิดขึ้นจริง ในเดือนสิงหาคม ปีพ.ศ.1170 พระถังซัมจั๋งหรือสมณะเสวียนจั้งเริ่มออกเดินทางจากจีนสู่อินเดียโดยมีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะรวบรวมพระไตรปิฎกฉบับจริงให้จงได้ เพราะในสมัยนั้นการแปลภาษาจากสันสกฤตมาเป็นจีนนั้น ผิดเพี้ยนบ้างและอาจารย์แต่ละท่านที่ศึกษาด้วย แม้เป็นคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่กลับมีการตีความต่างกันไป ด้วยความศรัทธาในพุทธศาสนาท่านจึงต้องการไปสู่นาลันทา มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศอินเดียที่โด่งดังที่สุดในยุคนั้นให้จงได้

ก้าวแรกของตำนานที่เป็นจริงเริ่มที่นครฉางอัน ด้วยการลักลอบออกจากประเทศเพียงลำพัง ด้วยเหตุผลของสงครามห้ามมิให้ประชาชนจีนออกนอกประเทศ ในนิยายนอกจากเจ้าม้าขาวที่ช่วยแบกสัมภาระเป็นเพื่อนร่วมเดินทางแล้ว ผู้ที่จะร่วมต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้ายระหว่างทางจะเป็นใครไม่ได้ นอกเสียจาก หงอคง, เตโอปิยกาย และซัวเจ๋ง แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ช่วยเหลือและมอบสิ่งต่างๆให้ท่านตลอดระยะทางก็คือเหล่าพระราชาในแต่ละเมืองที่ท่านเดินทางผ่าน เช่น พระราชาแห่งแคว้นเกาซางได้มอบ เณร 4 รูป, สบงจีวร 30, เครื่องนุ่งห่มต่างๆ, ทองคำ, เงินตรา, ผ้าแพรพรรณ ซึ่งเป็นทุนเพียงพอที่ท่านจะอยู่ศึกษาในอินเดียถึง 20 ปี พร้อมพาหนะม้า คนรับใช้ อีกทั้งราชสาสน์และผ้าแพรพรรณเป็นเครื่องบรรณาการต่างๆ

นอกจากนั้นท่านก็ยังต้องเผชิญความยากลำบากในการเดินทางอันยาวไกลร่วม 17 ปี ทั้งยังมีอุปสรรคทางด้านภูมิประเทศที่มีทั้งหนาวจัดอย่างเขาเทียนชานและร้อนจัดอย่างเมืองภูทูปานจนผู้แต่งได้รับแรงบันดาลใจนำมาแต่งในตอนภูเขาไฟ 800 ลีของปีศาจควายและเจ้าหญิงพิศมัย อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมในแต่ละเมืองที่บางเมืองกินเนื้อสัตว์แต่พระถังท่านเจ อุปสรรคทางด้านภาษาแถบตะวันออกกลาง อีกด้วย แต่ท่านก็ยังมุ่งสู่จุดหมายปลายทางให้จงได้ จุดหมายปลายทางนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ จุดหมายทางโลก ที่ต้องเดินทางไปสู่อินเดียให้จงได้ และจุดหมายทางธรรมก็คือการเดินทางภายในจิตใจของเราเพื่อเข้าถึงหลักธรรมคำสั่งสอนของพระไตรปิฎก

แล้วหงอคง เตโอปิยกาย ซัวเจ๋ง ที่มีอยู่ในนิยายล่ะ? คืออะไรกันแน่ในชีวิตจริง? จากหนังสือ “เดินทางไกลกับไช้อิว้” ของท่านเขมานันทะ เปรียบหงอคงคือปัญญา เป็นกำลังสำคัญในการปราบปีศาจทั้งหลาย

เตโอปิยกาย คือ ศีล 8 ที่ต้องประคับประคองให้ประพฤติดีเสมอ

ซัวเจ๋ง คือ สมภาิ เกิดขึ้นเพราะ ปัญญาและศีล (เมื่อมีศีลจึงมีสมภาิ เมื่อมีสมภาิ ปัญญา ก็เพิ่มขึ้น แล้วย้อนมาทำให้ศีลสูงขึ้น ศีลก็เพิ่มสมภาิให้สูงยิ่งขึ้น ซัวเจ๋งเป็นสมภาิในองค์แห่งมรรค) และม้าขาวคือ วิริยะที่เพียรพยายามขับเคลื่อนให้ไปถึงหลักธรรม เหล่าปีศาจร้ายต่างๆ เป็นดั่งกิเลสในใจคอยขัดขวาง

ไม่ให้ไปถึงหลักธรรมได้ เช่น โจรทั้ง 6 ที่เข้าขัดขวางคณะ อันได้แก่ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ หากเรายึดติดกับพวกมันก็เท่ากับโดนโจรเหล่านั้นปล้นสำเร็จ จึงต้องใช้หงอคงหรือปัญญา ติโจร เหล่านั้นให้ตาย หรือแม้กระทั่งตัวพระถึงซัมจั้งเองก็เปรียบเป็นขันธ์ ที่ต้องอดทนต่อลมฟ้าอากาศ ความไม่สบายตัวปวดเมื่อย ไม่สบายใจ และอดทนต่อกิเลสทั้งหลาย เมื่อเหล่าคณะรวมตัวพร้อมแล้ว ก็จะสามารถเดินทางจากประเทศจีนสู่อินเดียอันหมายถึงนิพพานได้สำเร็จ ที่อินเดียในนิยายไซอิ๋ว เหล่าคณะจะพบกับพระยูไลค้อยอยู่แล้ว จู่ๆมีลมหอบนำพระไตรปิฎกกระจัดกระจายเมื่อรวบรวมเก็บ ได้ก็พบว่าไม่มีตัวอักษรอยู่ในนั้น พระถึงซัมจั้งจึงกลับไปถามพระยูไล จึงได้คำตอบกลับมาว่าคัมภีร์ ปิฎกที่ไม่มีอักษรเป็นฉบับแท้และวิเศษที่สุด หมายความว่าความเป็นอนัตตา ความไม่มีตัวตนของ สรรพสิ่ง และธรรมะที่แท้ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้ ภูเขาเล่งชัวหรืออินเดีย นั่นคือจิตใจของเราเอง การเดินทางอันยาวไกลนี้คือการเดินทางภายในจิตใจครั้งสำคัญของคนทุกคน ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆเหล่านี้ไซอิ๋วจึงเป็นมากกว่านิยายที่ให้ความสนุก ความบันเทิง แต่เป็นวรรณกรรม ที่บันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความศรัทธา และหลักธรรม ที่สำคัญไม่เฉพาะต่อชาวจีน แต่เป็นวรรณกรรมที่ดีที่สุดในโลกอีกเล่มหนึ่ง.

แบบร่างที่ 1 มีการใช้คำซ้ำกันในหลายจุด และในบางประโยคต้องแก้ไขเนื่องจากลองอ่านแล้ว ไม่สามารถสื่อสารได้ถูกต้อง

5.3.2 แบบร่างบทสนทนาที่ 2

ในบรรดาวรรณกรรมอันทรงคุณค่าของจีน ไซอิ๋วเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกที่กล่าวถึงการเดินทาง ของพระ ลิง หมู และปีศาจปลา เพื่อไปตามหาพระไตรปิฎก ถ้าคุณคิดว่าเป็นไซอิ๋วเป็นเพียงนิยายจีนที่ แต่งขึ้นเรื่องหนึ่งแล้วละก็ คุณคิดผิด เพราะเรื่องราวของไซอิ๋วนี้เกิดขึ้นจริง ในเดือนสิงหาคม ปีพ.ศ. 1170 พระถึงซัมจั้งหรือสมณะเสวียนจั้งเริ่มออกเดินทางจากจีนสู่อินเดียโดยมีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะ อัญเชิญพระไตรปิฎกฉบับจริงให้สำเร็จ เพราะในสมัยนั้นการแปลภาษาจากสันสกฤตมาเป็นจีนนั้น ผิดเพี้ยนบ้างรวมถึงอาจารย์แต่ละท่านที่ศึกษาด้วย แม้เป็นคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่กลับมีการตีความ ต่างกันไป แม้ว่าจะมีความลำบากเพียงใดด้วยความศรัทธาในพุทธศาสนาท่านจึงต้องการเดินทางไปสู่ นาลันทา มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศอินเดียที่โด่งดังที่สุดในยุคนั้น

ก้าวแรกของตำนานที่เป็นจริงเริ่มที่นครฉางอัน ด้วยการลักลอบออกนอกประเทศเพียงลำพังด้วย เหตุผลของสงครามห้ามมิให้ประชาชนจีนออกนอกประเทศ ในนิยายนอกจากเจ้าม้าขาวที่ช่วยแบก สัมภาระเป็นเพื่อนร่วมเดินทางแล้ว ผู้ที่จะร่วมต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้ายระหว่างทางจะเป็นใครไม่ได้นอก เสียจาก หงอคง, เต๋อโปยกายและชิวเจ้ง แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ช่วยเหลือและมอบสิ่งต่างๆให้ท่าน ตลอดระยะทางก็คือเหล่าพระราชินีในแต่ละเมืองที่ท่านเดินทางผ่าน เช่น พระราชินีแห่งแคว้นเกาซาง ได้มอบ เณร สบงจีวร เครื่องนุ่งห่มต่าง ทองคำเงินตรา ผ้าแพรพรรณ ซึ่งเป็นทุนเพียงพอที่ท่านจะอยู่ ศึกษาในอินเดียถึง 20 ปี พร้อมพาหนะม้า คนรับใช้ ที่คอยอำนวยความสะดวกให้ท่าน

นอกจากนั้นท่านก็ยังต้องเผชิญความยากลำบากนานับประการในการเดินทางอันยาวไกลร่วม 17 ปี ทั้งยังมีอุปสรรคทางด้านภูมิประเทศที่มีทั้งหนาวจัดอย่างเขาเทียนซานและร้อนจัดอย่างเมืองภูหลู่ฟาน

จนผู้แต่งได้รับแรงบันดาลใจนำมาแต่งในตอนภูเขาไฟ 800 ลีของปีศาจควายและเจ้าหญิงพิศเหล็ก
อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมในแต่ละเมืองที่บางเมืองกินเนื้อสัตว์แต่พระสมณะเสวียนจั้งทานเจ
อุปสรรคทางด้านภาษาแถบตะวันออกกลาง สิ่งเหล่านี้ยังไม่อาจหยุดท่านให้มุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง
ได้ จุดหมายนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ จุดหมายทางโลก ที่ต้องเดินทางไปสู่อินเดียให้จงได้ และจุดหมาย
ทางธรรมก็คือการเดินทางภายในจิตใจของเราเพื่อเข้าถึงหลักธรรมคำสั่งสอนของพระไตรปิฎก
แล้วหอคง ตือโป๊ยก่าย ชั่วเจ๋ง ที่มีอยู่ในนิยายล่ะ? คืออะไรกันแน่ในชีวิตจริง? จากหนังสือ “เดิน
ทางไกลกับไซอิ๋ว” ของท่านเขมานันทะ เปรียบหอคงคือปัญญา เป็นกำลังสำคัญในการปราบปีศาจ
ทั้งหลาย

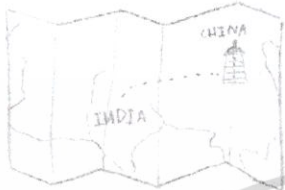

ตือโป๊ยก่าย คือ ศีล 8 ที่ต้องประคับประคองให้ประพฤติน่าเสมอ

ชั่วเจ๋ง คือ สมาธิ เกิดขึ้นเพราะ ปัญญาและศีล เมื่อมีศีลจึงมีสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ปัญญาก็แรงขึ้น แล้ว
ย้อนมาทำให้ศีลสูงขึ้น ศีลก็เพิ่มสมาธิให้สูงขึ้น และมาชาวคือวิริยะที่เพียรพยายามขับเคลื่อนให้ไป
ถึงหลักธรรม เหล่าปีศาจร้ายต่างๆ เป็นดั่งกิเลสในใจคอยขัดขวางไม่ให้ไปถึงหลักธรรมได้ เช่น โจรทั้ง 6
ที่เข้าขัดขวางคณะ อันได้แก่ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ หากเรายึดติดกับพวกมันก็เท่ากับโดน
โจรเหล่านั้นปล้นสำเร็จ จึงต้องใช้หอคงหรือปัญญา ตีโจรเหล่านั้นให้ตาย หรือแม้กระทั่งตัวพระถึง
ซ่มจั้งเองก็เปรียบเป็นขันทิ ที่ต้องอดทนต่อลมฟ้าอากาศ ความไม่สบายตัว ไม่สบายใจ และอดทนต่อ
กิเลสทั้งหลาย เมื่อเหล่าคณะรวมตัวพร้อมแล้วก็จะสามารถเดินทางจากประเทศจีนสู่อินเดียอัน
หมายถึงนิพพานได้สำเร็จ ที่อินเดียในนิยายไซอิ๋ว เหล่าคณะจะพบกับพระยูไลที่คอยอยู่แล้ว จู่ๆมีลม
หอบนำพระไตรปิฎกพัทธกระจัดกระจายเมื่อรวบรวมเก็บได้ก็พบว่าไม่มีตัวอักษรอยู่ในนั้น พระถึงซ่มจั้ง
จึงกลับไปถามพระยูไล จึงได้คำตอบกลับมาว่าคัมภีร์ปิฎกที่ไม่มีอักษรเป็นฉบับแท้และวิเศษที่สุด
หมายความว่าความเป็นอนัตตา ความไม่มีตัวตนของสรรพสิ่ง และธรรมะที่แท้ไม่สามารถถ่ายทอดเป็น
ภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้ ภูเขาเล่งชัวหรืออินเดียนั้นคือจิตใจของเราเอง การเดินทางอันยาวไกลนี้คือ
การเดินทางภายในจิตใจครั้งสำคัญของทุกคน

ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆเหล่านี้ไซอิ๋วจึงเป็นมากกว่านิยายที่ให้ความสนุก ความบันเทิง แต่เป็น
วรรณกรรมที่บันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความศรัทธา และหลักธรรม ที่สำคัญไม่เฉพาะ
ต่อชาวจีนแต่เป็นวรรณกรรมที่ดีที่สุดในโลกอีกเล่มหนึ่งด้วย.

5.4 แบบร่าง Story board

Scene	Layout - 16:9	
1		<p>ในบรรดาวรรณกรรมอันทรงคุณค่าของจีน</p>
2		<p>ไซอิ๋วเป็นวรรณกรรมชิ้นเอกที่กล่าวถึงการเดินทางของพระ ลิง หมู และปีศาจปลา</p>
3		<p>เพื่อไปตามหาพระไตรปิฎก</p>
4		<p>ถ้าคุณคิดว่าเป็นไซอิ๋วเป็นเพียงนิยายจีนที่แต่งขึ้นเรื่องหนึ่งแล้วละก็ คุณคิดผิด</p>
5		<p>เพราะเรื่องราวของไซอิ๋วนี้เกิดขึ้นจริงในเดือนสิงหาคม ปีพ.ศ.1170</p> <p>พระถังซัมจั๋งหรือสมณะเสวียนจั้ง</p>

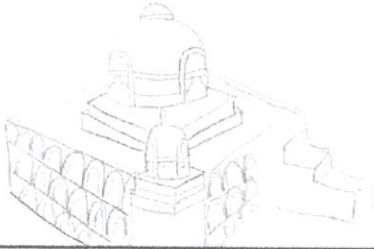

Scene	Layout - 16:9
6	
6	
6	
6	
6	

เริ่มออกเดินทางจากจีนสู่อินเดีย

โดยมีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะอัญเชิญ
พระไตรปิฎกฉบับจริงให้สำเร็จ

เพราะในสมัยนั้นการแปลภาษาจาก
สันสกฤตมาเป็นจีนนั้นผิดเพี้ยนบ้าง

รวมถึงอาจารย์แต่ละท่านที่ศึกษาด้วย
แม้เป็นคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่กลับมีการ
ตีความต่างกันไป

Scene	Layout - 16 : 9
ii	
iii	
iv	
v	
vi	

แม้ว่าจะมีความลำบากเพียงใดด้วย
 ความศรัทธาในพุทธศาสนาท่านจึง
 ต้องการเดินทางไปสู่ลันทา
 มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศไทยที่
 โด่งดังที่สุดในยุคนั้น

ก้าวแรกของท่านที่เป็นจริงเริ่มที่นคร
 ฉวางอัน

ด้วยการลักลอบออกนอกประเทศเพียง
 ลำพังด้วยเหตุผลของสงครามห้ามมิให้
 ประชาชนจีนออกนอกประเทศ

ในนิยายนอกจากเจ้าม้าขาวที่ช่วยแบก
 สัมภาระเป็นเพื่อนร่วมเดินทางแล้ว

ผู้ที่ร่วมต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้าย
 ระหว่างทางจะเป็นใครไม่ได้นอกเสีย
 จาก หงอคง, เต๋อเปี๋ยกาย และซัวเจ๋ง

Scene	Layout - 16:9
16	
17	
18	
19	
20	

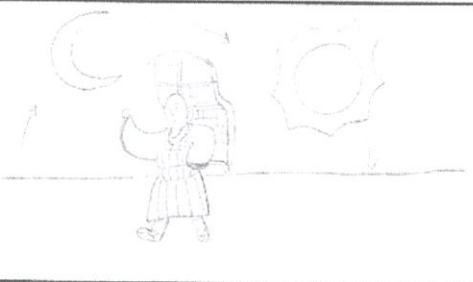

แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ช่วยเหลือและมอบสิ่งต่างๆให้ท่านตลอดระยะทางก็คือเหล่าพระราชานในแต่ละเมืองที่ท่านเดินทางผ่าน

เช่น พระราชาแห่งแคว้นเกาซาง

ได้มอบ เณร สบงจีวร เครื่องนุ่งห่มต่าง
ทองคำเงินตรา ผ้าแพรพรรณ

ซึ่งเป็นทุนเพียงพอที่ท่านจะอยู่ศึกษาใน
อินเดียถึง 20 ปี

พร้อมพาหนะม้า คนรับใช้ ที่คอย
อำนวยความสะดวกให้ท่าน

Scene	Layout · 16:9
21	
22	
23	
24	
25	

นอกจากนั้นท่านก็ยังคงเผชิญความ
ยากลำบากนานับประการในการ
เดินทางอันยาวไกลร่วม 17 ปี

ทั้งยังมีอุปสรรคทางด้านภูมิประเทศที่มี
ทั้งหนาวจัดอย่างเขาเทียนซาน

และร้อนจัดอย่างเมืองถูหลู่ฟาน

จนผู้แต่งได้รับแรงบันดาลใจนำมาแต่ง
ในตอนภูเขาไฟ 800 ลีของปีศาจควาย
และเจ้าหญิงพิศเหล็ก

อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมในแต่ละ
เมืองที่บางเมืองกินเนื้อสัตว์แต่พระ
สมณะเสวียนจั้งทานเจ

Scene	Layout - 16:9
26	
27	
28	
29	
30	

อุปสรรคทางด้านภาษาแถบตะวันออกกลาง สิ่งเหล่านี้ยังไม่อาจหยุดท่านให้มุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางได้

จุดหมายนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ จุดหมายทางโลก ที่ต้องเดินทางไปสู่อินเดียให้จงได้ และจุดหมายทางธรรมก็คือการเดินทางภายในจิตใจของเราเพื่อเข้าถึงหลักธรรมคำสั่งสอนของพระไตรปิฎก

แล้วหงอคง ตีอโศกกาย ชั่วเจ้ง ที่มีอยู่ในนิยายละ? คืออะไรกันแน่ในชีวิตจริง?

จากหนังสือ “เดินทางไกลกับไซอิ๋ว” ของท่านเขมานันทะ

Scene	Layout - 16:9
13	
14	
15	
16	
17	

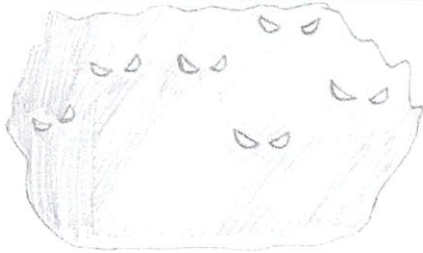

เปรียบหองคองคือ ปัญญา เป็นกำลัง
สำคัญในการปราบปีศาจทั้งหลาย

ต้อไปยก่าย คือ ศิลล ที่ต้ออง
ประคัประคองให้ประพุดติสม่าเสมอ

ช่วเจ้ง คือ สมาธิ เกิดขึ้นเพราะ ปัญญา
และศิลล เมื่อมีศิลลจึงมีสมาธิ

เมื่อมีสมาธิ ปัญญาก็แรงขึ้น แล้วย้อนมา
ทำให้ศิลลสูงขึ้น ศิลลก็เพิ่มสมาธิให้สูง
ยิ่งขึ้น

และมั่วขาวคือวิริยะที่เพียรพยายาม
ขับเคลื่อนให้ไปถึงหลักธรรม

Scene	Layout - 16:9
36	
37	
38	
39	
40	

เหล่าปีศาจร้ายต่างๆ เป็นดั่งกิเลสในใจ
คอยขัดขวางไม่ให้ไปถึงหลักธรรมได้

เช่น โจรทั้ง 6 ที่เข้าขัดขวางคณะ อัน
ได้แก่ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

หากเรายึดติดกับพวกมันก็เท่ากับโดน
โจรเหล่านั้นปล้นสำเร็จ จึงต้องใช้หอก
คองหรือปัญญา ตีโจรเหล่านั้นให้ตาย
หรือแม้กระทั่งตัวพระถึงซิมจั้งเองก็
เปรียบเป็นขันธ์

ที่ต้องอดทนต่อลมฟ้าอากาศ ความไม่
สบายตัว ไม่สบายใจ และอดทนต่อ
กิเลสทั้งหลาย

Scene	Layout - 16 : 9
41	
42	
43	
44	
45	

เมื่อเหล่าคณะรวมตัวพร้อมแล้วก็จะ
สามารถเดินทางจากประเทศจีนสู่
อินเดียอันหมายถึงนิพพานได้สำเร็จ

ที่อินเดียในนิยายไซอิ๋ว เหล่าคณะจะพบ
กับพระยูลีที่คอยอยู่แล้ว

जूฑมีลมหอบนำพระไตรปิฎกพัดกระจัด
กระจาย

เมื่อรวบรวมเก็บได้ก็พบว่าไม่มีตัวอักษร
อยู่ในนั้น

พระถังซัมจั๋งจึงกลับไปถามพระยูลี

Scene	Layout - 16:9
๒๖	
๒๗	
๒๘	
๒๙	
๓๐	

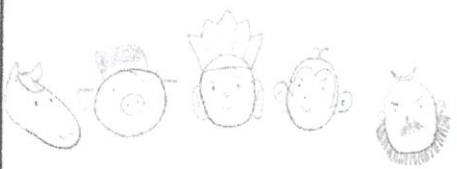

จึงได้คำตอบกลับมาว่าคัมภีร์ปิฎกที่ไม่มี
อักษรเป็นฉบับแท้และวิเศษที่สุด

หมายความว่าความเป็นอนัตตา ความ
ไม่มีตัวตนของสรรพสิ่ง

และธรรมะที่แท้ไม่สามารถถ่ายทอดเป็น
ภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้

ภูเขาล่องชิวหรืออินเดียนั้นคือจิตใจของ
เราเอง

การเดินทางอันยาวไกลนี้คือการเดินทาง
ภายในจิตใจครั้งสำคัญของคนทุกคน

Scene	Layout - 16:9
51	
52	
53	

ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆเหล่านี้ให้อธิบายเป็น
มากกว่านิยายที่ให้ความสนุก ความ
บันเทิง

แต่เป็นวรรณกรรมที่บันทึกเรื่องราว
ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ความศรัทธา
และหลักธรรม

ที่สำคัญไม่เฉพาะต่อชาวจีนแต่เป็น
วรรณกรรมที่ดีที่สุดในโลกอีกเล่มหนึ่ง
ด้วย.

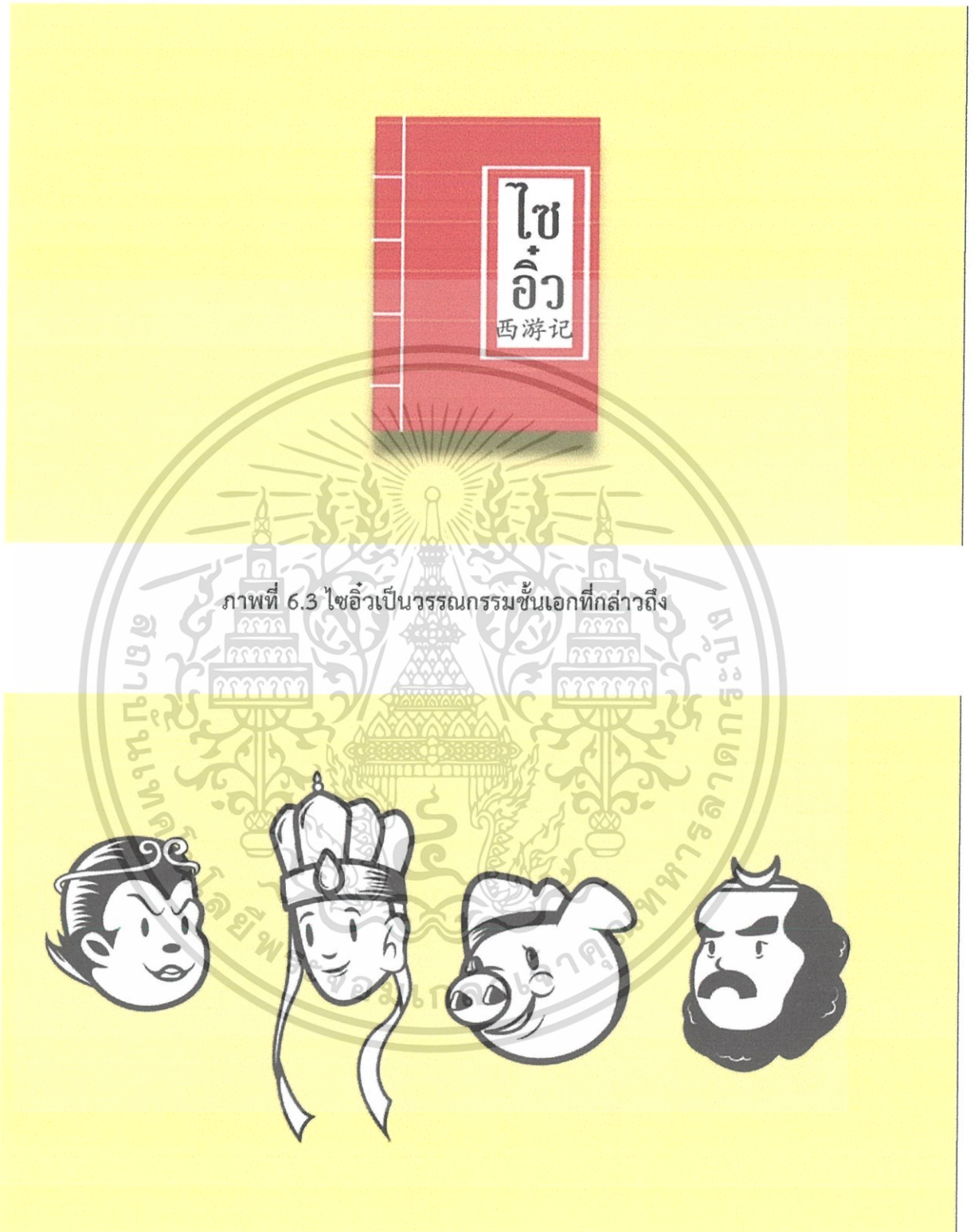
บทที่ 6 บทสรุป

6.1 ผลงานจริง

ภาพที่ 6.1 พระดังทำหยัง

ภาพที่ 6.2 ในบรรดาวรรณกรรมอันทรงคุณค่าของจีน

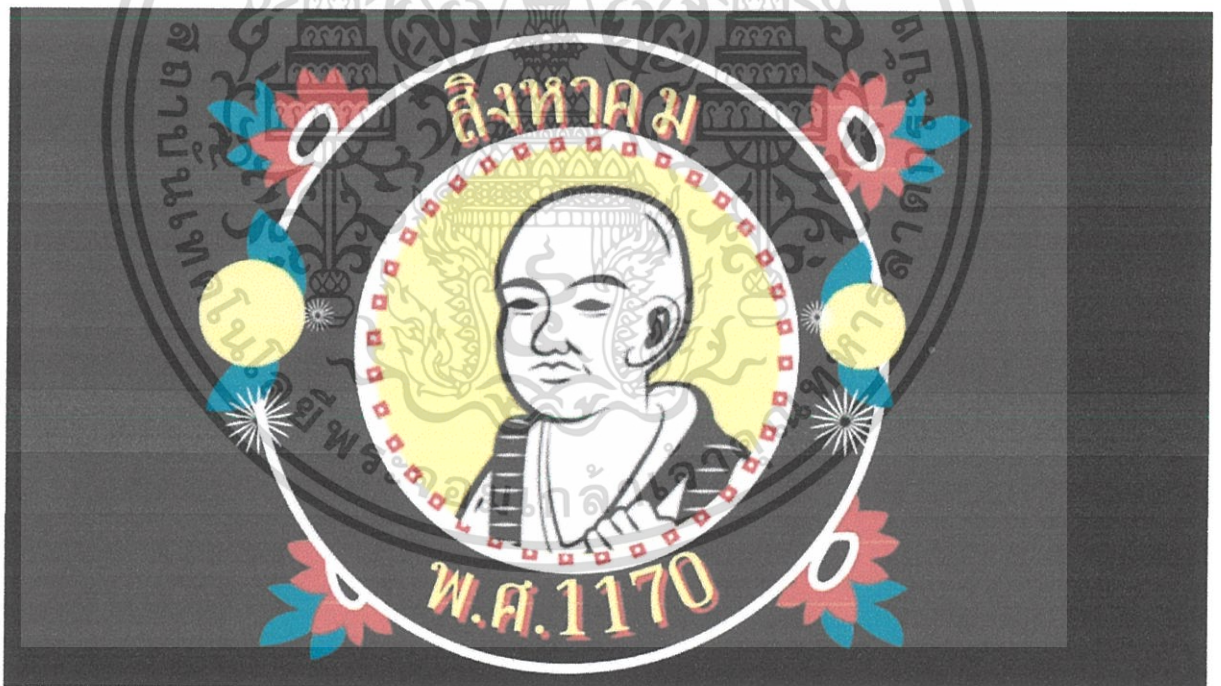
ภาพที่ 6.3 ไซอิ๋วเป็นวรรณกรรมชั้นเอกที่กล่าวถึง

ภาพที่ 6.4 การเดินทางของพระ ลิง หมู และปีศาจปลา เพื่อไปตามหาพระไตรปิฎก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

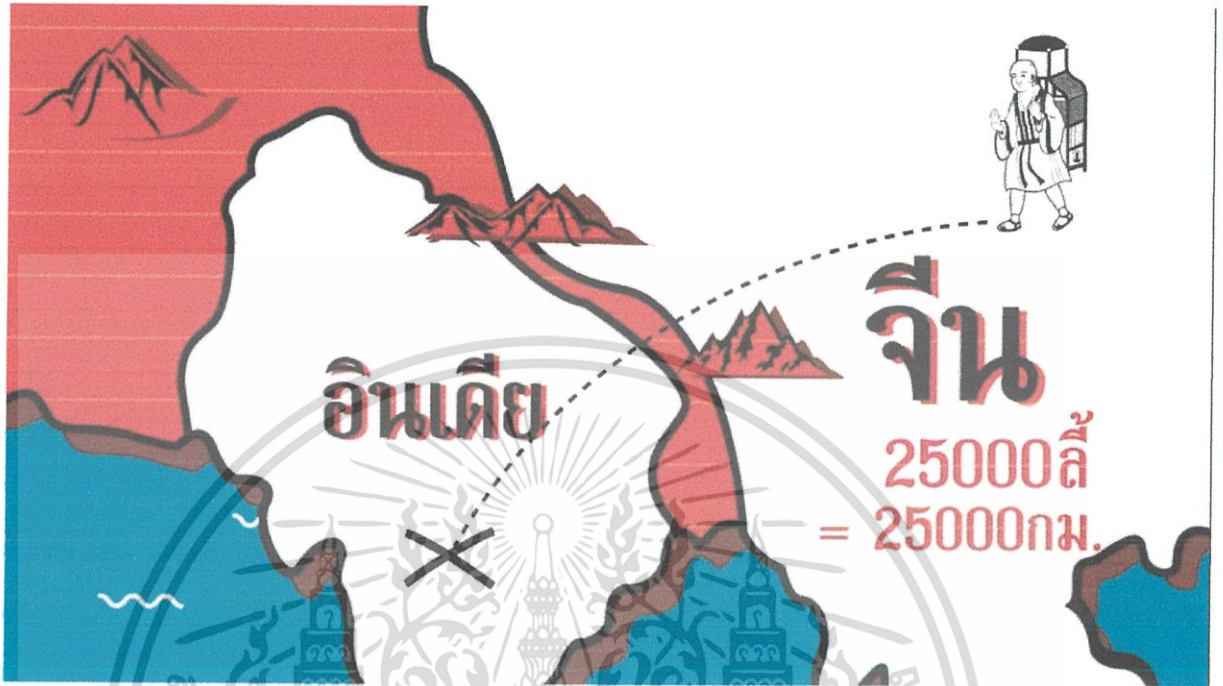

ภาพที่ 6.5 ถ้าคุณคิดว่าไซอิ๋วเป็นเพียงนิยายจีนที่แต่งขึ้นเรื่องหนึ่งแล้วละก็...คุณคิดผิด

ภาพที่ 6.6 เพราะเรื่องราวไซอิ๋วนี้เกิดขึ้นจริง ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.1170

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.7 พระถังซำจั๋งหรือสมณะเสวียนจั้ง เริ่มออกเดินทางจากจีนสู่อินเดีย โดยมีปณิธานอัน
แน่วแน่ที่จะอัญเชิญพระไตรปิฎกฉบับจริงให้สำเร็จ

संस्कृता वाक

ภาพที่ 6.8 เพราะในสมัยนั้นการแปลภาษาจากสันสกฤตมาเป็นภาษาจีนนั้นผิดเพี้ยนบ้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.9 รวมถึงอาจารย์แต่ละท่านที่ศึกษาด้วย แม้เป็นคัมภีร์เล่มเดียวกัน แต่กลับมีการตีความต่างกันไป

ภาพที่ 6.10 แม้ว่าจะมีความลำบากเพียงใดด้วยความศรัทธาในพุทธศาสนา ท่านจึงต้องการเดินทางไปสู่ล้านนา มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งประเทศอินเดียที่โด่งดังที่สุดในยุคนั้น

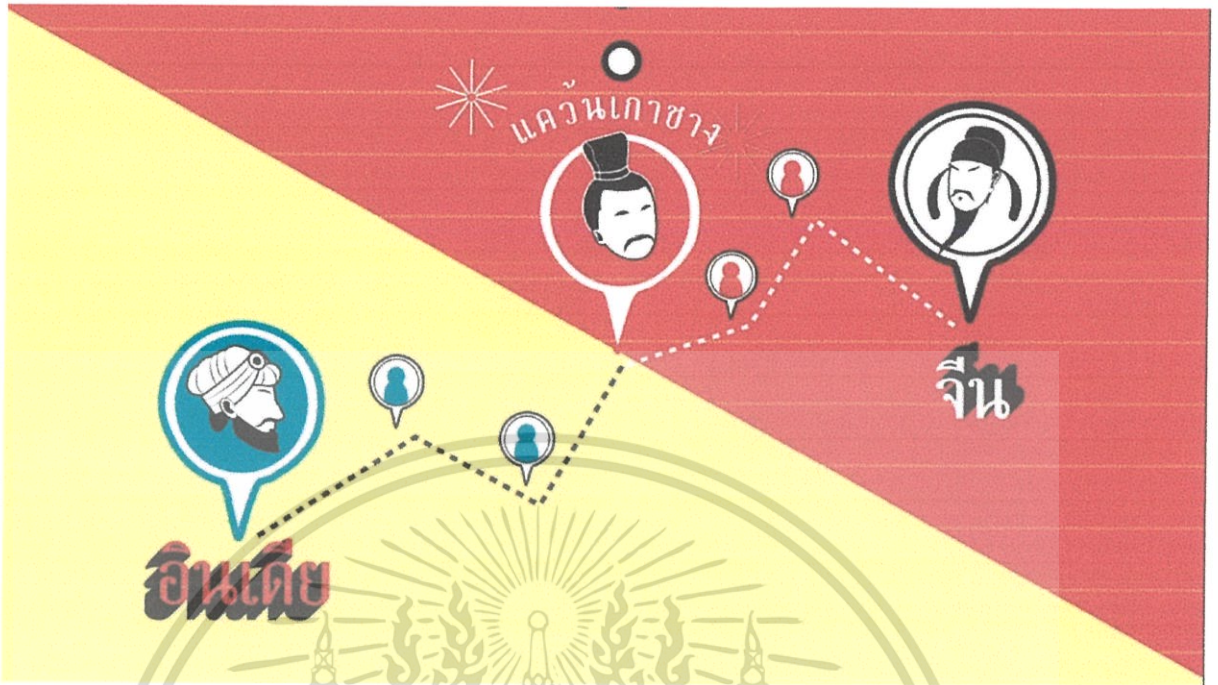
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

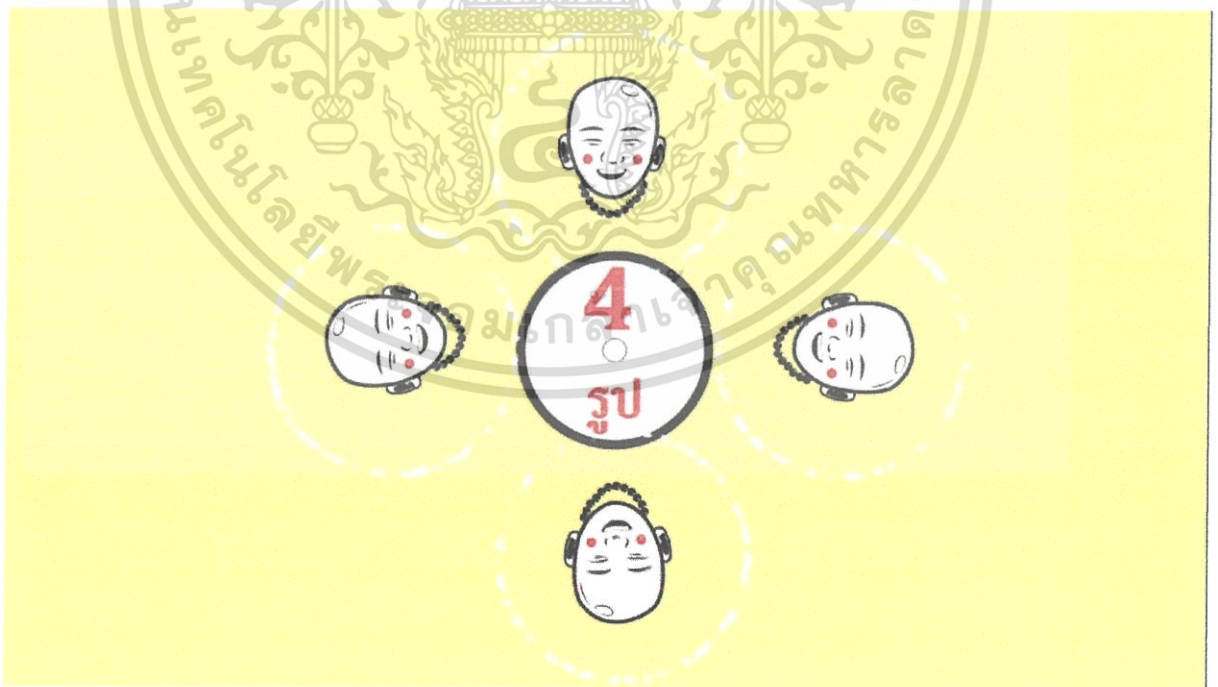
ภาพที่ 6.11 ก้าวแรกของตำนานที่เป็นจริงเริ่มที่นครฉวางอัน ด้วยการลักลอบออกนอกประเทศ เพียงลำพังด้วยเหตุผลของสงครามห้ามมิให้ประชาชนออกนอกประเทศ

ภาพที่ 6.12 ในนิยายนอกจากเจ้าม้าขาวที่ช่วยแบกสัมภาระเป็นเพื่อนร่วมเดินทางแล้ว ผู้ที่จะร่วมต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้ายระหว่างทางจะเป็นใครไม่ได้นอกเสียจาก หงคอง ตือโป๊ยก่าย และซัวเจ๋ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.13 แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ช่วยเหลือและมอบสิ่งต่างๆให้ท่านตลอดระยะทางก็คือ เหล่า พระราชาในแต่ละเมืองที่ท่านเดินทางผ่าน

ภาพที่ 6.14 ได้มอบเนตร สบงจีวร เครื่องนุ่งห่มต่างๆ ทองคำ เงินตรา ผ้าแพรพรรณ ซึ่งเป็นทุน เพียงพอที่ท่านจะอยู่ศึกษาในอินเดียถึง 20 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

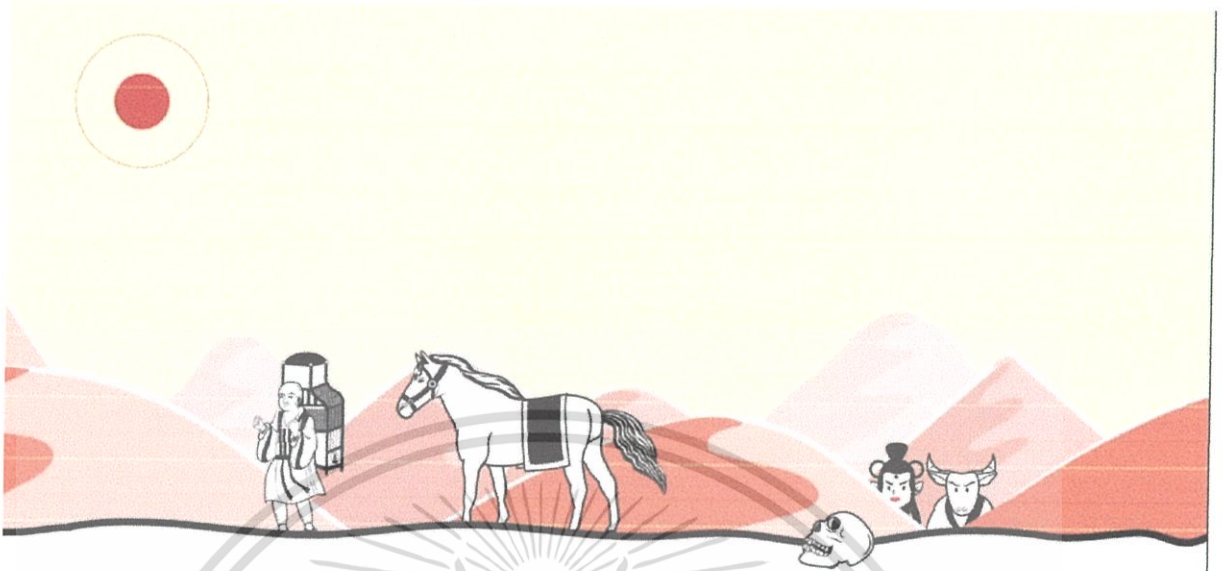

ภาพที่ 6.15 พร้อมพาหนะม้า คนรับใช้ ที่คอยอำนวยความสะดวกให้ท่าน

ภาพที่ 6.16 นอกจากนั้นท่านก็ยังต้องเผชิญความยากลำบากนานับประการในการเดินทางอันยาวไกลร่วม 17 ปี ทั้งยังมีอุปสรรคทางด้านภูมิประเทศที่มีทั้งหนาวจัดอย่างเขาเทียนซาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

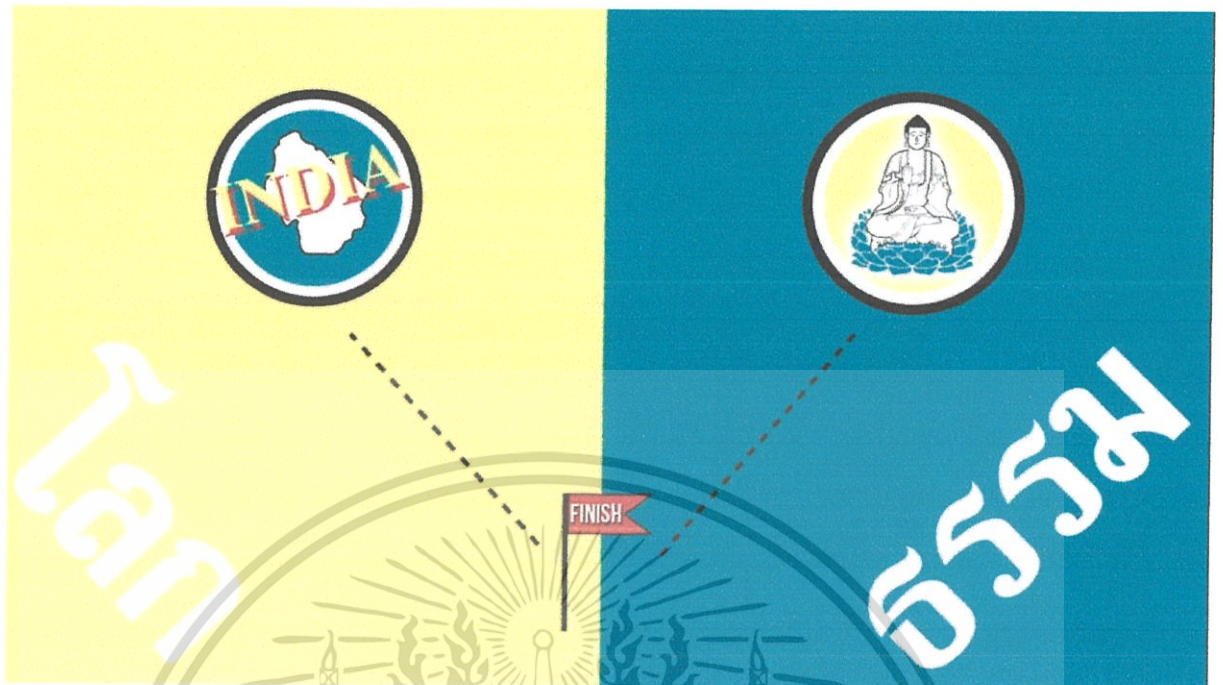

ภาพที่ 6.17 และร้อนจัดอย่างเมืองภูทอกผู้แต่งได้รับแรงบันดาลใจนำมาแต่งในตอนภูเขาไฟ 800 ลีของปีศาจควายและเจ้าหญิงพิตเหล็ก

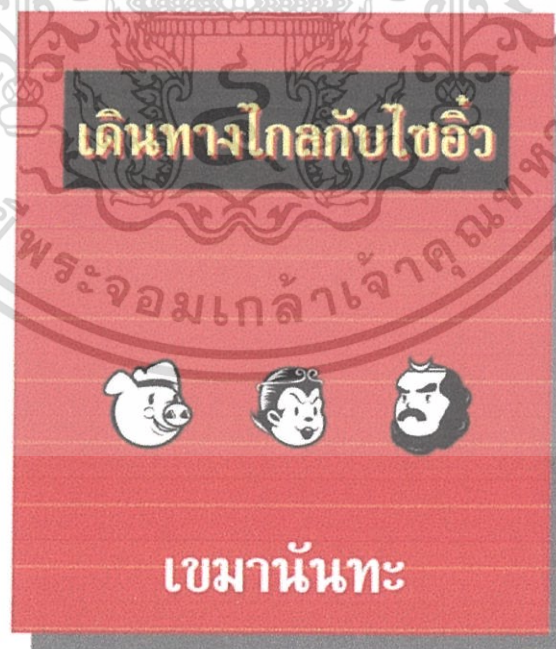

ภาพที่ 6.18 อุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมในแต่ละเมืองที่บางเมืองกินเนื้อสัตว์แต่พระสมณะเสวียน
จันทานเจ อุปสรรคทางด้านภาษาแถบตะวันออกกลาง สิ่งเหล่านี้ยังไม่อาจหยุดท่านให้มุ่งไปสู่
จุดหมายปลายทางได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.19 จุดหมายนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ จุดหมายทางโลก ที่ต้องเดินทางไปสู่อินเดียให้จงได้ และจุดหมายทางธรรมก็คือการเดินทางภายในจิตใจของเราเพื่อเข้าถึงหลักธรรมคำสั่งสอนของ พระไตรปิฎก

ภาพที่ 6.20 แล้วหอคอง ตีอปิยก่าย ชั่วแจ้ง ที่มีอยู่ในนิยายล่ะ? คืออะไรกันแน่ในชีวิตจริง? จาก หนังสือ “เดินทางไกลกับไซอิ๋ว” ของท่านเขมานันท์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

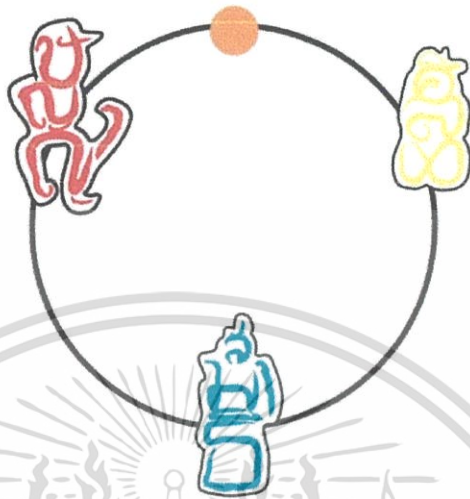

ภาพที่ 6.21 เปรียบหองคงคือปัญญา เป็นกำลังสำคัญในการปราบปีศาจทั้งหลาย

ภาพที่ 6.22 ตืออียैया คือ สิล 8 ที่ต้องประดับประคองให้ประพฤติสม้าเสมอ

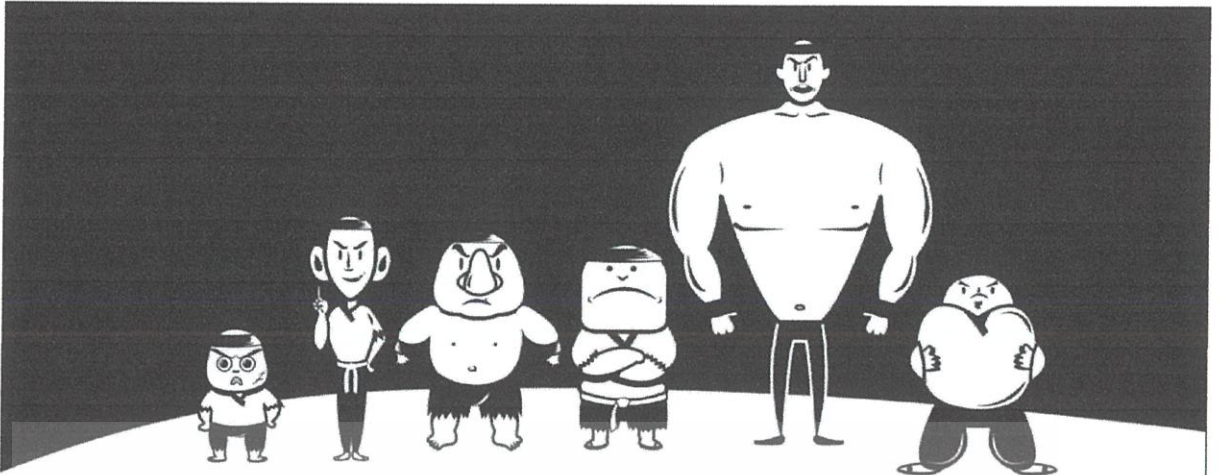
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

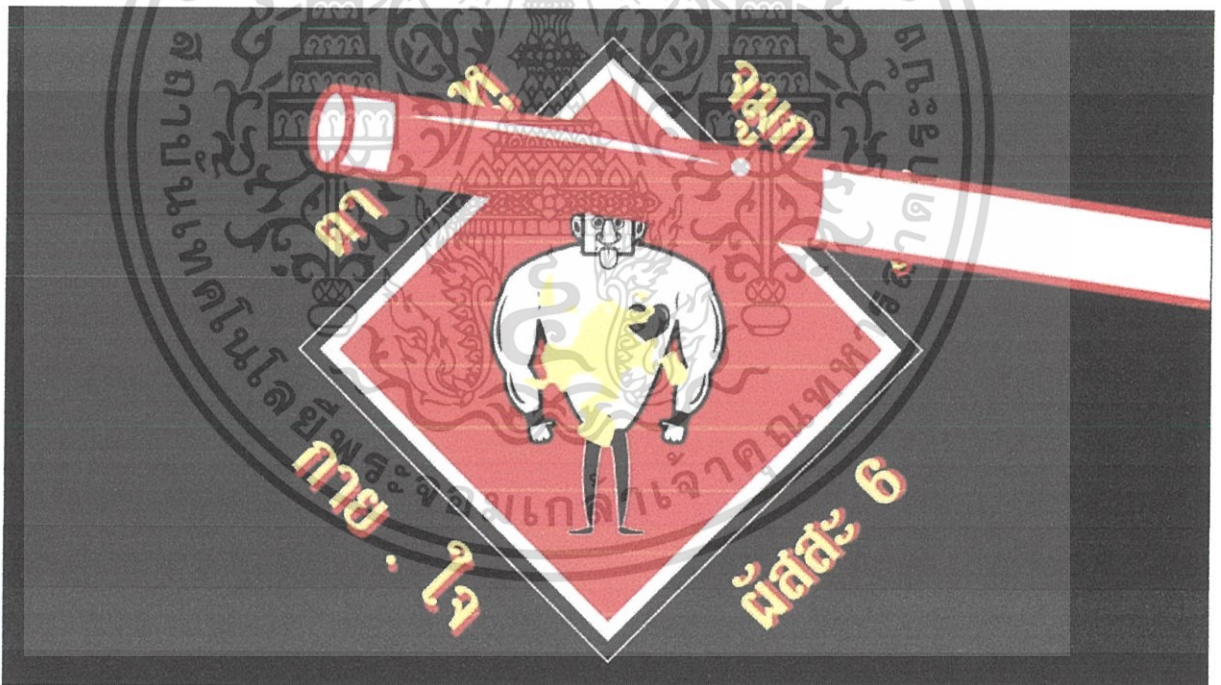
ภาพที่ 6.23 ชั่วเจ้ง คือ สมาธิ เกิดขึ้นเพราะ ปัญญาและศีล เมื่อมีศีลจึงมีสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ปัญญาก็แรงขึ้น แล้วย้อนมาทำให้ศีลสูงขึ้น ศีลก็เพิ่มสมาธิให้สูงยิ่งขึ้น

ภาพที่ 6.24 และม้าขาวคือวิริยะที่เพียรพยายามขับเคลื่อนให้ไปถึงหลักธรรม

ภาพที่ 6.25 เหล่าปีศาจร้ายต่างๆ เป็นดั่งกิเลสในใจคอยขัดขวางไม่ให้ไปถึงหลักธรรมได้ เช่น โจร
ทั้ง6 ที่เข้าขัดขวางคณะ อันได้แก่ สัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

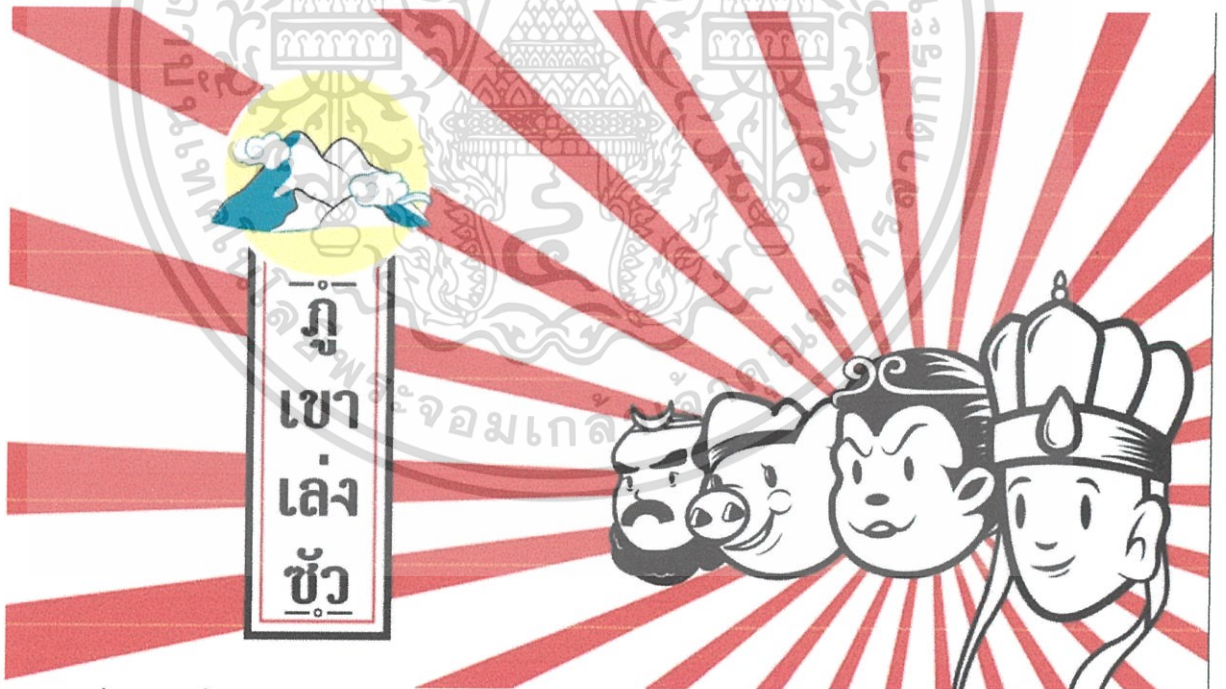

ภาพที่ 6.26 หากเรายึดติดกับพวกมันก็เท่ากับโดนโจรเหล่านั้นปล้นสำเร็จ จึงต้องใช้หอกหรือ
ปัญญา ตีโจรเหล่านั้นให้ตาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

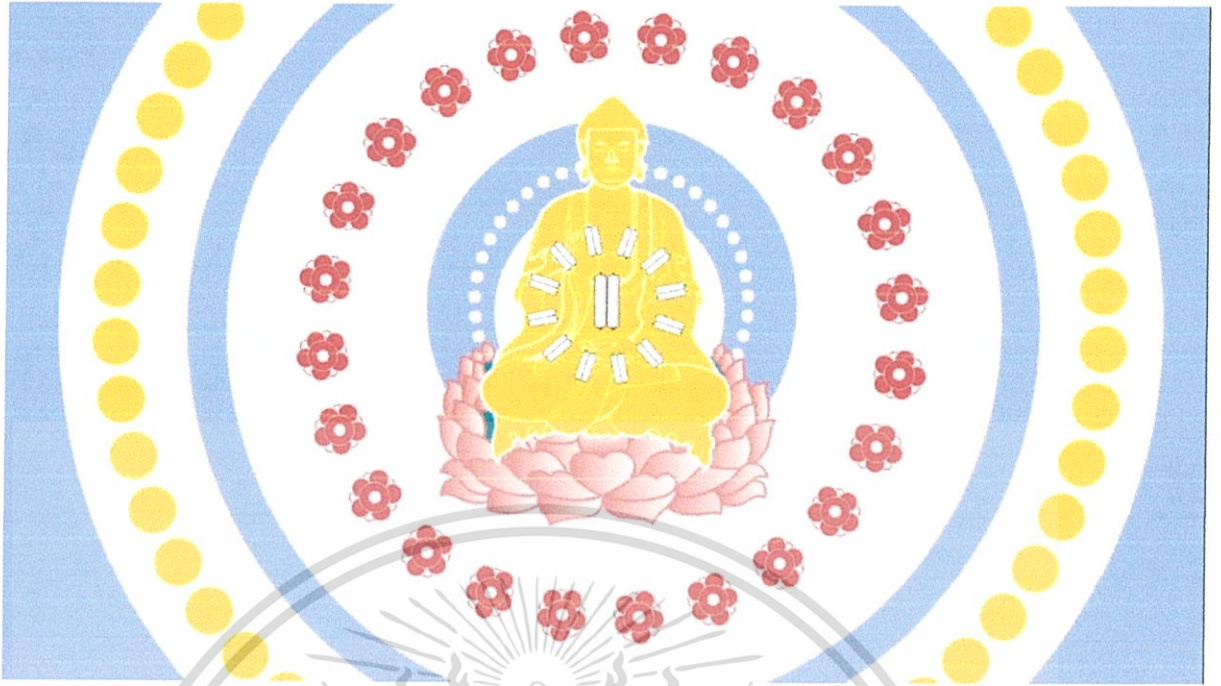

ภาพที่ 6.27 หรือแม้กระทั่งตัวพระถึงซิมจิ้งเองก็เปรียบเป็นชนิดที่ต้องอดทนต่อลมฟ้าอากาศ
ความไม่สบายตัว ไม่สบายใจ และอดทนต่อกิเลสทั้งหลาย

ภาพที่ 6.28 เมื่อเหล่าคณะรวมตัวพร้อมแล้วก็จะสามารถเดินทางจากประเทศจีนสู่อินเดียอัน
หมายถึงนิพพานได้สำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.29 ที่อินเดียในนิยายไซอิ๋ว เหล่าคณะจะพบกับพระยูไลที่คอยอยู่แล้ว จูจุมีลมหอบนำ
พระไตรปิฎกพัดกระจัดกระจาย

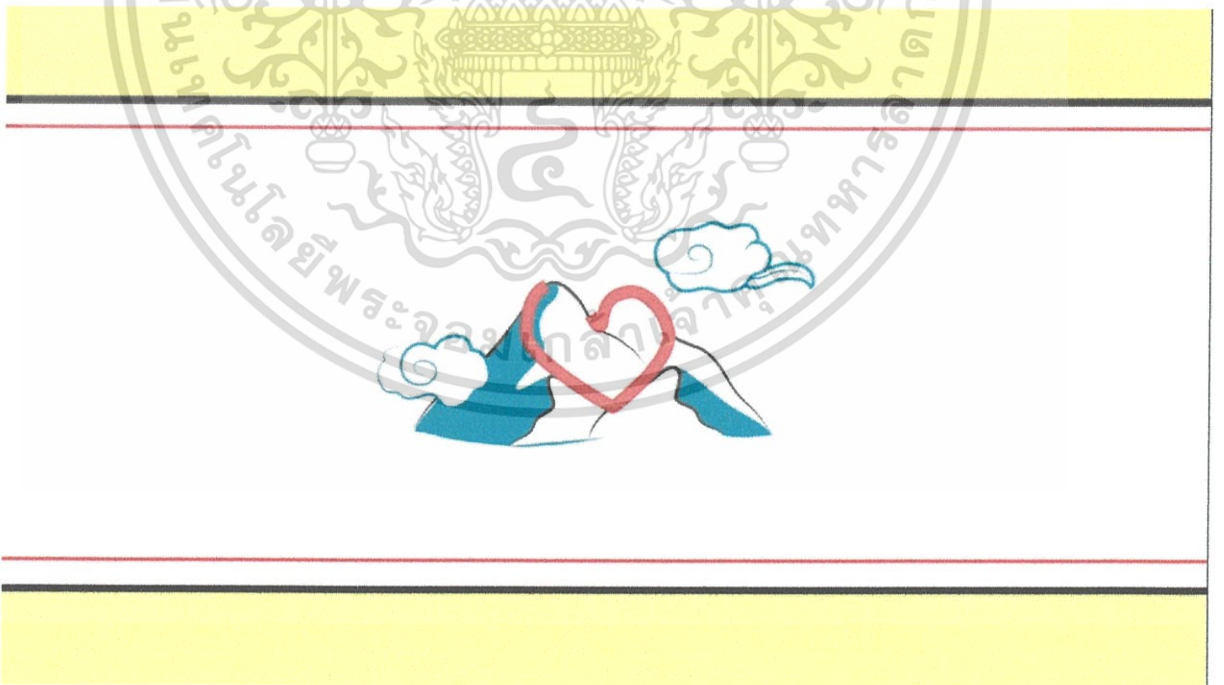

ภาพที่ 6.30 เมื่อรวบรวมเก็บได้ก็พบว่าไม่มีตัวอักษรอยู่ในนั้น พระถังซำจั๋งจึงกลับไปถามพระยูไล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.31 จึงได้คำตอบกลับมาว่าคัมภีร์ปิฎกที่ไม่มีอักษรเป็นฉบับแท้และวิเศษที่สุด หมายความว่าความเป็นอนัตตา ความไม่มีตัวตนของสรรพสิ่ง และธรรมะที่แท้ไม่สามารถถ่ายทอดเป็นภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้

ภาพที่ 6.32 ภูเขาสูงชันหรืออินเดียนั้นคือจิตใจของเราเอง การเดินทางอันยาวไกลนี้คือการเดินทางภายในจิตใจครั้งสำคัญของทุกคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เรื่องราวของไอวีเป็นวรรณกรรมที่มีความนิยมสูงในประเทศไทย จึงมีแหล่งค้นคว้าหลากหลายเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ ละคร ภาพยนตร์ แม้กระทั่งสารคดี ก็ยังเป็นข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นหลักฐานหาประวัติศาตร์ที่ชัดเจน จึงสามารถค้นคว้าหาข้อมูลได้อย่างง่ายและสะดวก ปัญหาก็คือข้อมูลที่มีมากมายเกินไป จึงจำเป็นต้องตัดข้อมูลบางอย่างออกไป และคัดแต่ข้อมูลที่มีประโยชน์สูงสุด และต้องจัดการกับการลำดับเหตุการณ์ควบคู่ไปกับวรรณกรรมเป็นอย่างดีลงใน Motion graphic ภายในเวลา 5-6 นาทีให้ได้ จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง Story board ภายในบางช่วงเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่มีการเปลี่ยนแปลงบ้างบางเนื้อหา

ส่วนข้อเสนอแนะคือ ก่อนที่จะตัดสินใจอะไรบางอย่าง อย่าใช้อารมณ์เพียงชั่ววูบ ให้ดูผลภายในระยะยาว และแม้จะตัดสินใจพลาดอะไรไปแล้ว การปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะแก้ไขปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

บรรณานุกรม

หนังสือ “เดินทางไกลกับไซอิ๋ว” ผู้แต่ง เขมานันทะ

หนังสือ “พระถังซัมจั๋ง ชีวิตจริงไม่อิงนิยาย” ผู้แต่ง อุษา โลหะจรรยา

สารคดี “พื้นที่ชีวิต ตอน ตามรอยพระถังซัมจั๋งบนเส้นทางสายไหม”

www.google.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้